

פעולה

פעולה צבאית מזהירה

הרב גורן אנס את ההלכה

וקיים את הבטחתו לאולדה

מייבצע

ממזרים

המבקרים המקצועיים והצופים החובבים היו חלוקים
השבוע בדיוניהם באשר לטיבה, חינה ומידת עניינה של תוכנית הטלוויזיה חיים שכאלה, שהוקדשה בשבוע שעבר ליחזקאל ויינשטיין, הלוא הוא חזקל איש-כסית, בעליו של כסית ברחוב דיונוגוף בתל-אביב, באמצעותו ניסו מפיקי התוכנית לספר את סיפור עלייתה ונפילתה של הבורסה הישראלית, כפי שהיא משתקפת מההיסטוריה של כסית. כשלעצמי איני סבור שאדם יכול להיות אובייקטיבי לגבי נושא מעין זה, שיחסו אליו קבוע מראש, לפי מידת חיובו או שלילתו את כל מה שכתוב בנושא בוהמה. אלא שלא לביקורת טלוויזיה אני מתכוון הפעם, כי אם להשלים בקצרה פרק חסר אחד מסיפור של כסית, אחד מפרקים רבים וטובים שלא באו לידי ביטוי באותה תוכנית טלוויזיה.

הכוונה היא, כמובן, ליחסי הגומלין בין המקום לבין עתון זה. אי-אפשר לתאר ולהסביר מה היוותה בזמנו כסית לציבור רחב של בני הארץ הזאת, מבלי להזכיר את העולם הזה, שנים רבות מאוד היה אחד הערבים בכל שבוע

קוראי "העולם הזה" ב"כפית" בי-1961
גליון מיוחד על ישראל בר

מוקדש בכסית לעתון זה. לגבינו היה זה מחזה מרנין. כשבכל יום שלישי בלילה היתה מכירת הגליון החדש של העולם הזה מתחילה בפתחו של קפה כסית ויושביו היו הראשונים המסתערים על מוכרי העתונים. תוך שעה קלה היו שרי העולם הזה נשקפים מידיהם של כל אורחי הקפה וסביב השולחנות היו ניטשים ויכוחים סוערים. בין מחייבים לשוללים, על כתבות וסיפורים שפורסמו בעתון. מכל רחבי העיר היו באים אנשים, ברכב וברגל, לקנות את העולם הזה דווקא מול כסית. רבים היו קונים גליון, מחפשים מקום בבית-הקפה כדי לחטוף בו מבט ראשון, וכך היה גם חזקל נשכר מהתופעה המיוחדת במינה. לשיאה הגיעה תופעה זו במוצאי-שבת אחת בשנת 1961, ביום בו יצא העולם הזה בגליון מיוחד עם הפירסום הראשון על מעצרו של ה"ר"ר ישראל בר, מי שהיה יועצו של ראש-הממשלה דוד בן-גוריון, כחשוד בריגול. שעות ארוכות המתינו אלפי אנשים בכסית להופעת העתון, שעל מועד הופעתו הבלתי רגיל נמסרה הודעה מוקדמת. כאשר הוחל בהפצת העתון מול כסית, כוסה הכביש כולו ונחסם בידי אלפי המצפים שביקשו לחטוף את העתון.

* "העיתון של דיזנגוף"

ההשפעה, היתה כאמור השפעת גומלין.
תקופה ארוכה באותם ימים היו שנהגו לכנות את העולם הזה, במידה פחותה או רבה של צדק בתואר "העתון של דיזנגוף". לא היה זה רק מפני שהוא נמכר בדיזנגוף, לא היה עתון בארץ שכיסה, שיקף ותיאר את המתרחש בתוך אותה חברה סגורה שכסית היוותה לה בית, כמו העולם הזה.

גורם אובייקטיבי אחד לכך היתה קירבתם של משרדי המערכת דאז לכסית. די היה לעבור את כמה מאות המטרים שהפרידו בין משרדי המערכת ברחוב גליקסון, מאחורי בנין קולנוע תל-אביב, לבין כסית, כדי לפגוש בדרך או בכסית עצמה, את כל המי ומה של ישראל: עסקני מפלגות, קציני צבא, שרי ממשלה, אמנים, סופרים ועיתונאים. אפשר היה להוציא עתון שלם רק מהסיפורים שנקלטו בדרך. להודות על האמת, אני חושב שכמה מגליונות העולם הזה יצאו לאור בדרך זו. כך קרה שהביקורת העיקרית שהוטחה נגד העולם הזה במחצית השנייה של שנות החמישים, למשל, היתה הדיספרפורציה שבו: היחס בין המקום ותשומת-הלב שהקדיש העתון למאורעות הקשורים באנשי כסית לבין השטח שהוקצב לכיסוי מאורעות אחרים. היתה אולי מידה של צדק בביקורת זו, אלא שבאותם ימים היתה כסית ליבה של ישראל, מוקד חיי החברה התל-אביבית, התרבות והרכילות, בורסה של ידיעות, סודות ושמועות.

כל זה חלף ונעלם עם דעיכתה של כסית. פרק זמן מסוים היוותה קליפורניה של אייבי נתן נסיון לתחליף, שפרח אף הוא. עם כסית מת גם רחוב דיזנגוף, שהיה הרבה הרבה יותר מאשר רחוב, ובזכות זה זכה לעתון משלו. העולם הזה איבד את תדמית "העתון של דיזנגוף" מפני שפשוט דיזנגוף לא היה קיים יותר.

זכר אותם ימים צובט ומכאיב, לא מפני שהם מקפלים בתוכם גם את עלומיו של עתון זה, שבעמודיו ניתן היה לחוש אז את דופק ליבה של כסית, העלמה של כסית — המושג ולא המוסד — מציין את אחת התמורות שעברה החברה הישראלית בדרך אל הניכור, הזרות, הפערים והאי-אכפתיות.

ישראל

חסום את אחוז החסימה!

תחת סיסמה זו תתקיים הפגנה בשערי הכנסת ביום השלישי הבא, ה-28 בנובמבר 1972.

חברי תנועת העולם הזה — כוח חדש ואוהדיה מתבקשים להצטרף להפגנה זו — שהוא חלק מהמאבק נגד המזימה לגרש את סיעתנו מן הכנסת וההסתדרות באמצעות חוקים שרירותיים.

על השעה והסידורים — תבוא הודעה בעיתונים.

תנועת העולם הזה - כוח חדש

תנועת העולם הזה - כוח חדש

ביום החמישי, 23 בנובמבר 1972, בשעה 8.00 בערב, יתקיים באולמי "בני ברית", רחוב קפלן 10, תל-אביב, הדיון הראשון של

החוג המדיני

על הנושא:

הטאקטיקה ואיסטראטגיה של המלחמה בטרור

יפתח את הדיון

אורי אבנרי

זה כל כך פשוט...

מה יותר קל מלהשתתף בהגדלת הלוטו. תמורת 50 אגורות תוכל לסמן 6 מספרים בכל אחת משתי הטבלאות שבטופס.

עשה חישוב פשוט פעולה בת שניות ספורות, מביאה לך סיכויי השתתפות בזכייה בת 75,000 לירות בפרס הראשון ואלפי לירות ביתר הפרסים.

זה כל כך פשוט...

השיטה

כל אחד לפי צרכיו

יותר משהעגל רוצה לינוק — רוצה הפרה להניק. זה כשמדובר בפרה טובה. אמא טובה. אבל מוכרחים להודות שזה נדיר. לולא זה היה נדיר — בטח לא היו ממציאים את הפתגם הזה. מה שרגיל זה, שהעגל רוצה לינוק יותר ממה שהפרה שלו נותנת לו. ככה זה בכל העור לס וככה זה גם אצלנו. בפרט אצלנו. כי אצלנו זה לא רק עם הפרות-האמהות, אצלנו גם האמא-מולדת לא רוצה לתת טיפה, עד שהילד שלה לא הופך עולמות.

רק תראו את הפקידים בממשלה, בעירייה, בקופת-חולים.

והילד אצלנו שהופך עולמות וצורח חזק — רק הוא מקבל. ובבקשה לא לשכוח כי פה זה דמוקרטיה, אז כל אחד יכול לצרוח כמה חזק שהוא רוצה, ובכלל כמה שהוא רוצה. אף אחד לא מפריע לו.

רק מה שיוצא מזה זה שכל אחד מקבל לפי צרכיו. ובשביל זה הקימו את איגוד הצרחנים, ומי שעוד לא יודע לצרוח טוב יכול לקבל עצות בצרחניה הסמוכה למקום מגוריו.

עקומים

חשש לסיכסוך עם מאפיות בעקבות הקמת מאפיה בכרמיאל מאת יהודה אריאל סופר "הארץ"

"רק סידקו את דנסקי — ותראו מה קורה!" יוסף אנגל, פתח-תקווה

נגד האינפלציה!

כל החיים מטרטרים לנו במוח עם זה ואף אחד לא מזין את התחת שלו השמן ולא נוקף אצבע. פאקט — האינפלציה ממשיכה לדהור. אז למה הם לא עושים כלום? יש לי הצעה, שהיא, יעני, "ברוח הדברים" שוועדת הכספים של הכנסת צעקה השבוע על ספיר, שהוא מת-ייחס למיליונים של לירות כמו לאגורות.

מה שברור זה, ששמה באוצר התרגלו למילים האלה. מה זה בשבילים להוציא מהפה: "יאללה, תזין איזה 40 מיליון להנה", או "אני אתן לך שני מיליארד, בתנאי שבבחירות תחזיר לי איזה מאה-מאתיים מיליון". שום דבר. ככה בקלות. כסף קטן.

נו, אז אם זה כך, ההגיון אומר שפשוט צריך להחליף לכסף את השמות שלו.

אז בואו נקרא ליחידה העיקרית של הכסף, נאמר: "דירה-למשפחה-מרובת-ילדים". היחידה הזו תהיה שווה 40,000 ל"י. זה לפי המחיר שהדירה עולה לממשלה.

אז:

1 דירה-למשפחה-מרובת-ילדים = 40,000 ל"י (דל"י)

1 חדר-למשפחה-מרובת-ילדים = 10,000 ל"י (חל"י)

1 קיר-למשפחה-מרובת-ילדים = 2,500 ל"י (קל"י)

וכן הלאה וכן הלאה לכיוון של הכסף הקטן: חלון, לבנה, בלטה. ולכיוון הכסף הגדול:

1 בית-משותף-למשפחות-מרובות-ילדים = 320,000 ל"י

1 שיכון-למשפחות-מרובות-ילדים = 1,000,000 ל"י

וכן הלאה וכן הלאה: שכונה, עיר-פיתוח, עיר... עכשיו בואו נעשה תרגילי לשון. ניקח למשל קטע מלפני שהחלפנו את השם של הכסף:

שאלתא לפנחס ספיר בכנסת: "האם זה נכון שהאוטו שלך עלה למשלם המיסים 90,000 ל"י?"

תשובת ספיר: "אז נאמר, שיכולתי לקנות אוטו ב-50,000, אז מה היית עושה בשאר ה-40,000? סוגר את הפער במאזן התשלומים?"

ועכשיו נתרגם את הקטע הזה לשפת-הכסף החדשה:

שאלתא לספיר בכנסת: "האם זה נכון שהאוטו שלך עלה למשלם המיסים 2 דיר-רות-למשפחות-מרובות-ילדים ועוד 1 חדר-למשפחה-מרובת-ילדים?"

עונה ספיר: "אז נאמר שיכולתי לקנות אוטו ב-1 דיר-רה-למשפחה-מרובת-ילדים ועוד 1 חדר-למשפחה-מרובת-ילדים, אז מה היית עושה בשאר ה-1 דירה למשפחה-מרובת-ילדים?"

סוגר את הפער במאזן התשלומים?"

אני חושבת שהוא בכלל לא היה מעז לשאול מה היו עושים בשאר הכסף, והוא בטח לא היה מתחכם על מאזן התשלומים. ואולי גם ה"ורד" הזה הייתה יותר קטנה. ועוד כל-מיני תקציבים, כמו מה שהיה בנתיבי-הנספוג.

נאם זר

הסארוקופאג שנתגלה החודש באשקלון

יחס מוזר למשלחת

מערב-גרמניה

יחסי ישראל מערב-גרמניה עדיין לא הוטבו. למרות הזמן שחלף מאז שיחררה גרמניה מערבית את רוצי חי מינכן. ממשלת המערב מפקיד אותה למסחר שביקרה לאחרונה בישראל כאורחת משרד המסחר והתעשייה. הוחבאה מעיני העיתונות שלא ידעה כלל על ביקורה בן השבוע של הממשלה.

נציגי העיתונות, הרדיו והטלוויזיה לא הוזמנו לאף אחת מקבלות הפנים והארוחות החגיגיות שנערכו למשלחת בסדרות מוזי-למט ובהשתתפות שר המסחר והתעשייה, מנכ"ל המשרד ומנהל מרכז הסרט הישראלי.

חברי המשלחת שהרגישו במסך הסודיות שהוטל על ביקורם, הביעו מורת-רוח וחברי המשלחת הקשור רים בתחנות הטלוויזיה סיפרו על היחס המוזר של השילטונות הישראליים לחבריהם ברשתות השידור המערב-גרמניות.

יגירו את

בורובסקי

אברהם בורובסקי, בעדה הראשון של האם זנגר, שהוא קורבן העוסקו של מיינצ-הימק של הרב גורן, יגורו מחדש.

גורן החליט עדיין כדי לטשטש את הרעש הרע של צד זה של הפרשה, שי-השאיר טעם רע בפי רבים.

מפיוון שבבורובסקי נימזד כדן, כאשר התגורר בפעם הראשונה בפודן, אין צד רב במרית-מלח חדשה. די למכור אותו במים, כמכונות שלוש רבנים.

שכח לסגור

את הברז!

מסקנותיה של ועדת החקירה, שמינה שר-התח"כ בורה שמעון פרס, כדי לחקור את מחדלי שפיכת הנפט למימי הים באשקלון, יחשפו ליקויים חמורים בניהול מיתקני חוות המכליות ומעגן אשקלון.

בשבוע שעבר קיימה הוועדה חקירה על שפיכת 2600 טון נפט גולמי בלילה אחד, אחרי שאחד מעובדי הנמל שכח לסגור ברז. מסקנות הוועדה יהיו חמורות במיוחד כלפי מנהל המעגן אד"מ (מיר). מישאל שחם, יו"ר הוועדה תמליץ להדיחו.

אישיות רמת-מעלה

בראש האגודה

לנפגעי סמים

אישיות יהודית רמת-מעלה מחוץ-לארץ תעמוד בראש האגודה החדשה שנוסדה כדי לעזור לנפגעי סמים בישראל.

האגודה נוסדה ע"י עדה מכנס, שבתה דאה היא אחד מהנפגעים; רות דיון; העיר תונאי שייקה בן-יפורת ועו"ד זיאון פיין.

האגודה שמה לה למטרה לעזור לנפגעי הסמים להיגמל, והיא מתכוננת לערוך מסע נגד השימוש בסמים בקרב הנוער.

אורי זוהר לתוכנית

חדשה בטלוויזיה

אורי זוהר עומד להנחות תוכנית חדשה בטלוויזיה, שתבוא במקום תוכניות הבידור הפסדויות שבוטלו.

התוכנית שתשודר פעמיים בחודש. תהיה במתכונת ערבי ראיונות כפי שהם מקובלים על-ידי מראיינים בדרגים בתחנות הטלוויזיה בארצות-הברית.

מפד"ל בממשלה הבאה: ד"ר יוסף בורג, זרח ורהפטיג ויצחק רפאל.

שר-הסעד הנוכחי, מיכאל חזני, לא ימשיך לכהן כשר. כפיצוי הוא ימונה מטעם המפד"ל ליו"ר ועדת חוקה חוק ומשפט של הכנסת, תפקיד אותו ממלא כיום ח"כ ד"ר יוסף גולדשמיט. נציג הצעירים ח"כ זבולון המר ימונה כסגן שר-החינוך.

הרכב סיעת המפד"ל אחרי הבחירות יהיה:

● **סיעת למיפנה** — הכוללת את שר-הסעד מיכאל חזני ואת שר-הפנים יוסף בורג — ארבעה מושבים;

● **סיעת יצחק רפאל** — שלושה (שהיו קרוב לוודאי רפאל עצמו, הרב אהרון אברתצירה מרמלה וסגן ראש עיריית תל-אביב עוזר חיים בסוק);

● **סיעת הצעירים** — שניים (ובמיקרה שהסי-עה תקבל 13 מנדטים, לעומת ה-12 שיש לה כיום, יקבלו הצעירים מקום נוסף);

● **סיעת זרח ורהפטיג** — שניים (בתוכם אשה אחת, כשהמועמדת היא אשתו של הרב שלמה גורן, ציפה);

● **מושבי המיפנה** — אחד.

ח"כ אברהם מלמד מסיעת למיפנה. המייצג את המוסדות הכלכליים של המפד"ל, יישאר בכנסת. האיש החזק של המפד"ל, מרכז המיפנה אליעזר גואלמן, שהוא מסיעת ד"ר ורהפטיג, יוחלף בתפידו על-ידי צבי ברנשטיין.

בהסכם נקבע גם כי מועמדי המיפנה לממשלה יקבלו את התיקים הבאים: יוסף בורג יחזור למשרד-הסעד, זרח ורהפטיג יישאר במשרד-הדתות, יצחק רפאל יקבל את תיק הפנים או את תיק הבריאות.

תיקו של רפאל שנוי במחלוקת, מפני שישנה מגמה במערך להוציא את תיק הפנים מהמפד"ל ולתת לה את תיק הבריאות, אותו מכיר רפאל היטב מהתקופה שכיהן כסגן שר-הבריאות.

ישוב חמישי

בפיתחת-רפיח

שדות ד', היישוב החמישי בפיתחת-רפיח, יענה על הקרקע תוך חודשיים, לפני שמתיישבו שדות ג' ויגועו לאיזור.

הסדר זה הושג בין נציגי איגוד המושבים לבין ראש מחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית, יחיאל אדמוני.

עד כה ביקשו מחלקת ההתיישבות והמרכז החקלאי למנוע התיישבות של דתיים בפיתחת-רפיח. נציגי תנועת המושבים, שלהם רוב באיגוד החקלאי, דרשו כי מישבנות הקרקע בפיתחה ייוודו להם בלבד.

השופטים

עוזבים את

המחלקה

הפלילית

השופטים יהודה טריי-ביש ויוסף קירטוני עומדים לפרוש לגימלאות מ-עבודתם בבית-משפט השלום בתל-אביב.

שני שופטים אחים באותו בית-מישי-פח, מבכירי המחלקה הפלילית, השופטת ערנה שצקי והשופט בורים רפופורט, יעבי-רו למחלקה האזרחית.

הנהלת הסבירה את המעברים ה-אלו כחלק מארגון-העבודה והרעיון המקובלת, אך ה-אמת היא שרפופורט ביקש לעזוב את המחלקה הפל-לית, לאחר ששוכנע שאין שום טעם למילחמתו הנמ-רצת בעולם התחתון, כל זמן שהוא נלחם לבד כ-דון קישוט בטחנות-ירוק.

במקומו של בורים רפ-פורט, יבוא כשופט פלילי, עוזר עמוס זמיר, שהיה פעיל במיוחד בשטח ה-מישפט הרבני.

תשקיף

היורדים הבאים

הסערה הציבורית הבאה תיפרוץ, כנראה, סביב חברת תה"ל (תיכנון המים לישראל) שהיא מעין קרר בת משפחה של ורד. תה"ל, העוסקת בתיכנון מפעלי מים (בעוד שורד עוסקת בביצוע מפעלי מים), כפופה גם היא למשרד-החקלאות.

הכישלונות של "תה"ל" בחו"ל מניעים לסכומים שלא היו מכיישים את "ורד".

כדי לקדם את פני המכה, כבר מדובר על ריאור-גניזיה בתה"ל, מתוך תיקווה שהדבר ימנע גילויים. עוד שערורייה העשויה להגיע למימדי-ענק: ה-תעשייה הצבאית.

תועלה האשמה שתע"ש נכנה בשנים האחרונות בלי כל שיקוף, תוך ביזבוז וקצות-דעת משוועים העלו עתה לגרום לזעזועים כבדים בכל מערכות המשק הישי-ראלי.

אחד הנאשמים בשיקולים המוטעים יהיה צבי ("צ'רה") צור, עוזר שר-הביטחון והשלים העליון של המשק הביטחוני הענקי, שהואשם גם בשיקולים מוט-עים בתפקידו הקודם כאחראי על ענייני ורד.

קואליציה מקיר אל

קיר במפד"ל

הסכמה בין ארבע הסיעות הגדולות במפד"ל הוש-גה השבוע בסידרת פגישות שנערכו בירושלים. כתור-צאה מההסכם תוקם קואליציה מקיר אל קיר בה יש-תתפר סיעת למיפנה, סיעת יצחק רפאל, סיעת הצע-רים וסיעת ד"ר זרח ורהפטיג.

בהתאם להסכם יהיו השרים של ה-

המהלך המלכותי

אופנת היוקרה *Aled Couture*

תמרורים

נולד . בבית-החולים הממשלתי בר צפת, לנחמן פרקש (36) המנסה לש- קם את עצמו באוהל שהקים בוואדי ג'עוני שבהרי ראש-פינה ולחברתו גאולה, בן בכור.

נת מנה . עלידי שריהיגון וה- תרבות יגאל אלון, ליועצו המיוחד ל- ענייני תרבות ונוער במיגור הערבי, מר- חמד עבאסי שהוא עורכו הספרותי של העיתון הירושלמי בשפה הערבית אל אנבא ומרצה לסיפורת ערבית באוניבר- סיטת חיפה.

נחוג . ימי ההולדת הסמוכים של שני הכתבים הישראליים בסקנדינביה, הר מתגוררים בקופנהגן: אליהו ("בוזי") זהבי (49) ועלי כהן (37) שהיו גם בר עבר שכנים, כאשר בוזי היה חבר קיבוץ חמדיה ועלי חבר שער-הגולן. ההבדל כי יום: בוזי נשוי שוב, עלי שומר בקנאות על רווקותו.

נחוג . ברבת-עמון, יום-הולדתו הר 37 של חוסיין מלך ירדן, באותו שבוע בו אושפו המלך בבית-חולים צבאי בר רבת-עמון בגלל תשישות גופנית.

נחוג . יום-הולדתו ה-50 של משי-

פרופסור ברנר
ביקור בישראל

תיל הלבבות הדרום-אפריקאי פרופסור כריסטיאן ברנר, שסיים השבוע בר- קור בארץ כאורח וראיין.

נחוג . בהוליבוד, יום-הולדתו ה-72 של הסרן הקולנועי הראשון ג'יימס פירס, שקיבל את התפקיד לפני 44 ש- נים, אחרי שנשא לאשה את בתו של הר סופר אדגאר רייס ברוס, ממציאו של טר- זן. בניגוד למצב כיום, לא היו אז לפירס כפילים למשימותיו הקשות במסגרת הר הסרטה, והוא ביצע אותם בעצמו.

נישאו . בסקס חשאי שנערך בר- לונדון, המלחין הנודע דימיטרי טיומקיין (73) שחיבר מוסיקה ליותר מ-120 סר- טים, ביניהם המערבון בצהרי היום והסרט המלחמתי תותחי נאברון, ומזכירתו הר אנגליה אליזוויה פיי (20). הזוג הח- דש מתכוון לצאת לירח-דבש בפאריס.

עומדים להינשא . בתו הר בכורה של הזמר דין מארטין, קלאודיה מארטין (28) וזמר הרק פאול ג'וסף פרוכר (33). קלאודיה היתה נשואה כבר פעמיים ויש לה בת בגיל שלוש ואילו פרוכר עדיין נשוי ומצפה לגט.

נפטר . מי שהיה אחד הבעלים של המלון האילתי מלכת שבא, שרגא חיי- טין, מוותיקי בית-ר ואצל, נידון ל- מאסר עלידי הבריטים לאחר שתקע בר שופר ליד הכותל המערבי ב-1935.

נפטר . בגיל 70, רעייתו של ד"ר דב יוסף, גולדי יוסף, שעלתה לארץ בר 1921 מקנדה, היתה ממייסדי גני הילדים בעיר העתיקה בירושלים, שירתה כימי מלחמת העולם השנייה בדרגת רב-סרן בצלב-האדום הבריטי ובשנותיה האחרונות היתה פעילה בבית-הספר לאומנות בצל- אל ובאקדמיה למוסיקה על-שם רובין בר ירושלים.

נפטר . בבית-החולים זין בהוד-הש- רון, בגיל 90, הרב יצחק קארו שעלה לארץ ממצרים ב-1956 והיה מצאצאו של מחבר שולחן ערוך הרב יוסף קארו.

עם שמיכות וכרים

DIOLEN *fill*

חליפין ונעים

מיוצר ע"י

אשקלון

לשמיכות, כרים,

בגדי תינוקות, חלוקים ושקי שינה DIOLEN FILL הינו המילוי האידיאלי

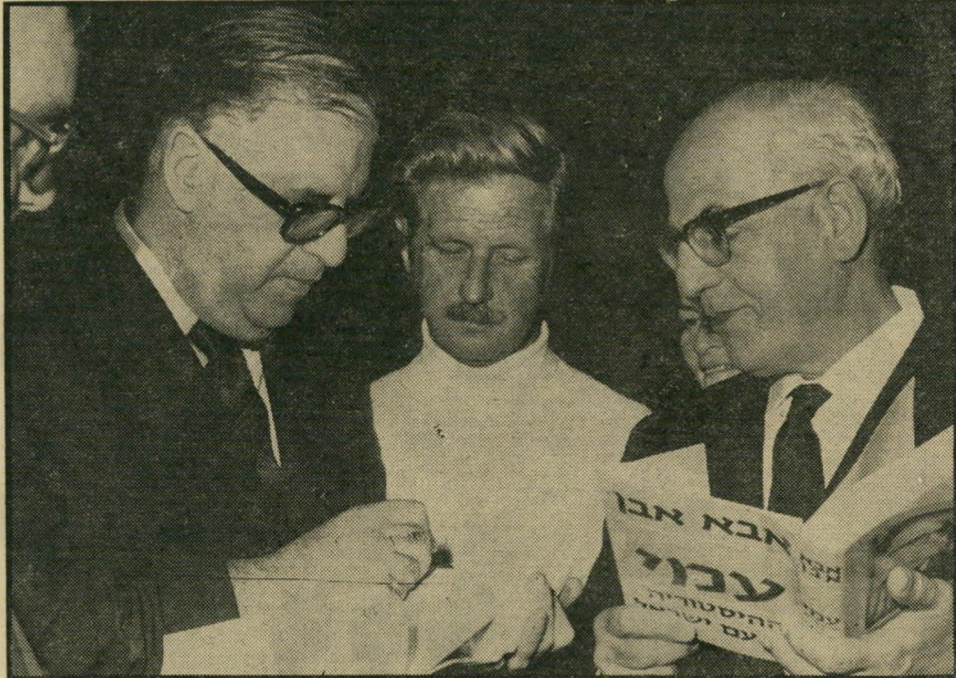
אילת-אשדוד — התגלה גם פרק מההיסטוריה של מוכ"ל ההסתדרות יצחק בן-אהרון. היה זה ב-1941, כאשר בין החברים היהודים שהפליגו יחד עם הבריטים לפלישה ליוון היה גם ישורון שיף. ביוון ספגה היחידה מכות-נגד של הגרמנים והמצב היה בכי-רע. החפריים היהודים החליטו כי הגיע הזמן להסתלק. הם פנו לקצין הבכיר שלהם, יצחק בן-אהרון, וסיפרו לו על 30 סירות העוגר נות ליד החוף, הציעו להסתלק בהן. בן-אהרון החליט לא ל- החליט, פנה לקצין הבריטי ה- אחראי כדי לשאול אותו מה לעשות. הבריטי פסק: להישאר. החפריים נשארו. בהפגזה ש- נערכה כעבור יום, טובעו כל 30 הספינות ורוב החפריים ה- ישראלים נפלו בשבי הגרמנים.

בתוכנית אחרת, שכבר שודרה — על הצקק אישי כסית — טענו רוב המשתתפים בנוסטאלגיה כי קפה כסית הוא כבר לא אותו קפה ש- היה פעם. ביום שבת האחרון, ניסו שתי נשים אלמוניות ש- ישבו בקפה להוכיח כי גם ה- יום אפשר לעשות שמח ב- כסית. אחרי כמה דקות של קללות קולניות, עברו השתיים להחלפת מהלומות לפי המסורת של סרטי המערב הפרוע. גבר, שאחר לתברר שהוא נושא ה- מריבה, ניסה להפריד ביניהן, הפך עד מהרה לקרובו כשכל מה שנמצא בטווח-ידיו עף ל- עבר ראשו. לשמע מהומה פתח חצקל עין תורנית, הביט סביב בו, היפנה ראשו חזרה ונידרס.

במצב פיקנטי מצא את עצמו אביטל מוסנזון, המ- פיק הבכיר לענייני הסברה, מדע ותעודה של הטלוויזיה. אחד המפיקים העומדים תחת פיקוחו הוא מי שהיה מפקד ה- שעה השלישית, ועתה מפקד תוכנית חדשה בשם חקירה, דב שנער. הטלוויזיה אישרה לאביטל השתלמות מיקצועית במכון לקמוניקציה של אוני- ברסיטת ירושלים, ובאחד ה- קורסים בהם הוא לומד, גילה כי המרצה הוא דב שנער.

גם מצבו של שליח רשות השידור לושינגטון, יעקב אחיימאיר, לא מעורר קינ- אה. השבוע התלונן אחיימאיר טלפונית בפני חבריו לעבודה בארץ כי הוא יושב עם מש- פחתו בדירה ריקה לגמרי ורק בזכותו של שליח דבר בארצות- הברית, ישראל לנדרס, ש- נידב לו שולחן, יש למשפחה על מה לאכול ולו איפה לעבוד. כל זה, בגלל מחדל של רשות השידור, שהבטיחה לו כסף עבור ריהוט הדירה — אך לא שלחה אותו עדיין.

פסק הדין המקל של מאסר על-תנאי שנפסק ה- שבוע בבית-המשפט המחוזי בירושלים לזמרי-מלחין שמודיק קראוס, שימח את שמוליק ואשתו הזמרת-ריקד- גית ג'וזי בן, שמהירו להור- דות לסניגוריו של שמוליק ב- מישפט, עורך-הדין חיים משי- גב, נתנו לו, מלבד שכר- טירחה, גם ציור של יגאל תלומדיקן. היה זה ציור ש- קיבל שמוליק בזמנו מאחיו, צדק קראוס. הציור עצמו, מתברר, היה חשוב גם לצייר תומרקין, שרצה לרכוש אותו בחזרה תמורת 1500 ל"י. שמו- ליק סירב או למכור, טען כי הציור מוצאין בעיניו.

(משמאל) במסיבה השבוע במלון דן בתל-אביב דגל הוצאת סיפרו עמי בשפה העברית על-ידי הוצאת בוסתן-ביתן. הספר, שהופיע כבר בשמונה שפות, חולק במסיבה לשבעת גיבורי ישראל החיים ולבני משפחותיהם של חמישה גיבורי ישראל שנפטרו. בתמונה נראה גיבור ישראל אברהם אביגדורוב (במרכז), לו הוענק האות מפני שב, 17.3.48, בשעת התקפה ליד קריית מוצקין על שיירה ערבית, שהובילה נשק ותחמושת לחיפה הערבית, זינק אל הכביש ובתת-מקלע חיסל שני מקלעי ברזל של האויב בטווח-מגע וכך חרץ את גורל הקרב לטובתנו. נפצע קשה. מימין מקבל את הספר גדליהו ערמוני, אביו של גיבור ישראל יזהר ערמוני ז"ל, לו הוענק האות בגלל שב, 20.4.48, בשעת התקפה על מישטרת נבי-יושע, נותר יחידי שטרם נפגע משלושת חבריו המקלענים, אשר חיפו על אנשי היחידה התוקפת בשעת הנסיגה. בחר להישאר ליד הפצועים ולא איפשר לאויב להתקרב אליהם. נפל ליד המיקלע. סיפרו של אבא אבן יתורגם גם ליפאניה והוא עומד לצאת לאור בניוירוק בכתב בריל.

אבא אבן

בוע את סידרי חייו. יהודאי, שמפעלו הוא אחד הריוחיים ביותר בישראל — ושאהד ה- שותפים בו הוא הח"כ המיל- יונר יוסף קרמרמן — נהג עד לפני כשבועיים לנסוע ב- אוטובוס, מביתו שברחוב קרן- קיימת בתל-אביב למיפעל ב- פתח-תיקוה ובחזרה. עתה הצ- לית בנו, אריה יהודאי, לשכנע את אביו כי בגילו ובי- תקופת הגשמים הקרבים, עליו לעבור לנסיעה במכונית פרטית. רק אז הסכים אבא, שאין לו רישיון נהיגה, לקבל מכונית עם נהג. גם זאת — בתנאי ש- כאשר המכונית אינה מסיעה אר- תו, היא תשמש את המיפעל.

על ההיסטוריה של מש- פחתו יהודאי וקרמרמן סיפר השבוע אריה יהודאי: אבות ה- משפחה עלו בשנות ה-20 ל- ארץ, התיישבו במושב בלפוריה ליד עפולה. העסק הראשון של יהודה יהודאי ושאלו קר- מרמן, אביו של ח"כ יוסף קרמרמן, היה תחנת קמח. ל- מים, החליטו השותפים לפתוח גם בית-חרושת לקרח. קנו ציוד, וכיוון שלא היו אז טכנאים, הרכיבו השניים את הציוד לב- דם. בסוף העבודה, הוזמנו כל מכובדי הסביבה, כולל המושל של ג'זין, לטכס חנוכת המיפ- על. הרגע הגדול הגיע, והמו- של לחץ על הכפתור. המומי- נים ציפו במתיחות לראות בלו- קים קרח יוצאים מתוך המי- כונה. במקומם, פרצו החוצה סילוני מים חמים. הסתבר כי הציוד הורכב לא נכון, ובמקום לקרח, חימים.

בהקלטת תוכנית הטל- וויזיה חיים שכאליה, שבועה השבוע עם מי שהיה בזמנו מו- כיר לו משה שרת ז"ל ואחר מפקד המחוז הצפוני של המישטרה, ישורון שיף, ה- מנהל כיום את קו צינור הנפט

את השמגת מן החלב. סיים את הוויכוח ח"כ נוסף: "את זה עושה יגאל הורביץ!" הורביץ, איש ע"מ, הוא מנהל המחלבות המאוחדות, וכעבור יום העלה על סדר-יומה של הכנסת את הדרישה להעלות את מחיר החלב.

ח"כ גדעון האוזנר שמע סיפור משעשע ביותר מפי דיפלומט זר, שביקר ביוגוס- לביה ושמע אותו דווקא שם. מעשה בנהג מרצדס שניסה לעבור על פני פיאט קטנטן, ולא הצליח. לבסוף, כשנפגשו בתחנת-בנזין, תמה בעל ה- מרצדס: "איך זה המכונית שלך כל-כך חזקה?" היוגוסלבי הס- ביר שזוהי מכונית פיאט רג- לה, אבל יש לו פאטנט: הוא התקין למכונית שני צמיגים קרמיים מתוצרת מצריים, ושני צמיגים אחוריים מתוצרת י- ש- ראל. "מאז הם רצים מצויין"

במצב בלתי-נעים מצא את עצמו ח"כ חרות, בן-ציון קשת. הוא כיהן כיו"ר ישי- בת הכנסת, כאשר פרץ סיכ- סוך כינו ובין חברו לסיעה, ח"כ יוחנן בדר, שרצה למ- נוע מאורי אבנרי להציע ה- לטה למילחמה בשחיתות (ראה קריעות ביניים). קשת הנרגש סיים את הוויכוח ונעל את ה- שיבה — בשכחו שיש עוד סעיף על סדר-היום. השר שמי- עון פרס, שישב ליד שולחן- הממשלה בחוסר-סבלנות, המ- תין לתורו לנאום נאום ארוך להנמקת חוק-ספנות חדש שהוא מציע. הוא אף חילק את הע- תקי נאומו לעיתונאים מראש. אולם הנאום נשאר בלתי-ננאם. איי-אפשר היה לפתוח את ה- שיבה מחדש, אחרי שהיו"ר הכריז שהיא נעלה.

מנכ"ל קונצרן עץ לבוד, יהודה יהודאי, שינה הש-

דיון ועדת הכלכלה של הכנסת בפרשת אוטוקארט מת- משך — לשימתחם הרבה של אנשי האופוזיציה, ולמורת ר- חם הגוברת של אנשי הקוא- ליציה. באמצע עומד ח"כ ה- מערך מרדכי זר, הנוהג ב- עצמאות רבה, מפני שהוא יודע שעסקני מיפלגתו החליטו מ- מילא להוציאו מן הכנסת. כא- שר דיבר זר בזכות המשך ה- חקירה, הפריע לו חברו-לסיעה יהונתן יפרה. אמר זר: "יש- מרני אלוהים מידידי. בפני אוי- בי אני אתגונן לבד". העיר לו חברו-לסיעה אברהם זלבר- ברג: "אין פה אויבים". אחר- רי שינה הוסיף: "אבל גם ידידים אין."

דיוניה המתמשכים של הוועדה העלו בליבו של ח"כ המפד"ל שימחה פרידמן, איש קיבוץ טירת-צבי, את ה- סיפור אודות השמש בעיירה, שקיבל את התפקיד לחכות ב- פתח העיירה למשיח. המשכו- רת היתה דלה מאוד, אבל, נ- חם אותו הרב, "זהו תפקיד ל- כל החיים".

כשישיבות הוועדה פתו- חות, הן סוערות מאד. כשאין עיתונאים, הכל מתנהל בשל- ווה, ואפילו בבדיחות-הדעת. כך דיבר ח"כ גח"ל יעקב נחושתן על כך שאנשי המשק תלויים בפניהם ספיר, מפני שזה "מטה לחם". התערב שמואל תמיר: "לא מטה הלחם, אלא מטה השמגת". ה- סיה ח"כ אחר: "הם מורידים

אדולף ואני

זאת הכותרת שהופיעה בירחון האמ- ריקאי הסאטירי מד ("מטורף") ה- מספר בפירוט על תוכניות טלוויזיה, כי לאסי המפורסמת חוזרת להופיע לאחר היעדרות של שנה, הפעם ככלב שמירה מסוג דוברמן פינצ'ר השומר על אדולף היטלר במילחמת העולם השנייה. לפי מד, טיפר מפיץ הסיידה ו. גרנביץ גרנביץ: "אנשים מיספר בטלוויזיה חשבו שזו תהיה שגיאה לתת ללאסי תפקיד של דוברמן. אך בגיל 43, לאסי היא הכלב היחיד שעוד בחיים חזקר את מילחמת העולם השנייה. לקחנו את הסיכון, והיא משחקת נפלא. את תפקיד היטלר מגלם בסידרה הני ינגמן."

עד הומן האחרון תמיד הייתי בין הישראליים התמימים שחשבו כי אירגוני-הטירור הפלסטיני מקבלים תרומות רק ממדינות-ערב ועוד כמה שמאלנים קיצוניים באירופה. בוודאי שלא הייתי מסוגל לחלום שיגיע הומן ויתברר שבעצם בין התורמים תופשת מקום מכובד — לא להאמין — אבל דווקא ממשלת-ישראל.

אבל מה שהכי מעניין, אם להאמין לכוונות הטובות של ממשלת-גולדה ושות' התרומות הישראליות לאותם אירגונים מיועדות — לא להאמין — אבל דווקא לטובת השלום והביטחון! (של מי?). זה נשמע כפרדוקס לא נורמלי, אבל זו עובדה. כי מי שמאזין בזמן האחרון לשידורי ארצות-ערב ואירגוני-המחבלים ש-אינם פוסקים מלנצל לתעמולה את שורת מעשייה-הנישול והפגיעות בזכויות תושבים הערבים של: אקריה, בירעם, עק'רבה, ופיתחת-רפיח (ומי יודע מי בתור?) מוכרת להגיע למסקנה אחת:

שממשלת-ישראל המחפשת בנרות אחרי שלום וביטחון, מצאה באמת סוף-סוף את נוסחת-הפוטננט הגואל שיביא לנו במהרה את השלום והביטחון האידיאליים: מכסימום שטחים + מינימום ערבים + חוסר-מחשבה + טימטום + שטיפת-מוח = "ביטחון" בלי שלום.

יוחאי שמעוני, חיפה

שרשרת של

שחיתות

"העולם הזה" 1837, "שוחד באי-שור הממשלה", על פרשת השוחד של "ורד".

שוב אנו עדים בצער רב לחוליה נוספת בשרשרת השחיתות הבלתי פוסקת האוכלת כל חלקה טובה בחיינו החברתיים והציבוריים.

פרשה רודפת פרשה וכולן באות לציין מצבות גלויות וחיות (שלא לדבר על אור-תן הפרשיות הסמויות שטרם ניגלו או אי-אפשר לגלותן) על דרכו של המימסד המושחת והרקוב שרוממות הצדק, היושר והחק בפינו, אך למעשה ולאמיתו של דבר, ידיו מגואלות במעשים מלוכלכים, טישטוש עיקבות, חיפוי וגיבוי על-מנת שהאחראים העבריינים לא יתנו את הדין אלא ימשיכו במעשיהם האפלים על חשבון העם המיסכן המשלם בדמים — תרתי משמע — לקיומו ולחרותו.

מתי יגיע האיש הפשוט והבלתי משור-חד לידי התודעה הבסיסית שכל זמן ש-המימסד הקיים על מיבנהו ושיטתו ימשיך לנהל את המדינה וצמרת השליטון, המכריזה כשהיא נדחקת לקיר: "לא ידענו, לא שמענו, האמנם? האם באמת?" ועוד צידוקים מילוליים מגוחכים בתוספת, לפעמים, זריית חול בעיניים, אין סיכוי ממשי לשינוי פני הדברים באופן יסודי ומצבנו ילך ויחמיר, ילך וידרדר עד לבלתי נשוא, עד לנקודת התפוצצות.

מ. נחמיאס, תל-אביב

על חשבון

הברון

"העולם הזה" 1834, "סערה סביב בנק טפחות", על רכישת מניות על-ידי מנכ"ל הבנק ב-מחיר נמוך.

קראתי בדף תשקיף אודות התעשרותם השערורייתית של מנהלי בנק טפחות. אני חוסך למעלה מעשר שנים בחפזי חיסכון לשיכון ועתה סוף-סוף ניתן לי לממש זכותי ולקנות דירה במיסגרת המפי-על. מסתבר, שעם רכישת הדירה, עלי לוותר על ריבית ומענק "עליית-מדד" קרי-הבנייה" משנת 1970 ואילך. את הדי-רה מוכרים לי במחירי 1972, כמובן. לא מספיק שהאוצר נטל מסי-הכנסה מ-הריבית המשתלמת על סכום שמעל 15,000 ל"י, עתה גונבים בחוצפה עוד כמה לירות טובות (במיקרים מסוימים — אפילו אלפי לירות!). איך ייתכן שבנק בישראל (בנק טפחות) לא ישלם ריבית על סכומים של כסף המופקדים אצלו? מדוע על החוסכים הקטנים לממן את התעשרותם של מנהלי בנק טפחות? בשנתיים האחרונות עלו מחירי הדירות לסכומים משוגעים ובמפעל הממלכתי

פרס לבצל שם טוב

מצא לנו שם ותזכה בפרס!

השם שלנו עתה הוא מ.מ.מ. (משרד מבטחי מכוניות).

אמנם, אנו חיים כבר 8 שנים עם השם הזה — אך נשמח לקבל שם חדש.

מי אנחנו? קרן שהוקמה על ידי איגוד חברות הביטוח כדי לפתור בעייה אנושית כאובה: פיצויים לנפגעי תאונות דרכים הזכאים לפיצוי אך אין להם "כתובת" לתשלום. לדוגמא: בתאונת "פגע וברח" — מי יפצה את הנפגע, כשהפוגע אינו ידוע? או למשל, כשהנהג הפוגע אינו מורשה לנהוג ברכב — הביטוח אינו תופס. מי יפצה במקרה זה את הנפגע?

התשובה: קרן הפיצויים שלנו, מיסודו של איגוד חברות הביטוח.

עכשיו, כשאתה יודע עלינו יותר, אמץ נא את מוחך ושלח לנו הצעה לשם. את התשובות תבדוק ועדה מוסמכת, ושלוש התשובות הטובות ביותר יזכו בפרסים:

פרס ראשון — 500 ל"י

פרס שני — 250 "

פרס שלישי — 150 "

אם השם הנבחר הוצע על ידי כמה משתתפים, יחולקו ביניהם דמי הפרס. את הצעתך שלח נא על גבי גלויה לת.ד. 16068, תל-אביב, עד יום 15.12.72.

מיליד הארץ לעולה החדש

"מקפאים" את הכסף הגינת כפיצוי על ירידת ערך הכסף והתייקרות הדירה. צבי ראובני, דנמרק

למה גירשו?

את לנפקי?

אני לא יודע למה צריך היה לגרש את לנפקי. היו צריכים דווקא להשאירו. הוא הולם להפליא את הדמות המסורית של מדינת ישראל — דמות שאף אחד כבר לא יוכל להזיק לה. מאיר לנפקי הוא האיש המתאים ביותר למעמד בראש מדינה זו. חוץ ממשע דיין...

ירחמיאל פוטסרם, מטולה

ענייני

דיומא

אני מציעה לאפרים קישון שימשיך בכתבת הומורסקות ובפירוט וישאיר את הסיגור על גולדה מאיר לאנשים קצת יותר חכמים.

בוויכוח על ענייני דיומא ברשת הטל-וויזיה של גרמניה הפדרלית, התמודד קישון עם עיתונאים ביניהם העיתונאי הרב לבנוני אדל אליאס שהתגלה כחריף, שגון שידוע מכיר וחש היטב את הבעייה הפלסטינית.

נורא היה לשמוע את קישון מגמגם על דברים כגון: אנחנו המדינה היחידה שידועת ומעריכה חיי אדם. לשאלה, מה ואיך תסביר את גישת גולדה כשהדבר

אפרים קישון
הסניגור של גולדה

נגע לחיי מאות נוסעים במלחמת העופה לוד ובאולימפיאדה? ירה קישון את הפנינה הטובה שלו: היינו בטוחים שהם לא יהיו מסוגלים לבצע את איומיהם.

בראוי! ישמור אותנו אלוהים מקישונים למיניהם.

אסתר קניספס, מינכן

איך ליווה?

עוררהדין

"העולם הזה" 1833, "קרב על 100 אלף", על תביעת הפרת נ"י שואין שהגישה רחל רביע נגד משה יחזקאלי.

בכתבה "קרב על 100 אלף, מופיע שמי כדלקמן: "שני מלוויי בשיירה של יחזקאלי היו עוררידינו. גרשון גרמן. ועוד ר"י. בקטע הראשון של הכתבה מופיע תיאור קומי אודות "תהלוכת מזורזה" וכו', בה נאמרו בין השאר דברים על "שני מלוויי שהחזיקו בזרועותינו" של הגבר "שהתקדם בראש השיירה".

תיאור הדברים. כפי שהוא מתייחס אלי. (פרט לעובדה שירדתי בליווי מרשי במדרגות בית המישפט) אינו אמת ואינו אלא פרי דמיונו של הכתב. התיאור ההיטולי המופיע בכתבה. מלבד היותו בלתי נכון, מתכוון, משום מה, לשימיני ללעג. קיבלתי על כך תגובות מחברי עורכי הדין. עו"ד גרשון גרמן, תל-אביב

ג'רי ולגרישה היקרים!

אני שומע אותכם שואלים-מתלוננים: למה לא אוהבים אותנו? למה אין לנו חברים ישראלים? ובכן, אני אחד מאותם ישראלים צעירים שאין להם, וכנראה גם לא יהיו להם בזמן הקרוב חברים שהם עולים חד-שיים. אל תכעסו עלי, גם לי גורם הדבר צער, אבל יש משהו שמפריד בינינו, והופך אותנו לשני מחנות.

אבל תחילה אתנצל לפניך, גרישה. אנו לא נבוא לבקרם בקרוב, בדירתכם החדשה, למרות שהזמננו אותנו כל-כך יפה; פשוט אין לי חשק לראות את הדירה החדשה שלך, כי אני מחכה כבר שנתיים לדירה קטנה משלך, במפעל לזוגות צעירים של משרד-השיכון. אתה עוד היית ברוסיה, גרישה, כאשר התחתנתי עם שולה, בשנת 1970. אתה עוד נאבקת בגבורה על העליה. וכאשר הגעת ארצה, סוף-סוף, לפני חצי שנה, מייד הובטחה לך דירה. נכון, אני יודע, אתם חייבתם זמן רב לדירה שלכם, חצי שנה שלמה חייבתם, אבל את שלנו עוד בונים!

ג'רי, אותך שמעתי טוען, שאנו, הזוגות הצעירים בארץ, צועקים, "לעולים נותנים הכל בחינם!" זה לא נכון, אני יודע. זו שטות לטעון כך, ולא זו הטענה שלי. אני יודע, שלא נותנים לכם שום דבר בחינם, ואתם עמוסי חובות ומשכני-תאות מכבידות. אבל גם אני אינני מבקש שיתנו לי הכל בחינם. כל שאני מבקש שיתנו לי, כמו שנותנים לך, באותם תנאים. שלא יעמדו דירות ריקות, מחכות לכם, כאשר אנו עדיין לא קיבלנו את הדירות שלנו.

ברגע זה אתם בוודאי רוצים לשאול אותי: למה צריכים לתת לך? שאלה נכונה ובמקום. ואני לא אענה לך על כך בשאלה. ג'רי. יכולתי לשאול אותך: למה בכלל מגיע לך? אם היתה לך דירה בארצה, יש להניח שמכרת אותה כשעלית. ובכן, יש לך די כסף לרכוש לעצמך דירה בארץ, לא כן? ואם לא היתה לך דירה שם, ואתה עני מרוד כמוני, אז חכה בתור!

הכתב תיאר את התרשמותו הטובה ייקטיבית. לא היתה, כמובן, שום כוונה לפגוע בעוררדין גרמן.

איך בוחרים מפכה

על היהלומים?

"העולם הזה" 1833, "תשקיף פיקוח על היהלומים ללא מיכ"ר", איך בוחרים מפכה על היהלומים.

האמור בפירסום זה לגבי מרשי אמנון בן-זאב, אינו אמת. מרשי מעולם לא היה ממלא מקום המפקח על היהלומים. אלא רק המפקח על היהלומים.

מרשי לא נכשל לא מיספר פעמים ולא פעם אחת שניסה לגשת למיכרז. לא היה בכלל מיכרז. אלא שמרשי מונה לתפ"קידו על-ידי שר המסחר והתעשייה כפי שפורסם בילקוט הפרסומים 1468 מיום 15.8.1968.

עו"ד י. גלברד, תל-אביב

מר אמנון בן-זאב מונה אומנם לתפקיד המפקח על היהלומים בידי שר המסחר והתעשייה, אלא שניצבות שירות המדינה טענה בשעתו, כי מינוי זה הוא בלתי-חוקי והורתה למשרד-המסחר והתעשייה לבטל את המינוי. מר בן-זאב, ש"היה בשעתו דובר האוצר, הושאל למישרד-המסחר והתעשייה אחרי שאיש מעובדי אגף פיקוח היהלומים במשרד-המסחר

מכתב גלוי לשר-הביטחון

הפוגעות בציבור ובביטחון המדינה ולא זה שאורח כמוני הוא קוממוניסט, חבר ברק"ח.

האם בגלל השתייכותי כחבר ב"רק"ח תגביל את חרותי כאזרח או כאדם ותמנע ממני יציאה מבית או כפרי בצו בהתאם לתקנה 110/6/2 מתקנות ההגנה לשנת 1945.

יש לציון שבמשך שמונה שנות שרותי למען ביטחון המדינה והציבור לא היתה לי אפילו תלונה אחת אשר בה להעיד על התנהגות נגד ביטחון הציבור או המדינה. כמו-כן יש ברשותי תעודת תום שירות אשר מעידה על התנהגותי הטובה מאוד במשך שרותי הצבאי. כן לא ידוע לי אפילו על קיום תיק אחד במשטרה אשר מצביע על אופי כזה. וזאת בנוסף לאנשי כפרי או מכרי אשר יכולים להעיד בפה מלא על נקיין כפי מאשמה זו.

ברצוני לשאול את כבודך, האם אין סתירה רצינית בין צווי הג'בלה לבין המוצהר שיש חופש בחירה בישראל? האם רק"ח אסורה בישראל?

ברצוני להבין מדוע אני מקבל צווי הגבלה זה ברציפות מ-1967 עד היום, ואני חף מפשע?

נאף סאדה סלים סויד, חבר המועצה המקומית פקיעין, פקיעין

אבל לא, אני מעדיף לספר לך איך קרה שאנו, ותיקים בארץ, איננו יכולים פתאום להסתדר. בוא ואספר לך איך נהפך זוג ישראלי ממוצע למיקרה סעד, הזקוק לתמיכה ממ"שלתית, כדי להגיע לקורת-גג:

זה התחיל לפני כשלוש שנים. מחירי הדירות החלו לעלות פתאום במאות אחוזים, ואנו, שחשכנו, וגם קיבלנו את חס-כונותיהם של הורינו, נשארו פעורי פה וחסרי כל סיכוי לק-נות דירה בנחותותינו. שר-השיכון, ניסה, מאוחר מדי, להטיל פיקוח על מחירי הדירות, ונכשל. עכשיו הוא צריך לתת לנו הלוואה של 40 אלף ל"י, כדי שנוכל לקנות דירה שעלתה קודם 20 אלף ל"י.

פה הנקודה העיקרית, ג'רי וגרישה: נגדכם, העולים החדשים, אין לי שום טינה. אתם לוקחים, כי נותנים לכם. אילו היו נותנים לי, גם אני הייתי לוקח. אני זועם על אלה שנותנים לכם כל-כך הרבה זכויות-יתר, ובמיקרים רבים — גם למי שלא מגיע לו.

אני מלא זעם על הממשלה שלנו, שמפלה ביניכם לבנינו, שמעניקה לכם רמת-חיים שאני רק יכול לחלום עליה, שיר-צרת שני מעמדות, שמשאירה את הישראלים בפיגור של שנות עמל ארוכות ורבות לעומת העולים, שנותנת לעולים חדשים טובות-הנאה שלא היו להם בחוץ-לארץ, ושנותנת זכויות, הלוואות ודירות גם לעולים שאינם זקוקים לתמיכה.

אז הפגשו ביניכם, ג'רי וגרישה, אני לא רוצה להיקלע לדירותיכם העמוסות ריהוט דני ומכשירי חשמל תוצרת-חוץ, לא רוצה לנסוע במכוניות הפאר שלכם, עם המיספר הלבן הגואל; אני אשב לי בערב, בדירת החדר השכורה שלי, עם זוגות צעירים כמוני, ונשווה על ירידה, על מחירי הדירות, על שכר הדירה המופקע שאנו משלמים, על שכר הלימוד המלא באוניברסיטה שאנו משלמים, על מס ההכנסה המלא שמו-רידים לנו מהלוקש, ועל זה שבו מודל '58 עם מיספר שחור.

לוני סרוק, ירושלים

והתעשייה לא התאים לתנאי המיכרז ה-פנימי שפורסם.

למרות הוראת נציבות שירות המדינה לבטל את המינוי הבלתי-חוקי של מר בן-זאב, התמלס משרד-המסחר והתעשייה מהוראה זו. משום כך שרדו בשעתו חיי-לוקי דיעות על השאלה אם מינויו של בן-זאב הוא לתפקיד ממלא-מקום או מפקח-בפועל.

נכון הוא שמר בן-זאב לא השתתף בשום מיכרז.

מדינת

בושת

"העולם הזה" 1833, "10 הצעות חוק של סיעתנו", על הצעות החוק החדשות שתנועת העולם הזה — כוח חדש עומדת להע-לות בכנסת.

האם שכחתם שצריך להציע גם חוק לביטול האיסור המסולף על "זנות"? רדיפת השגלניות (כמו כתבנו, דוג-מניות, זבניות וכו') היא תעודת "כבוד" למדינת-בושת זו! טפול!

זאב גזע, חולון

מעות

לעולם צודקת

בעת ביקור שערכתי אצל אחד מרופאי השיניים בירושלים נתקלתי בעיתון הג'ור שא את השם שרשים — וראו מה שמצאתי בעמוד המודעות של העיתון — שהוא "לא-אגב" — עיתון דתי ויוצא-לאור על-ידי תנועת פועלי אגודת ישראל:

"למה?" חיים שלמה רבינוביץ שליט"א מיקרי עיה"ק ירושלים — ברכות מאל"פ פות לאירוסין הבן הב' יצחק אייזיק מאיר עב"ג (שימו לב!) בתורה הכלה המהוללה מרת ח'י' גיטל תח"י. יה"ר שזכות אברהם" מדור דור יעמוד (הדגשה שלי) לראות מהם רוב נחת. ענבי הגפן בענבי הגפן.

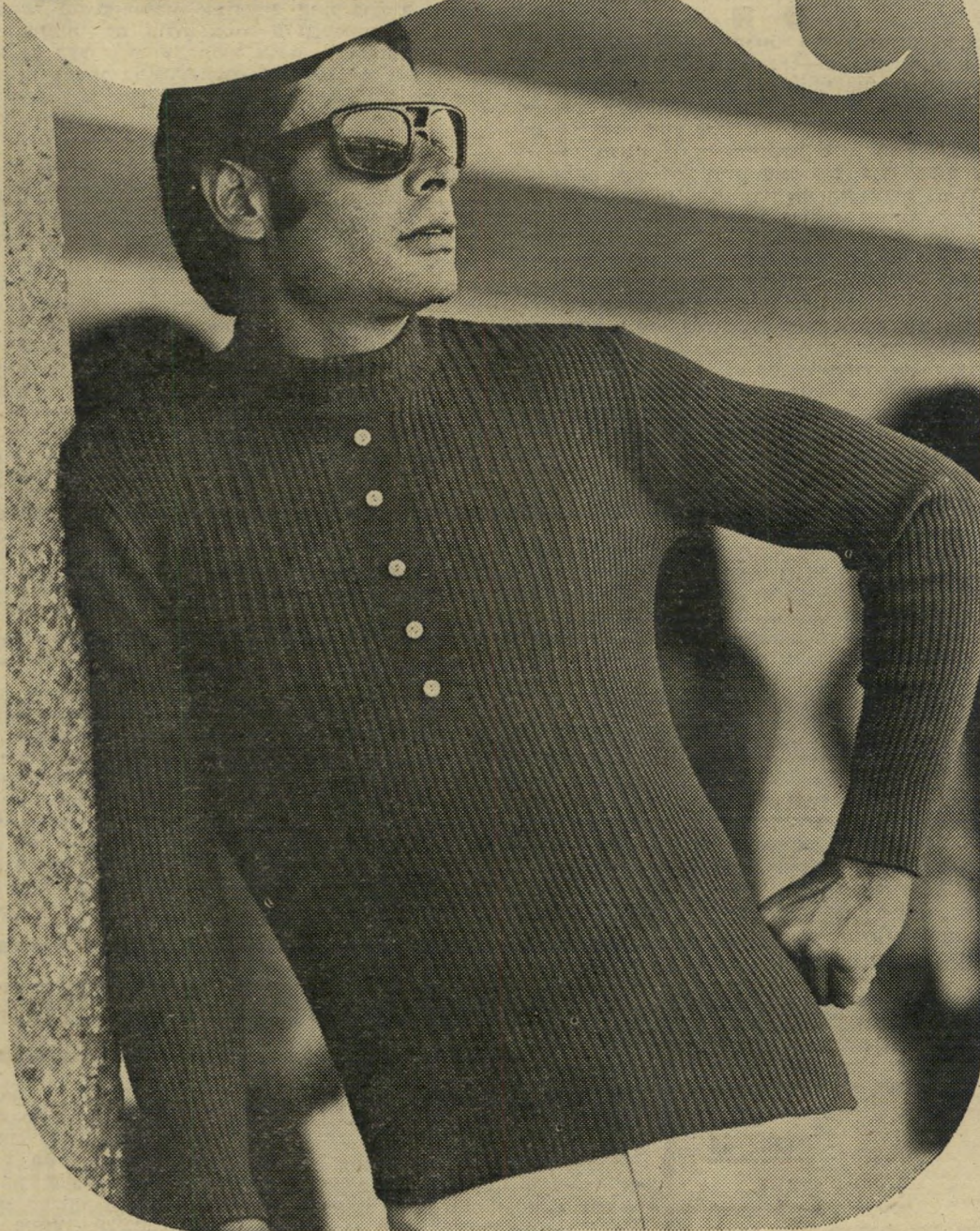
זו נוסח המודעה, והשגיאה בדפוס הו-סיפה לדעתי נוסף וכן מסויים... לכל הענין. אני בכל אופן קיבלתי כאב שיניים ביתר שאת...

דוד שריון, ירושלים

קוראים חשודים מכתבים מתבקשים לנפח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמר נות למכתביהם.

אחד הקטעים המעניינים יותר, בתוכנית שנעשתה מעניינת יותר — **קלעים** — היו שש דקות מתוך סרט הולנדי על הצייר והאמן מאוריץ אשר. פרט שלא סופר ב"תוכנית": אשר עבד רק בשחור-לבן, אך לצורך הסרט הזה, שנעשה כדי ללוות את תערוכתו הניידת של האמן המזהיר ו"המקורי ברחבי העולם, הוסיף אשר בעצמו צבעים. אבל, הצהיר האמן, הוא ישמח מאד אם הסרט יוצג בטלוויזיה — ואז יחזור להיות שחור-לבן, כצבעיו במציאות. כשנשאל, מה היה חולם לעשות אם היה חי את חייו מחדש, אמר אשר כי היה ממשיך לפתח את עבודתו לאנימציה ב"סרטים. מי שעקב אחרי עבודתו בקטע **מסמורפוזה**, יכול היה לראות בדמיונו תהליך של אנימציה בקולנוע. הסרט המלא על האמן, שאורכו למעלה

אהסקלוסיבי- לגבר הספורטיבי

נורכלטקס

מציג את אופנת
החולצה הסרוגה
NURKALTEX

התחל את עונת החורף עם חולצה סרוגה של נורכלטקס*. נורכלטקס מעצב את אופנת החולצה הסרוגה לפי צו האופנה האחרונה. מבחר דגמים באיכות מעולה. להשיג בחנויות ההלבשה המובחרות.

* נורכלטקס טלפון 826979

מינדי עד שער "מייים"
— נשמה

מינדי עד שער "ניו יורק"
— בכל קטע

מעשרים דקות, ישודר בטלוויזיה הלימודית. כדאי לצפות לו ולצפות בו.

תקליטים

סיפורים

מיערות ברלין

"קאבארט", פסיקול הסרט, ב"השתתפות ליוה מינלי, ג'ואל גריי ואחרים. פזמונים: קאנטר ואב. הנחלה מוסיקלית: ראלף בורנס. פרוב 1052.

זהו אחד המחזות המוסיקליים הבודדים. בהם יש למוסיקה תפקיד דרמטי ממש.

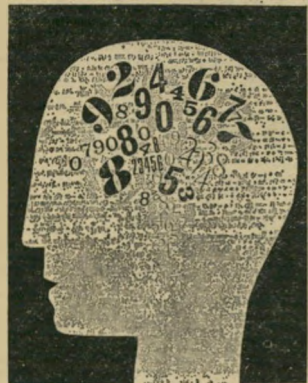
עברית מדוברת לא נורמלית

נאות דן בן־אנוש ונתיבה בן־יהודה

מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בן־אנוש ונתיבה בן־יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וביטויים משלהם.

מתפרפר לאלה

כל היום הוא רק חושב על מיספרים

מי זה היוצמך הזה?

המבוגרים בארץ, הכולע את כל הצפרדע־עים הירקות של התיאטרון הישראלי, ושל החאלטורות שלו למבוגרים.

אלא שמפעם לפעם צצים אנשים ש־באמת אוהבים ילדים. וגם אם הפקתם אינה ההצגה המפוארת או המקורית ביותר בתבל, היא לפחות מיקצועית. מעודנת, ו־אינה מסכנת את בריאות הילדים.

במיקרה של נירה עדי וישראל גוריון, זו בהחלט הופעה בעלת טעם טוב. נירה עדי, שהוכיחה כבר בטלוויזיה שיש לה שפה משותפת עם הדור הצעיר, וישראל גוריון, שכשונותיו במיקה וגמישותו מדברים אל לב כל ילד, מגישים צורר מקרי למדי של אגדות ופיוזמונים. הבול־טים והמקוריים ביניהם: שיר של נעמי שמר, שניים של שמוליק קראוס וסיפור עם מוסר־השכל על הנמלים והחרגול הי־עצל — המוגש, לשם שינוי, בתיאטרון צלליות.

ואם הילדים יושבים בשקט ומאזינים ל־נעימות נעימות, הרי זה צעד קטן לקירוב הלבבות לצלילים העדינים יותר של עולם מלא רעשים. ומי שמכיר את המציאות הישראלית ואת מה שהיא מסוגלת להציע כחינוך הדור הצעיר לאהבת התיאטרון, המוסיקה, הפיוזמונים הטוב והבידור הטוב — יידע להעריך תוכנית צנועה זו.

(המשך בעמוד 12)

חתיכה ש', פריט, עותק, יחידה אחת מתוך רבות.

"איך הולך הפואטיקה של אירסטו? בחייד! רק היום מכרתי איזה 50 חתיכות. שלח לי עוד." * "תרשום לך מה יש הפעם בכביסה שלי: סדינים — 12 חתיכות; מגבות פנים — 20 חתיכות; ציחולים — 4 חתיכות; גופיות — 14 חתיכות..."

אאוט ת', עיף, סחוט, גמור, שיכור, מחוסר הכרה, איבד את עשתונותו, מחוץ לכושר. "עזוב אותו, הוא אאוט לגמרי. לא שמעת שאשתו ברחה ממנו?" * "בגיל שלי? אה! אני עושה מיספר ואחרי זה אני אאוט לשבועיים."

מקס ש', בלשון הצבא: מפקד הבסיס. "כמו שהתיישבתי עליך השולחן התחילו להישפך למישרך כל הפלפלים: המחט והמבס והסממט ומי לא."

מללךך ת', השכר בשלימותו, המשכורת כאשר הברוטו כלול בה. "מה חשוב כמה אני מקבל מלוכלך? את מי זה מעניין? מה שיש לי ביד — זה מה שקובע."

אפטר ש', בלשון הצבא, מאז ימות הצבא הבריטי ועד ימינו אלה: הזמן הפנוי שעומד לרשותו של החייל לאחר שעות העבודה. "יש לי ביום רביעי אפטר, אז אני אקפוץ לירושלים."

חרגול ש', משאבה בשדה נפט. "כמו שאתה מתקרב לאבורידס אתה מת־חיל לראות את החרגולים חאלה — איך יפה!"

סטוק ש', מלאי, כמות רזרבית. "לא נשאר מילון־עולמי־לעברית־מדוברת אחד בסטוק. חטפו את הכל." * "מה ת'רועה, סיגריה? קח, יש לי פול סטוק."

כסף לכן כסף, כשר, הון, הושג ביושר והוצרה עליו כחוק וכדיו. "יש לי חצי מיליון לירות בבנק וחכל כסף לבן."

סטוץ ש', מהומה, עניין, עסק. "השכנים קראו למישטרה ואל תשאל — היה שם סטוץ גדול." * "בהתחלה דיברו ב־שקט, אחר־כך התחילו לצעוק, ובסוף זה הפך לסטוץ רציני."

עמוק באדמה ביטוי משמעותו: מצב ביש. לאחר ייאוש, כישלון, הפסד. "מכל ההתקפות עליו אפשר להגיד שהוא עמוק באדמה." * "דחילק, הוא עמוק באדמה! אחרי שמצאו את כל האי־סדרים וזה."

קיה המחפשים, ללא תקווה, את עצמם. אבל חבל על הדיבורים. זה פשוט עוד קילשון חליוד אחד לקהל שאיננו יודע לחצוק מגירויים אחרים. ואם המעבדת הי־נכבדת של הצגה זו אמרה ברדיו שהביקור רת אשמה במצבה של הקומדיה הישראלית משום שהיא מתנכלת לה, הרי שהיא צוד־קת. באמת לא יפה להתעלל בילדים מפג־רים.

בידור

בידור נעים

לדור הצעיר

"שירים וסיפורי בדים" בתיאטר־רון "בדים". מופע של סיפורים ושירים לילדים, בהשתתפות נ־רה עדי, אבי יקיר וישראל גוריון.

כל מפיק יודע שאחת החאלטורות הטור־בות ביותר בארץ היא הופעה לילדים. ו־למה חאלטורה? כי לרוב העניין מתבצע בול, במהירות, ולמשך חג שיש לו כמה ימי חול־מועד המשגעים את ההורים. התוצאה הישירה של התופעה הוא קהל

אילולא המעטפה והשמות הרשומים עליה, כמעט ואפשר היה לטעות בתקליט זה. לחשוב שהוא כבר יצא פעם לאור. עד כדי כך אין מיתריו הגולשים ועיבודיו החלקלקים של פראנק פורטל מפתיעים עוד: קט סטיבנס, גורדון לייטפוט, פול אנקה או ג'ורג' הריסון — כולם שווים וזהים, אחרי שעברו דרך המרק הסמיך והמתקתק של המעבד הצרפתי. חריגה בודדת, אם אפשר לקרוא לה כך: סיפור אהבה, מעובד לסיטאר וצ'לו. ההצדקה היחידה לתקליט: הוא מתאים להדגמת מערכות סטריאו. והערה אחר־נה: לפחות בחלק מהתקליטים, התוויות היו הפוכות. זאת, לאלה שיתקשו להבדיל

ולא רק קישוט בצלילים לעלילה אווילית. הפומונים המעטרים סיפור זה, על ברלין של עליית הנאצים, מזכירים פה ושם את קורט וייל ואת המלאך הכחול. ליוה מיגלי בעלת כישרון של פצצת־זמן מאריכת־נגן, שופכת את נשמתה לתוך קטעיה ומזכירה (וזה מחמאה, לא השמצה) את אמה, ג'ודי גארלנד — מבלי לחקות אותה.

ג'ואל גריי, הזכור מטקס חלוקת פריסי האוסקר בטלוויזיה, מביא בקול מתכתי וסרקסטי את הסאטירה הכואבת של הזמ־נים ההם. התקליט הוא חוויה בפני עצמה, ויגרום הנאה גדולה עוד יותר למי ש־יראה את הסרט, שיוצג בקרוב בארץ.

לבדוק לפני הקניה

"רקוויאם" מאת וולפגאנג אמד־אוס מוצארט. בביצוע שילה אר־מסטרונג (סופראן), ז'אנט בייקר (מצור־סופרן), ניקולאי גדה (טנור) ודיטריך פישר דיסקאו (בריטון). עם מקהלת ג'ון אלדיס והתזמורת הקאמרית הבריטית. מנצח: דני־אל בארנובוס — אי.אמ.אי. 2788.

בודו בן־מטורף על הגג
אודיסיאה על הישבן

בין קטע אחד למישנהו, ויודקו לעזרת התווית.

תיאטרון

מטורפים על הבימה

"מטורף על הגג", מאת קאטאיב. בעיבוד עדה בן־נחום בתיאטרון "סולן". במאי: תיאודור תומא. תפאורה: עדינה רייך. משתת־פים: יעקב בודו, מישה נתן, ליה דוליצקיה ואחרים.

אילולא היה זה כה מביש ומטופש, היה אולי טעם לנתח את התופעה. אפשר היה לדבר על הגווייה של איבסן הוועקת ב־קיברה, כשנושאים שם הדה גאבלר שלו לשוא. אפשר היה להזכיר דמות בשם לוך, הנראית על הבמה כשני קלוצים. (הכוונה לגברת בשם זה). או עזרת הנראית כ־מוקיון מוכה־הלם. או מלכת־יופי עם ישבן שאפשר לרשום עליו את כל האודיסיאה. או את מישה נתן, יעקב בודו וליה דוליצ־

דניאל בארנובוס שייך לאותם המנצחים המאמינים שרקוויאם אינה תפילה לאשכ־בת מתים, אלא קריאה להערים. זה אמנם אינו עולה בדיקו בקנה אחד עם מוצארט: לשמע דיאס אירא (יום הועם) בביצוע זה, כמעט ואפשר להאמין שלא וולפגאנג אמ־דאוס כתב את המוסיקה, אלא ג'יופה ורדי. עם זאת, בעזרת רביעיית זמרים בלתי רגילה, תזמורת ומקהלה ממדרגה הרא־שונה, והקלטה המבליטה אפקטים דרמ־טיים — מתקבלת בסופו של דבר חוויה מרתקת, גם אם חורגת מן המסגרות ה־מקובלות למוסיקה זו.

ואף על פי כן, מוטב לנהוג בזהירות לפני רכישת התקליט: ההדפסה הישראלית היא פשוט מחרידה. לפני ששמים כסף על השולחן, מוטב לבדוק היטב אם ה־רעשים והחריקות בתקליט אינם חזקים מן המוסיקה עצמה. שימורלב בעיקר להתחלה של הצד הי־שני.

מרק מ'חרים

פראנק מורטל ותזמורתו — אי.אמ.אי. 355.

יקיר, עדי וגוריון ב"שירים וסיפורי בדים"
צדור מקרי — ישר 77

יצירת המופת שיצאה זה עתה לאור בארצות הברית, פרי עטו של מייקס ספילן, אומן האלימות המינית של אמי ריקה, נקראת "חוג הזיקפה". כדי ש' העטיפה תראה מושכת לא רק בזכות השם והמחבר, קישט אותה הסופר גם בתמונתה העירומה של רעייתו, רקד' נית במודונו-לילה אותה פגש "במהלך מחקריו על התנהגותן של בלונדיניות". מין משפחה שכזאת.

ספרים

תרגיל התעמלות

לתפוז האנושי

The Doctor is Sick — Anthony Burgess

● "הדוקטור חולה", מאת אנתוני בורג'ס בהוצאת פנגווין 1972, 239 עמודים.

M/F — Anthony Burgess

● "מ/פ" מאת אנתוני בורג'ס בהוצאת בלנטיין, 1972, 214 עמודים.

לוליא הגירסה הקולנועית של התפוז והמכאני היה אנתוני בורג'ס ממשיך להיות אלמוני בעיני הציבור הרחב. אבל הבמאי סנטלי קובריק הפך אותו לרבי-מכר, והור צאות הספרים החליטו לנסות שוב את מזלן עם הוצאות-כיס של ספריו. מי יודע. להיט אחד מושך את השני, והעולם הרי מלא תפוזים מיכאניים.

הדוקטור חולה ומ/פ הם חלק מן היבול הזה. הראשון שייך לתחילת דרכו של בורג'ס כסופר (קודם היה בלשן ומלחין). השני הוא מן התקופה האחרונה. שניהם תוקפים את הקורא במבול של מושגים ספרותיים, פילוסופיים, אומנותיים ואתי-מולוגיים. עד שלא קשה להבין את הסבי-לנים פחות, הנבחרים אחרי העמודים ה-ראשונים ומשליכים את הספר מן היד.

מצד שני, מי שיחזיק מעמד, עשוי לגי-לוח את אחד הסופרים המעניינים ביותר של תקופתנו. בהדוקטור חולה, שהוא בי-מדה רבה אוטוביוגרפי, הוא משליך את הקורא ואת גיבור סיפורו, דוקטור לשפות ולא לרפואה, לתוך סיוט מטורף המזכיר את עליסה בארץ הפלאות אלא שאת מקום הפלאות תופסים פרברים מרושעים של לונדון, והאוכלוסיה השורצת בהם.

הדוקטור (כבורג'ס עצמו בזמנו) מאושר פז בגלל גידול במוח, ותוך המתנה לגי-תוח הוא עובר סידרה של הרפתקאות מור-זרות, פוגש בשלל של אנשים משונים, ואף פעם אי-אפשר לדעת מתי מדובר בדמיונו החולני או במציאות עצמה. דבר אחד ברור: מסעות הסיוטים מלמדים את הדוקטור הנכבד עד כמה מנותקים הוא ובני מינו, המומחים לזוטות אינטלקטור-אליות, משאר הבריות, עד כדי כך שאין ביניהם אפילו שפה משותפת. ובאותה עת הוא לומד להכיר את יחסיות המוסר התי-לוי בדת, בגזע, במעמד הסוציאלי ובעוד אלף גורמים אחרים, ובערך המפוקפק שהי-אמנות והתרבות תורמות לאנושות.

להרוג את הכפיל. אם הדוקטור חולה מזכיר את עליסה, הרי מ/פ, שנכ-תב 12 שנים לאחר-מכן, מזכיר רק את חיוך החתול החמקמק של לויס קארול. בעל הסיוטים בספר זה הוא בחור בן 19, גם הוא מומחה לזוטות אינטלקטואליות, היוצא לחפש את מקורותיו של אמן סוריאליסטי אלמוני באיי הקארייבים. בדרך הוא מגלה אחות ונאלץ לשאתה לאשה, הוא מגלה כפיל וצריך להרוג אותו, הוא ניתקל במקללת ציפורים מזמרות וחושבות, וזה רק מעט מאד מכל מה שקורה לבחור.

מוסר ההשכל קרוב לזה של הספר הקודם, אלא שמספר החיצים הנזרקים בדרך לעבר ערכי מוסר, תורות דת, פיוט, מוסיקה, בלשנות ובעצם כל מטרה אינטלקטואלית אחרת היכולה לעלות על הדעת, הוא גדול עד כדי בלבול חושים.

אחרי קריאה ראשונה קשה להחליט אם המדובר ביצירה גאונית או בתרמית גאו-נית. דבר אחד בטוח: היצירות הן התי-עמלות לשכל באופן יוצא מן הכלל, מכי-ריחות את הקורא לחשוב ללא הרף, על מנת לעקוב אחרי האסוציאציות הפרועות ביר-תר של בורג'ס. אלה יצירות המגרות לקריאה, פעם אחת ועוד פעם ועוד פעם.

פרסום דיר-טקסטון

TIME 100
AMERICAN BLEND
★
SUPER KING SIZE FILTER

העדינה והארוכה...

TIME 100
Super King Size Filter. תערוכת אמריקאית. תוצרת דובק

רון לשילטונם המוחלט במדינה ובתקציבה?

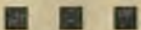
שיום שישי אינה קדושה. החיים משתנים, וגם לשיטות מותר להשתנות. בתנאי אחד: שקיים מחסום ברזל בפני ההפקרות של בעליה-השררה.

במלים אחרות: כשיש חוק.

כל חוקה באה לאפשר שינוי הדרגתי, תוך הסכמה כללית, ותוך הקפדה על זכר יות המיעוט. הוא מבטיח את שילטון הרוב — אך מונע את הפקרות הרוב. בארצות-הברית שונו לא פעם פרטי שיטת-הבחירות. אבל כל תיקון עובר דרך ארוכה מאוד, וזקוק לאישור מוקדם של הרבה עשרות מוסדות שונים. תיקון המת קבל בדרך זו, מובטח לפחות שאינו בא כדי לספק את האינטרסים של רודנים זמניים.

אילו היה הסינאט של ארצות-הברית מחוקק את אחד החוקים המתכשים כרגע במיתכח-הקונגרס יות של המערך-החוק, היה בית המישפט העליון זרק אותו לפח האשפה.

בארץ אין לנו חוקה. 61 חברי-כנסת, שרובם משקשים בנעליהם למראה קומץ העריצים הקובעים את עתידם, יכולים להעביר כל חוק בהצבעה אוטומטית, ולהפוך את כל תהליכי הבחירות לחוכא וטלולא. לכן יש להגיד לאו מוחלט לפק שינוי בחוקי-הבחירות. השיטה הקיימת צריכה לעמוד, מבוצרת ומשוריינת — עד אשר תתקבל במדינה זו חוקה דמוקרטית.

ש להידלחם בכל האמצעים נגד כל שינוי בחוקי-הבחירות. **עכשיו. כבר בשבוע הנוכחי.** לא מפני שהם אידיאליים. מיגרעותיהם ידועות. ולא רק מפני שהשינויים עצמם הם

כה המערך ב-45% של הקולות וב-51% של מנדטים בכנסת, הודות לאחוויה-חסיד מה שיפסול רבבות קולות כשרים.

הוא יעביר או חוק-בחירות חדש. לפי השיטה האזורית, שתתחיל לו רוב גדול הרבה יותר בבחירות לכנסת התשיעית. אז יזכה באותם 45% של הקולות, וב-60% של המנדטים.

מה הלאה?

אפשר לכתוב את התסריט כבר היום: מומחי המערך יהיו זקוקים למנדטים נוספים, כדי לספק קבוצות-לחץ נוספות במפלגה.

הם יבדקו מחדש את איוורירי-הבחירה, ויישנו אותם כך שיווצר רוב למערך באי-

תועלתם הפרטית הזמנית של מי שיש להם, במיקרה, רוביקולות בכנסת.

לפני כמה חודשים נדונה בציבור ובכנסת ההצעה לשנות מן היסוד את שיטת-הבחירות הנהוגה בארץ. הוחלט עקרונית להחליף את השיטה היחסית הקיימת בשיטה האזורית. **הכל הודו כי השיטה החדשה תיתן למערך (ואפילו למפלגת העבודה בלי מפ"ם) רוב מוחלט בכנסת.**

זה מסביר מדוע נמצאו לשיטה תומכים בתוך מפלגת-העבודה. אבל אין זה

ההאלו, מישקה! שמע, אני יושב עכשיו על רשימת המועמדים שלנו לכנסת הבאה. זה לא מסתדר. אני צריך לפחות חמישה-עשר מקומות נוספים בשביל הקבוצות שמגיע להן. אולי אפילו שמונה-עשר.

אתה מספר לי? אצלי זה יותר גרוע! מקבלים קולות מבני עדות-המיזרח ולא נותנים להם כסאות. אני צריך לפחות שמונה נוספים.

חברי-הכנסת ל-150?

זה לא מספיק. גם בממד"ל יש בעייה. אני מציע 160.

טוב, על המיספר המדויק עוד נדבר.

ההאלו, מישקה! בקשר עם אחוזי החסימה, אנחנו מציעים שני אחוז. **למה רק שניים? קבע חמישה, ונחסל במכה אחת את כל המיפלגות המטר-רודות. לא כדאי לשנות את האחוז כל שנה. פעם אחת, וזהו.**

אתה צודק, אבל זה לא יילך. אצ-

לנו לא רוצים לחסל את ל"ע.

כמה יקבל ע"מ, לדעתך? צריכים לדפוק את ע"מ.

העיקר זה לדפוק את העולם הזה והמרכז החופשי.

אבל לא כדאי לדפוק את פא"י. זה רק יחזק את אגו"י.

חבל גם על מק"י. אבל הם ממילא גמורים. אז אולי כדאי לחסל גם את ר"ח?

לא כדאי. אם יירדו למחתרת, זה ייצור בעיות ביטחוניות.

מה אתה אומר? שני אחוזים וחצי?

אנחנו חשבנו על אחוז וחצי.

תראה, לא כדאי לעמוד על המקח. נשתווה על שני אחוזים.

בסדר. בעוד שנחששתיים אפשר לש-

נות את זה עוד פעם.

ההאלו, מישקה! בקשר עם חלוקה

האלו, חדישקה!

שרירותיים, אנטי-דמוקרטיים, ותפורים לנוחיותם של קבוצות-עסקנים רודניות. **אדא מפני שכך שינוי — וזוא גם הקטן ביותר — ייתן הכשר לשינויים בדת-יפוסקים, שיקברו תחתם את הדמוקרטיה הישרא-לית.**

האגדה מפארת את הילד, שסתם באצ-בעו את החור בסכר. כי החור הקטן ביר-תר בסכר מוכרח להביא להריסת הסכר כולו, ולהצפת הארץ. **חוקי-הבחירות הקיימים, עם כל שגויותיהם, מהווים סכר כזה. הם קיימים מאז ומימיהם ראשית של ה-מדינה. כזה כוחם.**

אנשים טובים יכולים לגלות את מיגרעותיהם. פרופסורים יכולים לחבר חיבור רים מלומדים על שיטות טובות יותר. מתקני-עולם למיניהם יכולים להמציא פאטנטים חדשים מרהיבי-עין.

אולם לא האנשים הטובים, לא הפרופסורים, לא מתקני-העולם יבצעו את השינויים. יבצעו אותם אינטרסנטים תאווי-שילטון, הרחשנים בוז תהומי לתהלי-כים הדמוקרטיים. **אלה מכלירים רק ברפורמה אחת: זו שתנחיל להם עוד קצת שררה, עוד קצת כסף מכיסו של משלם-המיסים, עוד קצת פריבילי-גיות למעמד החדש של בעלי מכוניות-שרד ודירות-שרד ונסמי-עות-שרד.**

לכן, הבה ניקח זוג מיספריים, ונחתוך את חטיית-הטלפון של מישקה ושות'.

זורים שבהם הוא נכשל. הם ישנו את חוקי-הבחירות עצמו, כדי להגביל עוד יותר את המיפלגות שנשארו בחיים — ובראש וראשונה את הליברלים החכמים. **הם יישנו ויישנו, עד ששיטות נם יהיה בידערי.**

עוד לפני כמה חודשים, כשניבאו זאת, אמרו לנו: „אתם רואים שחור רות. צריכים להאמין בבני-אדם, ואפילו במפא"יניקים. אי-אפשר לשנות את חוקי-הבחירות כל שני וחמישי. הם לא יעזו.“ מי יאמר זאת היום?

בשבועות אלה הוכח ששום חוק-בחיר-רות אינו קדוש לבעליה-השררה. **הוכח ששום חוק-בחירות כגריבים משומשים. הוכח שאינם מהססים לשנות שיטה צר-דקת של חלוקת-עודפים, הקיימת מזה עש-רים שנים, כדי לזכות בשניים-שלושה מנדטים עלובים.**

כל זה, כשעוד אין להם רוב מוחלט בכנסת. כשהם עוד זקוקים לקנוניות אפלות עם אנשי ה„אלטרנטיבה“, תוך גיר-צול שינאותיו הפרטיות של פלוגי, טיפ-שותו האינסופית של אלמוני ואהבת-חשלומוני של שלמוני. **יפקפק מי, מילדב כסיל מוחלט, יפקפק כיום אף לרגע בכך שאם יצליחו ראשי המערך לשנות את חוקי-הבחירות — יישנו אותם שוב ושוב, עד שיחוסל המיטרד האחר-**

מסביר מדוע נמצאו לה תומכים במיפלגות האחרות, ואפילו במיפלגות קטנות, ש-השיטה החדשה תחסל אותן אוטומטית. **אלה אמרו: „נכון, בפעם הרא-שונה זה ייתן רוב גדול למערך. אבל בהדרגה תיווצר מיפלגת-אל-טרנטיבה, וכעבור ארבע שנים — נגיד ב-1981 — יהיה סיכוי דחוי-דופי-השיטון. וגם בתוך המערך ישתנו הדברים בעיקבות רפורי-מה זו.“**

זהו רעיון יפה. הוא מבוסס על הנחת-יסוד, הנראית לתומכי-ההצעה התמימים כמובנת מאליה: ששינוי-השיטה יהיה חד-פעמי, והכל ינהגו עלי-פי הכללים החד-שים שיתקבלו. **הנחה זו מתה בשבועות האחר-ונים. מי שאינו רואה זאת, הוא עיוור.**

עסקני המערך, היוזמים את הקנו-נית הנוכחית בקשר לאחוויה-חסידה, חלוקת-העודפים וכו', מייצגים מיפלגה שאין לה רוב בכנסת.

הם מקווים להשיג את התמיכה הדרושה להם מצד עסקני גח"ל, על שתי גדותיו.

כמה מראשי הליברלים, בעיוורון הפור-סל אותם לעולם ועד לכל תפקיד אחי-ראי, מוכנים לעזור להם בביצוע מזי-מות אלה, כדי לדפוק את פלוגי ואלמוני. **אם כן, מה יקרה אם יהיו למעי-רך אי-פעם 51% בכנסת?** נניח שבבחירות לכנסת השמינית יר-

חדשה של העודפים, זה בסדר אצלנו. **טוב מאוד. אין מה לקוות שהממד"ל תתמוך, מה?** **בטח שלא. אותם זה ידפוק. אבל אותה תרוויח איזה שלושה-ארבעה מנדטים, זה גם לא חולץ ברגל.** **אתה מדבר? לך זה דרוש יותר, עם כל הבעיות בסיעה שלך.** **זה נכון, אבל תזכור שאני עושה לך טובה. אתה תקבל מזה רוב מוחלט. יש לך מזל שהחברים שלי לא מבינים את זה.**

גדי גדי, או הגשש החיוור, יכלו לבסס ערב שלם על שיחות-טלפון כאלה. שיחות קצרות וקולעות, במיבטא רוסי או פולני, בהן מחלקים שניים-שלושה עס-קים ביניהם את הכנסת הבאה. **מי יהיה, מי לא יהיה, כמה יהיו. רצון הבוחרים נקבע מראש על-ידי קר-מץ אושמי-נגנון, שאף אחד מהם לא היה זוכה למאה קולות אילו התייצב בבחי-רות לבדו ובשמו.** **זהו חומר אידיאלי לפארודיה. אבל זה רציני.**

כבר הסברנו לא פעם מה תהייה ה-תוצאות של שיחות אלה, אם תתגשמה הקנוניות. הפעם אני רוצה לשים את הדגש על צד אחר של תהליך זה. דומני שלא עמדו עדיין די הצורך על העיקרון החשוב ביותר, המונח בייסוד כל הקנוניות האלה: **העיקרון האומר שמותר לשנות בכך שעה את חוקי-הבחירות, לשם**

סוף המ'יבצע: חנוך ו'יהודית לנגד, אם הכלה והאיש שבא להצטלם זבנג וגדנו!

מישפט אמיתי, היה נפסד עידידי
ביוהמ"ש העליון, בצירוף גינני.
בכל ההמולה נשכחה העובדה ה'

מחזיקה מעמד אף אצל שופט זומר
בבית-מישפט שלום של המדינה.
התהליך כולו, אינו קרה בבית-

כסיסמה, שנולדה בעת וכעונה
אחת באלפי בתים: "היום נפגשו
3 ממזרים: האח, האחות והרב."
השימחה היתה אמיתית. במשך שנתיים
התרעמה המדינה כולה על גורלם של שני
ה"ממזרים", שסבלו על לא עוול בכפם,
בגלל חוקים חשוכים מלפני ימיהביניים.
התגובה הראשונה היתה, על כן, רגש של
הקלה. גורן השיג זאת, על כן גורן הוא
גיבור. העובדה שתוך כדי כך דפק את
הרבנים הקיצוניים, הדבקים בהלכה, רק
הגבירה את השימחה בלב ציבור המוכן
תמיד לשמוח לאיד הרבנים, הכופים עליו
את הכפייה הדתית.
אולם אחרי ההתרנשות הראי-
שונה, פנה שימחתם של אנשים
נאורים. המטרה היתה טובה. אבל
האם היו גם האמצעים טובים?

ה פסוק האהוב ביותר על הרב של-
מה גורן אינו לקוח מן התלמוד. אלא
מהסלאנג בצה"ל. כה אמר, מאות פעמים,
כשהביאו בפניו בעייה: "יש לי פאטנט!"
השבוע עלה הפאטנט של הרב על כל
הפאטנטים הקודמים שלו. גם הוא נלקח
ישר ממחסני צה"ל.
הכל רמח לפשיטה של יחידה
101, בימים הטובים שבהם מדך
רביאלוף משה דיין עז צה"ל, ולידו
כיהן בקודש האלוהי-הרב גורן.
המיבצע הוכן בחשאיות טוטאלית. שום
סוד לא נשמר במדינה בקפדנות כזאת,
מאז פתיחת מיבצע-סיני ב-1956.
מומנט האפתעה נוצל בצורה מזהירה.
האוייב לא ידע מה קורה לו, עד שכבר
הוכה מכה ניצחת.
במעטה של סודיות כונס בית-דין-שדה,

מאת

אורי אבנרי

מיבצע-המתחרת של גורן גבל במהתי-
לה. אולם מהתלה זו היתה חלק מהליך
מישפטי. בישראל, הרבנות היא גוף שי-
פוט, החולש על חיי כל אזרח יהודי.
אם אפשר לענות הליך זה לפי
צרכיו האינטרסנטיים של שלום או
רב, למען עניין חיובי — האם לא
יקרה הדבר מחר למען עניין
שלילי?

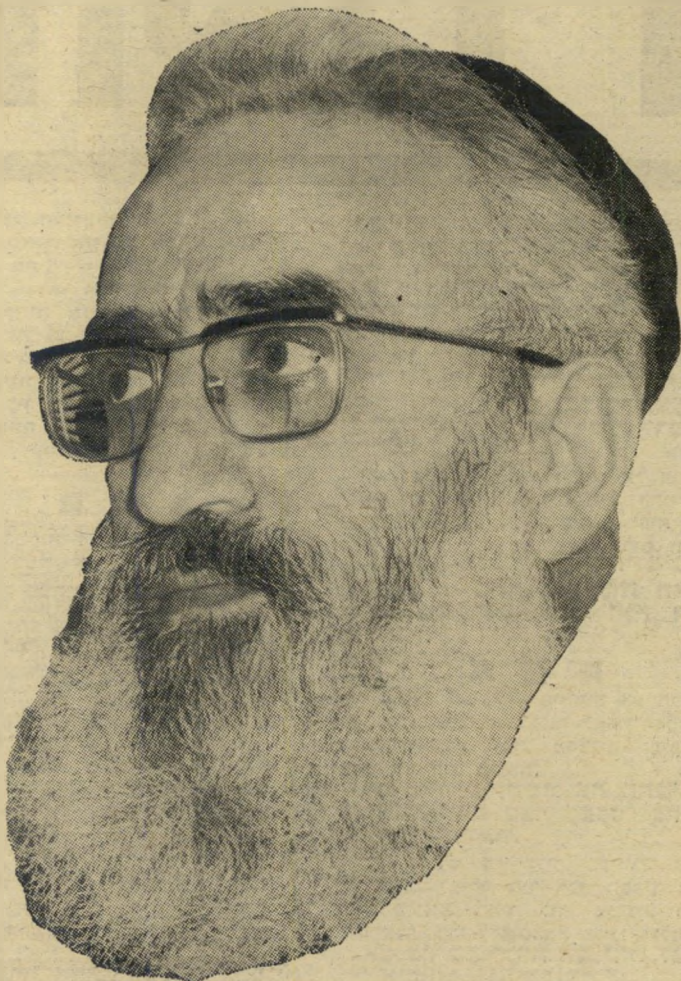
העיוות היה בולט לעין. כדי לטהר את
ה"ממזרים", היה צורך ללכלך את הבעל
הקודם של אמם, אברהם בורובסקי. בי-
חווה-הדעת המפורסמת שלו, תיאר אותו
גורן כאנס, ביוון, סקרו, אוכל-חזיר,
נוצרי-חשאי ומתגיייר-כזב, שהוא גוי גמור.
כל זה — מבלי להחליף אף מילה אחת
עם בורובסקי עצמו.

השבוע קיבלו רבני-הסתר את חוות
הדעת הזאת מבלי להזמין את בורובסקי.
מבלי להקור אותו, מבלי לתת לו אפשרות
להגן על עצמו. כל זה, בשעה שכבר תלויה
ועומדת בבית-דין רבני אחר בקשתו של
בורובסקי עצמו להכיר ביהדותו.
חווה-הדעת של גורן לא היתה

שגם הוא היה חשאי, והחליט החלטה חש-
אית. השופטים, הנימוקים, הדיונים —
הכל נשמר בסוד מפני מרגליו של האוייב.
אחרי שהושג פסק-הדין, גויסו הכוחות
— האח והאחות. הם הובאו מבתיהם בי-
מיבצע סודי, חותנו בסודי-סודות.
האוייב שמע על כך בפעם הראשונה
בטלוויזיה — שהיא תשמיש-הקודש ה-
עיקרי של הרב גורן, מעין תחליף מודרני
לקודש-הקודשים.
השאלה היתה רק: מי היה, בעצם, הר-
אוייב שהיה צורך להטעות אותו? הרב
הראשון הספרדי? הרבנים האחרים? ר"י
כים פוליטיים במחנה הרתי? או
הקדושי-ברוך-הוא עצמו?

מדוע בכלל היה צורך במיבצע זה?
אנס, ברין, אוכל-חזיר

ב משך 24 שעות היה שלמה גורן
גיבור היום, צנחן אלוהי, חביב הר-
קהל, כימעט כמו משה דיין במטוס טבנה
או אסתר שחמורוב על המסלול במינכן.
התגובה האופיינית התבטאה

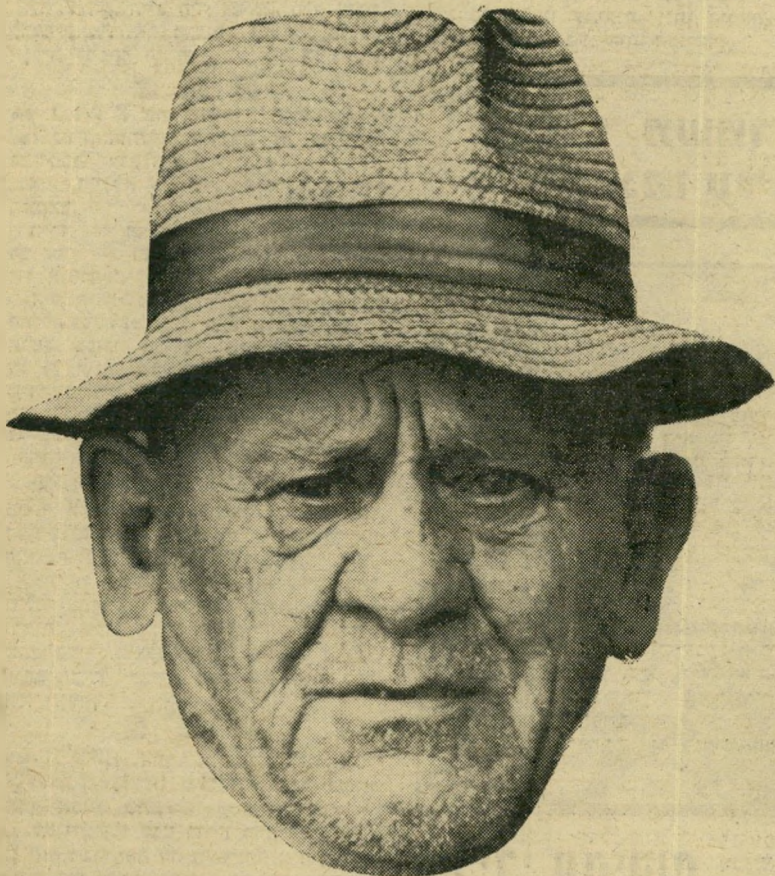
הרב הראשי גורן

מרים ודני לוי מתחת לחוכה החטובה

הערך הפירסומי העצום הטמון בעניין. הוא הזמין את עצמו להתר- נה, יחד עם צלב-החצר שהזמין גם הוא במחתרת — וכך הונצח הגדול.

לד שני הזוגות הצעירים, ומאות אלפי אזרחים קיבלו את הרושם ש- היה זה הוא שהשיג את הניצחון הגדול.

אברהם בורובסקי

מי פירסם לראשונה את פרשת הממו- רים? הדבר לוטה עד היום ערפל. העניין היה חבוי בחיקי הרבנות, וה"ממזרים" עצי- מם ואמם לא היו מעוניינים לפרסמו. טוענים אויבי גורן: הוא עצמו, או תומכיו, גרמו לפירסום. כדי ליצור שערור- רייה לאומית, שתשמש מנוף לעלייתו בי- חסות השילטון.

שאלה נוספת: אם רצה גורן להתיר את הממזרות, מדוע לא עשה זאת לפני שנתיים? מדוע לא עשה זאת לפחות אחרי שנבחר כי רב ראשי של תל-אביב?

כל הרכב של שלושה רבנים יכול היה לעשות מזמן מה שנעשה השבוע. לא היה צורך בשום גושפנקה של רב ראשי ארצי. אולם גורן לא חלם לבצע את הדבר. הוא רצה לגבות מחיר תמור- רת שירות זה לקואליציה הממשל- תית — והוא גבה אותו מראש, בצורת בחירתו לרב ראשי. מייד אחרי הבחירה שלח אולטימטום לעמיתו החדש, והמביצע הגדול התחיל להתגלגל.

הרב עובדיה יוסף לא יצא מן הפרשה בכבוד רב יותר. הוא נבחר בעזרת גורן, שהפעיל גם אז פאטנט מחתרת. גורן חשב

עיקרית של מיבצע-הקומנדו הקדוש: גורן לא שינה את ההלכה, ואפילו לא פירש אותה מחדש.

הוא עשה מה שעשה בצורת "פאטנט" — או בלשון פשוטה, בצורת תחבולה. **שלמה גורן יכוד היה להיות גי- בור אמיתי, אילו כינס את מיטב הרבנים, והציע להם לפרש מחדש את ההלכה, כרוח המאה ה-20.** כך היה נוגע לשורש הדברים.

הדבר היה מחייב קרב אמיתי, ויכוח רעיוני ודתי, מאבק מצפוני ומוסרי. אך גורן אף לא חלם לסכן עצמו בצורה כזאת. **שום דבר לא שונה. לא גובש שום כדל חדש, שיעזור מחר למי זרים אחרים, או לפסול-יחיתון אחי- רים. פשוט נמצאה תחבולה, בזוויה למדי, כדי לסלק בעייה של מיקרה מפויים, שלא היה נוח לשילטון.**

שיטה כזאת של "פאטנטים" אינה זרה ליהדות. בימי התלמוד ולאחר מכן נודעו תחבולות רבות, כמו זו של "קניא דרבא" (הקנה של רבא). מעשה בנתבע שלוה מטבעות כסף מן התובע, והתכוון להיש- בע שכבר החזיר לו את הכסף. הוא התח- לה, הופיע בפני הרבנים כשהוא נשען על מקל, ובשעה ששם את ידו על התנ"ך

הרב הראשי יוסף

כי הספרדי הצעיר יסתפק בתפקיד שותף-י זוט. מייד אחרי הבחירה עמד יוסף על שלו. תבע לעצמו מעמד שווה, התקוטט עם גורן.

כאשר קיבל את האזטימטום שג גורן בעניין ה"ממזרים", פירב לשבת בהרכב. אך אחרי שגורן וחבריו הפודיים עשו את המזלכה השחורה, בדרך עובדיה יוסף עז המוגמר, בפוזת של היקל-לאחר- מעשה.

בקומדיה הכפולה הזאת השתרבבה קו- מדיה נוספת. הראייה לפרשה כולה. משה דיין התייצב לימין האח והאחות בשלב הראשון, כשהעניין היה פופולרי. הוא הכריז באומץ-לב עילאי שהוא מוכן לפרק אפילו את הקואליציה. כדי להשיג צדק לשניים.

זה היה לפני שנתיים. כאשר החריף ה- עניין, והחוגים הדתיים השיבו מלחמה ש- רה, מיהר דיין להסתלק משדה-הקרב. הוא לא עשה דבר כדי לשים קץ לסבל האח והאחות, הפקיר אותם במשך שנתיים ל- גורלם.

אולם השבוע, כאשר ביצע גורן את המביצע, תפס דיין מייד את

ביקש מן התובע להחזיק לרגע את המקל. כשהתרחח התובע למישמע שבועת-השקר, שבר מרוב התרגשות את המקל — ואז נתגלו המטבעות בתוכו. השבועה לא היתה שקר פורמלי, אף שהיתה רמאות למעשה. בעדה גלוית. הרחק מהיים ממלכתיים, אפשר היה להבין מישטר של תחבולות ופאטנטים. אך כאשר מדינה ריבונית כזו פה על אורחיה החילוניים את השיפוט הרבני — קיומם של פאטנטים כאלה, במקום מישפט אמיתי, הוא לזרא.

מיבצע-המחתרת מטיח אור חדש על הצורך החיוני להפריד בין הדת והמדינה — דווקא בשעה שנראה, כאילו, שנפתרה בעייה דתית באמצעים דתיים. כי הדבר נעשה בצורה המבוזה את הדת ואת המדינה גם יחד.

האיש שבא להצטלם

אויביו הדתיים של גורן היתה טענה חמורה אחרת נגדו: שהוא המציא את כל עניין הממזרים כסוס, כדי לרכב עליו לשילטון ברבנות.

כולם גונבים והורסים

עתיקות באשקלון

לא נתתי לו הוראה להמשיך, ולא להפסיק — משום שלא ידעתי שיש שם עתיקות.

המפקח מירון טוען כי אתה יודע להבין חזן בעתיקות, כאשר אתה רואה אותן. האם לא חששת כי אם תודיע למירון על גילוי העתיקות — תופסק עבודת הבנייה של הווילה שלך, וייגרמו לך הפסדים כבדים? או אולי, אפילו, יחרימו ממך את המיגרש, ויתנו לך אחר במקומו? לא חשבתי על זה.

מחיר הווילה שבונה עמיקם מגיע ל-150 אלף ל"י. עתה, נותר לעמיקם, שוטר

שר בממשלה (ולא דיין)

ניסה לגנוב עתיקות במוזיאון!

"הקצין עמיקם יודע יפה להבחין בעתיקות", השיב המפקח בביטחון. "הוא ידע שהורסים עתיקות בשטח המגרש שלו. ומה גורל התלונה, שהוגשה לפני חודשיים למשטרת אשקלון?"

מירון: "לא יודע. לא קיבלתי תשובה". הסביר גיבור התלונה, פקד עמיקם: "קיבלתי את התלונה של מירון. אנו חוקרים בה".

"איך אתה יכול לחקור את עצמך? מדובר על הריסת עתיקות בשטח הווילה הפרטית שלך. ראית מה עשה הקבלן שלך? הרי הוא מקבל הוראות ממך, איך ומתי לעבוד". "אינני חוקר את עצמי בכלל. אני כלל לא גר שם בשטח. אנו חקרנו את הקבלן". "מה כתובתו של הקבלן שלך? איך אפשר למצוא אותו?"

"אינני יודע. צריך למצוא אותו באיזה ביתיקפה בסביבה".

האם הודיע מפקד משטרת אשקלון לממונים עליו כי נחקלה אצלו תלונה — הקשורה בו אישית?

"לא", השיב עמיקם. "כשהחקירה תסתיים, אעביר את החומר למרחב בבארי שבע. החקירה עדיין לא נסתיימה. הקבלן לא יידע שמדובר בעתיקות".

"האם נתת לקבלן הוראה להמשיך ב"בנייה, גם לאחר שגילית כי הוא גילה עתיקות?"

כותרת בחצר הווילה

נוף אשקלוני רגיל: בחצר הווילה שברחוב תמר מס' 1 באפריר, מקשטת כותרת קורינטית עתיקה זו את המטאטא. עתיקות יקרות ערך דומות ניתן למצוא כמעט בכל וילה באפריר. תשובת אגף העתיקות להשחוללות זו: "אין תקציב".

הוא בפקד עמיקם, שלא ידע להבדיל בין אבן סתם לבין עתיקות, ונתן הוראה ל"קבלן להמשיך בעבודות הבנייה?"

להמשיך בעבודות החפירה. לפי החוק, חייב היה עמיקם, ככל אורח, להפסיק מיד את הבנייה, להודיע על ה"תגלית למפקח האיווריר של אגף העתיקות.

מי הפיץ את ההשמצה הגסה על הרקצין הוותיק, המשרת זה 19 שנה במשטרת אשקלון?

אף אחד לא. מסתבר, לא היתה זו כלל השמצה.

היתה זו האשמה רשמית מפי האדם המוסמך — דב מירון, המפקח האיווריר של אגף העתיקות:

"היגשתי תלונה על הריסת עתיקות באתר הווילה של עמיקם", סיפר השבוע מירון, מושב שכונת אפריר, המשמש בתפקידו זה 14 שנה, ואחראי על הצלת עתיקות מידי גולנים ככל השטח מאשדוד ועד רפית. "מהמרכז בירושלים הורו לי להגיש תלונה במשטרת אשקלון".

בדיחה לא מוצלחת? לא, מירון רציני: "לא הבנתי איך יוכל מפקד התחנה לטפל בתלונה שהוא עצמו מעורב בה". הוא פורש ידיו. "הגשתי את התלונה. פקד עמיקם נוכח. באותה שעה, גיליתי את הדבר לפני כחודשיים, בתחילת אוקטובר. ביקרתי במקום הבנייה, וראיתי כמו עיני את שרידי העתיקות שהטרקטור הוציא מתוך האדמה וגילגל אותם הצידה. עכשיו, העתיקות האלה כבר חסרות-ערך".

די כאן, ברור, אך אולי לא הבחין הקבלן באוצר שלרגליו, חשב שהוא גורף אבנים סתם?

"לא ייתכן", קבע מירון ברורות. "הקבר לן הזה מבין יפה מה זה עתיקות. הוא כבר הודיע לי פעם בעבר, כשגילה עתיקות במקום בנייה".

גם זה ברור. אולי, אם כן, מקור הטעות

מפקד משטרת אשקלון חוקר את עצמו על הריסת עתיקות!

שרידי עתיקות
אבנים אלה, עליהן מצביע כתב העולם הזה מרסל זוהר, בחצר הווילה של מפקד משטרת אשקלון, אינם בלוקים הרוסים — אלא שרידי עתיקות שנתגלו בעת עבודת הבנייה במקום — והושלכו הצידה. עתה, עורך בעל הווילה חקירה נגד עצמו. משמאל: פקד אהרון עמיקם.

ותיק המפרנס את אשתו ושבעת ילדיו ממשכורת המיטרה שלו. לראות מה תהיינה תוצאות החקירה שלו נגד עצמו. מאידך, ייתכן שהחקירה תגיע למס"קנה כי הקבלן הוא האשם דווקא. סיפר השבוע הקבלן, בני גלאם:

"כשנתקלתי באבנים, אשר לפי דברי מירון הם היו עתיקות שנהרסו, הרגשתי שאני נכנס לתוך איזה בור. כמו ביום אולי. הפסקתי, וחייכתי לאהרון עמיקם. הוא אמר לי להמשיך בחפירה. חקרו אותי במשטרה לפני שלושה שבועות. לא יודע מה קבעו. אם יהיה צורך, אלך לבית-מישפט".

אשמה בדבר הואנדאליזם בווילה של מפקד משטרת אשקלון לא היתה מיוחדת במינה, בעיר-הנופש. עתיקות הינן מוצר נפוץ בעיר זו. הרס, גזל, גניבה ושוך של עתיקות שם — הינם נפוצים אפילו יותר. כל מי שרק מסוגל לגייס

זהו הסארקופאג השני שניצל בנס מזחלי הטראקטור!

בעל מיגרש הורה לטראקטוריסט לקבור את הסארקופאג השני!

שעות היום, עומד שומר בכניסה למוזיאון שבפארק. אך אחרי החשיכה, יכול כל אחד לבוא אפילו עם משאית, למלא אותה בתיקיות, ולהסתלק, ואיש לא יפריע לו.

שעות היום, עומד שומר בכניסה למוזיאון שבפארק. אך אחרי החשיכה, יכול כל אחד לבוא אפילו עם משאית, למלא אותה בתיקיות, ולהסתלק, ואיש לא יפריע לו.

ה וויזה המיועדת של פקד עמיקם מוקמת במרחק כ-150 מטר מווילה

המאשים
דב מירון, המפקח האיזורי של אנף העתיקות, שהגיש בעבר תלונה נגד שר, ועתה נגד מפקד המיטרה במקום. אינני מפתח. אני ממלא את תפקידי.

משאית, תלתיאופנוע, או אפילו עגלה חור רקת — משתתף בספורט המקומי של שוד-עתיקות. בצפון תל-אביב, סמלי המעמד הם וילות מודרניות וריהוט עתיק. באש-קלון, כל מי שהוא משהו חייב שיהיו לו עתיקות בחצר הבית.

גילה מירון: „אינני מוכן לגלות שמות. אך היגשתי תלונה במשטרה נגד שני אישים שתיכננו יחדיו לגנוב עתיקות מהר מוזיאון בפארק העירוני. שני האישים היו שר בממשלת ישראל ומנהל סולל-בונה בעיר. שניהם כבר אינם מכהנים כיום בתפקידיהם אלה.

גיליתי את הגניבה במקרה, כשתפסתי עגלה מלאה עמודים עתיקים שהוצאו מהפארק. לאחר חקירה, הודה העגלון שהוא נשלח על-ידי מנהל סולל-בונה במקום — עם הוראה להעביר את העתיקות הגנבי בות לידי אותו שר.

מאחר שהגניבה נתפסה על-ידי, התיק נסגר. אינני מוכן לגלות את שם השר.

ב תשובה לשאלה, הגיב מנהל סולל-בונה באשקלון בתקופה האמורה: „אינני זוכר בדיוק מה היה כבר. אני זוכר שמירון פנה אלי בעניין עתיקות. כן, את השר הזה אני מכיר טוב. הוא היה בא אלינו הרבה, כי שנינו ממפא"י. עד כמה שאני זוכר, זה היה הכל טעות." ואילו השר שבו מדובר, הגיב: „לא לקחתי דבר מהמוזיאון באשקלון. אדרבא, נתתי להם דברים. פעם גיליתי אבן עתיקה ברחוב, ונתתי אותה לראש העיר. לא, אני לא יודע מי זה מנהל סולל-בונה ההוא. אינני זוכר את שמו.”

החולף בשכונת הווילות של אשקלון, יכול לראות כמעט בכל חצר כותרות ושברי עמודים — מהתקופה הרומית, הבי-זנטית — משיש, מאבן — מכל צורה וגודל. האם לא ניתן להפסיק את שוד העתיקות בעיר?

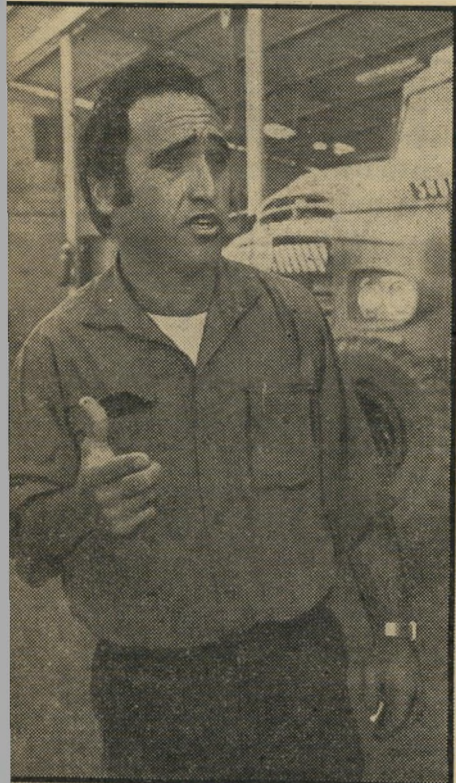
„יש לי את כל הסמכויות”, נאנח דב מירון, „אבל אין לי אמצעים להפעיל אותן. אין לי תקציב. לדוגמה: במשך

מדוע עשה כך? האם לא ידע שהמי דובר במיצא ארכיאולוגי נדיר מאין כמו? תור?

„הפסקת העבודה בוויילה שלי, וגילוי הארון הראשון, גרמו לי כבר נזק של 25 אלף ל"י”, הסביר השבוע בעל הווילה. „רציתי שאגף העתיקות יפנה לבית המשפט, כדי לקבל את הסארקופאג. אחרי שיקבלו צו מהשופט, אוכל לבקש שאגף העתיקות יפקיד ערבון של מאה אלף ל"י כפיצוי על הנוקם שייגרמו לי.”

„מדוע אני צריך להפסיד על משהו שהמדינה מרוויחה ממנו? אם זה היה קורה במדינה אחרת — כמו שווייץ למשל — הייתי מרוויח הון כסף מהתגלית. אני מבין שזהו מימצא חשוב — אבל אני לא צריך להפסיד.”

ה תלונן על כך בני פרנקל, בעל מור סד בעיר: „יש פה בעיר זילזול קטן לני בנושא העתיקות. מדוע לא הוציא אגף העתיקות צו הפסקת-עבודה במגרש שבו נתגלו הסארקופאגים? אני הייתי שם, ב"מקום החפירה, וגיליתי אחרי הקבר הישני, מרתף בן אלפיים שנה. צילמתי אותו בעצמי. מי יודע אלו עתיקות נוספות נמצאות שם? האם זה לא רצח,

בעל המיגרש
בעל מוסך, שבמגרשו נתגלו שני הסארקופאגים, ושנייה לעכב את גילויי של השני להמשיך להפעיל טרקטור במקום כזה? הסביר מירון: כן. אבל אינני יכול להשר איר בור פתוח במגרש, ולסכן חיי ילדים בסביבה. אין מי שישמור שם. אין לי אמצעים.”

העם

האנטי-גיבורים

הארץ כולה סערה בגללם — אך האם והאחות לא הבינו את משמעות הפרשה.

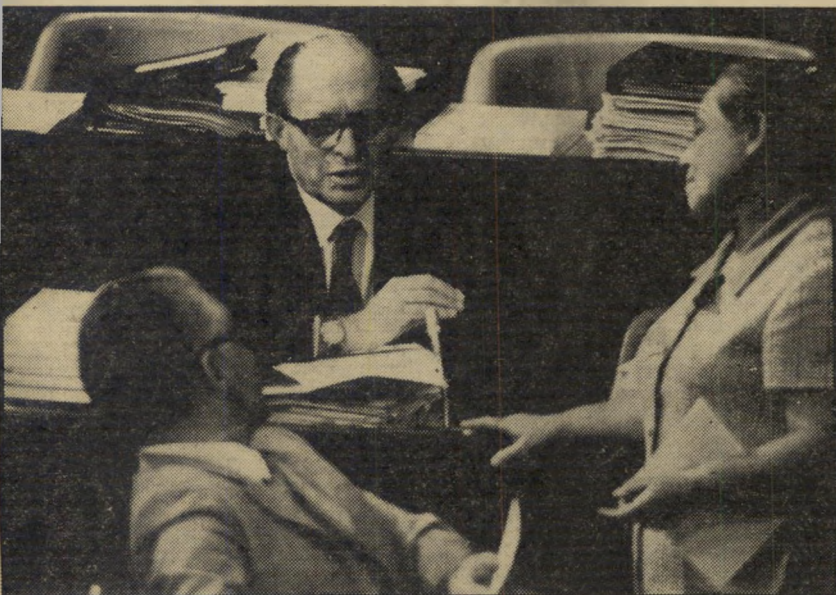
שנים רבות אחרי סיום פרשת דרייפוס, שמע גיבור הפרשה, הסרן אלפרד דרייפוס, שאסרו מישוהו בעוון ריגול. "הוא בטח אשם", הוא העיר. "אחרת, מדוע היו אוסרים אותו?"

כי דרייפוס, ששמו עורר רגשות סור ערים בלב מיליוני שונאים ואוהדים, וי אשר למענו הקריבו את עצמם כמה מגדולי הדור, לא היה גיבור. הוא היה אנטי-גיבור. בסוף ימיו נשאר, כמו בראשית

בלי שותפים. כל החלטה לשנות את חוקי יסוד הכנסת מחייבת 61 קולות בעד. למפלגת העבודה יש רק 49 קולות. שבעת הקולות של מפ"ם חופשיים בהצבעה כזאת — ומפ"ם החליטה, תחת לחץ צעירה, להתנגד להעלאת האחוז. ארבעת הגורמים הערביים של המערך מתנגדים להצעה בתוקף — כי הדבר היה גוזר עליה על שתי רשימותיהם הקטנות.

השותף הוותיק — המפד"ל — החליט להתנגד. הנימוק: אין לזה סוף. תחילה יחסלו את הסיעות הקטנות, אחר-כך את הבינוניות.

ל"ע התנגדה גם היא, מאותן סיבות. חסימה של שלושה אחוזים היתה עלולה לחסלה. אחוז קטן יותר יכול היה להיות מיפרעה על-חשבון אחוז גבוה יותר לאחר מכן (ראה הנדון).

ח"כים רזיאדנאור, בגין והדני בכנסת למי מותר לרקוד בכנסת?

נשאר גח"ל. בו היה תלוי הדבר. **בעד ונגד בחרות.** בגח"ל עצמה סערו הרוחות, בעד ונגד. הקו המפריד לא עבר בין חרות והליברלים, אלה בכל אחת משתי המפלגות. בין השאר:

● **מנחם בגין** — נגד, בחריפות. הסיבות: זה פוגע בדמוקראטיה. זה יתן למערך רוב מוחלט, וזה יהפוך לנושא הוויכוח העיקרי בבחירות, במקום הוויכוח על גורל ארץ-ישראל.

● **בנימין חליו** — בעד, בחריפות. הסיבה: "כדי שאורי אבנרי לא ירקוד בכנסת". שינאתו של חליו, הלאומן הקנאי, לאבנרי, הפכה שם דבר בכנסת. על מיוזב זה היה חליו מוכן להקריב גם את ידידו, שמואל חמיר. אבל ברגע האחרון שינה חליו לפתע את עמדתו, הצביע עם בגין.

● **עזר וייצמן** — נגד. הנימוק: "לא איכפת לי שאורי אבנרי ושמואל חמיר יהיו בכנסת".

● **יוסף קרמרמן** — נגד. הנימוק: זה יגרם להיווצרות מפלגה ערבית מאחדות וגדולה.

● **יוחנן באדר** — בעד, בלהט. באדר, השותף הוותיק לכל הקנוניות המשותפות של המערך-גח"ל, היה היוזם העיקרי של רעיון העלאת אחוז-החסימה.

בעד ונגד בליברלים. בקרב הליברלים היה המצב הפוך. אם בחרות היה רוב נגד ההעלאת, ומיעוט בעד — היו רוב הליברלים בעד, ורק מיעוט נגד.

בראש התומכים עמד אלימלך רימלט. למה? איש לא ידע בדיוק. ההשערה: כדי להוכיח שאינו הולך בתלם של בגין, וי שהוא הוגה-רעיונות עצמאי.

התנגד לקו זה: אריה דולצין, בגלל סיבות דומות לנימוקיו של בגין.

למערך וגורריו הערביים יש בדיוק 60 מנדאטים מתוך 120. אם יסולקו מן הכנסת תריסר או אפילו חצי-תריסר נציגים של סיעות קטנות, יקבל המערך 97 חות את מחצית המנדאטים האלה, ויהיה לה רוב מוחלט מובטח — גם אם יירד בבחירות עצמן.

דרכו, לאומן צרפתי צריאופק ומיליטריסט מושבע.

היידים שהא נודדו. השבוע נסתיי מה בישראל פרשת "האח והאחות" (ראה עמודים 14-15). בפעם הראשונה יכלו תושבי ישראל, שנסערו במשך שנים בגלל פרשתם, לראות את השניים פנים אל פנים, לשמוע את דבריהם בטלוויזיה.

אם קיווה מישוהו לראות שני לוחמים העשויים ללא-חש, שונאי הכפייה הדתית, או לפחות סתם שוחרי שינוי ותיקון — התאכזב. בטלוויזיה נראו השניים, כמו שנראו קודם לכן לקומץ העיתונאים ש"באו עימם במגע, כצעירים פשוטים מאד. ללא השקפה כלשהי, שכלל לא הבינו את משמעות הפרשה שבמרכז עמדו.

הדבר התבטא בפסוק שחזר כמה פעמים בפיהם: "לא התחתנו בנשואין אזרחיים. מפני שלא רצינו שיקרה לילדים שלנו מה שקרה לנו".

ילדים אלה טרם נולדו. יעברו לפחות 19 שנה לפני שיוכלו לחשוב על נשואין. למעשה הביעו האח והאחות לגר בפסוק זה את אמונתם ששום דבר לא ישתנה במדינה במשך 20 השנים הקרובות, וכי הכפייה הדתית תמשול בכיפה בדור הבא כמו היום.

גרוע מזה: מדבריהם נתקבל הרושם שלדעתם, לפחות, זה בסדר גמור. כי השניים, קורבנות השיטה הקיימת, הם התגלמות הקונפורמיזם של הדור ה"צעיר".

הכנסת

כך נחסמה

החסימה - בית"ים

"ויכוח זה נגמר,"

אמר מנחם בגין,

"עכשיו נתווכח על ארץ-ישראל".

הכל היה תלוי בהצבעה הגורלית. עסקני המערך, הרוצים להעלות את אחוז-החסימה, אינם יכולים לעשות זאת

חזק

מאירופה לאשה שאיכפת לה

vionell

הספרי האינטימי המיוחד המשחרר אותך מריחות ורגשות בלתי נעימים. VIONELL מבית BAC, גדול יצרני הדיאודורנטים המובחרים באירופה.

התיאטרון הקטן מציג:

דליה פרידלנד (חכימה) וזאב רווח (הקאמר)

בוטיק השקרים

כתב וביים: יואל זילברג

עמי' יולטר

חיפה — התיאטרון העירוני,

יום ד' 22.11 ב-8.30.

יהוד — יהוד,

יום ה' 23.11 ב-8.30.

גבעתיים — שביט,

יום ו' 24.11 ב-9.00.

תל-אביב — בית-החיל,

מוצ"ש 25.11 ב-7.30 ו-9.30.

גדרה — בית-רחל,

יום ב' 27.11 ב-8.30.

ראשון-זציון — תפארת,

יום ג' 28.11 ב-9.00.

כרטיסים: תל-אביב, "לאן"

ו"רוקוקו" וביתר המשרדים.

חיפה, "קופת-מכבי" ו"גרבר".

הפצה ראשית: "לאן", טלפון 231655.

הועד הארצי

היוזם

למען עקורי

איקרית ובירעם

נוכח הודעת ראש-הממשלה בכנסת, כי החלטת הממשלה למנוע את החזרתם של עקורי איקרית ובירעם לכפריהם היא סופית, מתחדש המאבק הציבורי להחזרת העקורים לבתיהם.

אוהדים המוכנים להצטרף למאבק, מתבקשים לשלוח את שמם ותרומתם אל: ת.ז. 279 חיפה

תמכו ברימלט: שימחה ארליך, תור חישוב מילגתי אינטרסנטי, ויוסף תמיר, שהפך לשונאם הגדול של המרכז החופשי והעולם הזה, מפני שהם מקבלים, לדעתו, את הפירסומת המגיעה לו.

ביום השני, כאשר דנה הכנסת בשבתי תת רופאי קופת-חולים, היו כל ספסלי גחל ריקים מאדם. בעליהם הסתובבו באולם קטן יותר, שתי קומות מעל לאולם המליאה — כדי להכריע סוף-סוף בבעייה. חסידיהם רצו לדחות את הישיבה, כשנוכחו לדעת שאין להם רוב. אולם מי שהו דרש הצבעה מיידית, ובגין תמך בו. הידיים הורמו — ודעתו של בגין ניצחה, אם כי ברוב לא גדול.

בגין שמח על ההכרעה, ירד במצב-רוח מרומם למיזנון, נתקל שם באורי אבנרי. "הוויכוח הזה נגמר", אמר, "עכשיו נת' ווכח על ארץ-ישראל!"

עוד לא הסוף. אולם הוויכוח לא נגמר עדיין לגמרי. בניין חשוב אחר, הי הצעה לשנות את חישוב עורפייהקולות לטובת הסייעות הגדולות, נשאר גחל (ר) בגין עצמו) איתנים בדעתם לבצע את הי שינוי בשותפות עם המערך. והראשים המחוכמים של המערך לא אמרו נואש. עד הבחירות, עוד יכולה מזימת אחוה-חסימה לצוץ בצורה חדשה.

אירגונים

פוטש מהר.

חזק. ואלגנטי

במאקטיקה קלאסית, השתלט

המערך עי גוף ציבורי שמאדני.

להפתעה משמחת יותר לא יכול היה דוקטור ישראל שחק, יושבראש הליגה לזכויות האדם והאזרח בישראל, לצפות. ביום חמישי שעבר התקיימה אסיפה כללית של הליגה. על סדר-היום: קריאת הצהרה עולמית לזכויות האדם, דיון על זכויות האדם בישראל, דו"ח על פעולות הליגה, ובחירות לוועד חדש.

חברי הליגה הרשומים הם כ-200 איש. מעולם לא השתתף מלוא הפורום הזה בי ישיבות בעבר. לכן, נקל לשער את עליצור תו של היו"ר, כאשר מאות אנשים מילאו

מתגונן שחק
1991

כובש ברעם
חוקי לחלוטין

מי יברק בהול הגיע ביום השני לרב הראשי שלמה גורן: "אנא, התר גם את הממזרות שלי!" תחום: וילי בראנד. בדיחה זו נפוצה בירושלים, למחרת מיבצעה-המחזרת של הרב גורן. היא הזכיר רה עובדה כימעט-נשכחת: הקאנצלר (ראש-הממשלה) של גרמניה המערבית הוא "ממור" במובנו האירופי של המושג. הוא נולד לאמו מחוץ לנישואין.

אבל כאותו יום בו ביצע גורן את הלהטוט הממזרי שלו, הוכיח בראנד שהוא ממזר גם במונח הי אירישי המקובל: הוא "סירר" את אויביו, הנחיל להם מפלה מוחצת.

השגיא הגורלית

תכן כי בראנד עצמו היה מופתע לא פחות מפרשנים רבים אחרים. עוד לפני שנה שררה פסימיות קודרת במחנה הקאנצלר. הכל היו בטוחים כי בראנד ומפלגתו יפסידו בבחירות הבאות. "נכון, הצלחנו במדיניות-החוק", אמר אחד ממקורביו לאורח ישראלי, "אבל הצלחנו יותר מדי. ההישג שלנו כבר הפך נחלת ההיסטוריה, ואין עוד ויכוח עליו. עכשיו יחשבו הכל על ענייני פנים. יש אינפלציה. הגרמנים אינם אוהבים אינפלציה."

זה יגמור אותו. מאז הלך המצב ורע. האינפלציה גברה. חברי הקואליציה בפרלמנט ברחו בזה אחר זה. עד שלא נותר לקאנצלר אפילו רוב קטנטן. היה צורך בבחירות. האופוזיציה כבר הרכיבה, בפירסומיה, את הי

ממשלה הבאה, בראשותו של ריינר בארצל. מה קרה? מה גרם להפרכת תיקויותיהם של אנשי האופוזיציה הימנית? גרם לכך מישגה מכריע של ריינר בארצל.

בראנד קבע את מועד חתימתו של חוזה חדש בין שתי הגרמניות לתאריך הסמוך לבחירות, כדי להוכיח לציבור את הישגיו. בארצל לא התאפק, תקף את החוזה, הודיע שלא יכניס אותו לתוקפו אם ייבחר. כה, לפתע, העכיר בארצל עצי מו את הוויכוח מן האינפלציה אל מדיניות-החוק, שהיא מקור כוחו של בראנד, שזכה בגזלה לפרסי נובל.

העם הגרמני, שכבר התייחס אל "ה מדיניות המזרחית" של בראנד כאל דבר מובן מאליו, נוכח לפתע לדעת שאינה מובנת מאליה כלל. המוני הנוער התגייסו, מיטב האינטלקטואלים הרימו את קולם, האווירה התחממה, האדישות נעלמה — ובראנד נישא על גל ההתרגשות. העם הגרמני, כך נפתח, רוצה בשלום, ומוכן להסתדר עם גרמניה המיוזרת ועם הסובייטים. זה הוכרע ביום הראשון.

האיש שלא גוב בגדים

מי בחינה זו קרה בגרמניה ההיפך מר מה שקרה כמה ימים לפני כן בי ארצות-הברית.

• בשנת 1923 סבלה גרמניה מאינפלציה דוהרת, ומחיר כיכר לחם הגיע למיליארד מארקס. הדבר מחק את החסכונות של כל המעמד הבינוני, גרם להלם שהדור הי קשיש לא החלים ממנו עד היום.

את האולם הקטן של בני-ברית בת"א. **טפסים מזויפים?** אחרי העליצות. באה ההתפכחות. להתהמה הרבה, זיהה היושבראש, בין הבאים, עשרות מחברי המישמרת הצעירה של המערך.

"באו", סיפר שחק, מרצה בכיר לכימיה אורגאנית באוניברסיטה העברית, "מיני מום איזה 250 איש. כל אחד עם טופס הרשמה לליגה ביד, כשהוא ממולא כבר. מאוחר יותר גילה שחק, לדבריו, כי הטפסים היו מזויפים: "הם הכינו טפסים לפי אורגנאלים שלנו". הסביר, "והתנפלו איתם על חברי הליגה שעמדו בכניסה,

ה"ממזר" סידר

את יריביו

נית לקידום הארגעה האירופית, שהם שואפים אליה.

בהכרה מלאה הם הושיטו לי בראנד את כל העזרה האפשרית, הן עזרי חתימת חוזה שתייהגר-מניות ערב הבחירות, הן עזרי שיחרור המוני של בני המיעוט הגרמני הסובייטי באותו מועד*.

היכן בראנד ישראלי?

מי קגאברן, לעומת זאת, לא זכה בשום עזרה מארצות הקומוניסטיות. שהעדיפו לעשות עסקים עם ניקסון הפרגמטי, אולי מתוך אמונה שהוא ייבחר ממילא.

נצחונם של בראנד יזין את גרמניה בי דרך המלך של שלום ריאליסטי, המבוסס על ההכרה בחלוקת הארץ ובקיום שתי הגרמניות. יחד עם השכנת השלום בי וויאט-נאם והידוק קשרי וושינגטון-מוסקבה וושינגטון-פקין, מהווה הדבר תנועה עול-מית לקראת ארגעה ושלום.

כעולם חדש זה, יישאר המרחב אי כורד — איזור שאין בו בראנד ישראלי או ניקסון ערבי.

* ברוסיה חי מדורי דורות שבט "גרמני הוולגה", במלחמת-העולם והוגלו גרמנים אלה על-ידי סטאלין, באכזריות רבה, לי טיביר. עתה ניתן להם לללות לגרמניה, במקביל לעליית היהודים לישראל.

ריצ'רד ניקסון, הטכססן המושלם, הריח כי רצון העם בשלום. אחרי שהדמוקרטים העמידו בראשם שוחר-שלום קיצוני, הלך ניקסון וגנב לו את האדרת. על פי הכלל "כל מה שהוא יכול לעשות, אני יכול לעשות יותר טוב!" הפך את עצמו לי מועמדהשלום האחראי, היכה את גורג' מקיגאברן שוק על ירך.

בארצל מייצג את הימין הגרמני, כמו שניכסון מייצג את הימין האמריקאי. גם מורו עמד מועמר-שדום מובהק. אך בארצל לא הלך לגנוב את כנריו, האיר את עצמו באזור של מפריע-ישראל, והכיס את עצמו.

אולם יש, כמובן, הבדל עצום בין וילי בראנד לבין מקיגאברן. בראנד, לוחם אני טיגאצי ותיק, איש-מחזרת שלחם נגד צבא עמו, הוא גם פוליטיקאי מנוסה, הי יודע להחליט החלטות ולכפות את רצונו. תכונות אלה חסרו למקיגאברן.

יתרי-לכן: בניגוד למקיגאברן, נהנה בראנד מן היתרונות העצומים של מי ש' כבר נמצא בשליטון. כמו ניקסון באמריקה, יכול היה בראנד לזמן מאורעות דראמטיים לתקופת הבחירות, להציג את עצמו לעיני העם כמדינאי פעיל ורבי-יזומה, לנצל את כל האפשרויות שיש לראש-ממשלה בעידן הטלוויזיה.

היה עוד הבדל חשוב מאוד. הסובייטיים הבינו שבחירת בראנד היא חיור

בדרישה שירשמו אותם לדיון. הצעקה של הם היתה: הרשמה מיידית, או אלימות!" לדברי שחק, הגיעו רוב האנשים בי משלוח מאורגן. שנאסף מקריית-שמונה, קיבוץ בוחן, דלית-אכרמל, הוד השרון, שכונת התקווה, וקבוצה חוקפנית מאד של צעירים מראשי-העין. רובם — חברי המישמרת הצעירה של המערך. **המהומה נמשכה.** תחת לחץ המת-פרצים, הסביר שחק, "החלטתי קודם כל לרשום אותם. גרשמו כ-200 איש. הרישום לקח כשעה וחצי, מתוך השלוש וחצי ש' הוקצו לדיונים. האולם היה קטן מהכיל את הנוכחים. המהומה המשיכה, ולא היתה

ברירה אלא לבטל את האסיפה — באי-שור ועד הליגה."

טעותו הגדולה של שחק בן ה-40 היתה בעיתוי הביטול. אילו היה מבטל את הי עסק מייד, עם תחילת המהומה — אולי היה ממשיך לכהן עוד יום כיו"ר.

"אנחנו הלכנו והם נשארו", המשיך הי דוקטור לגלגל את המאורעות, "הם בחרו ועד חדש לליגה, והתפורר."

עוללות. הליגה נוסדה לפני 37 שנים. היא פעלה בעיקר בימי המנדט, נגד עווי-לות שביצעו הבריטים נגד היישוב הערבי והעברי בארץ. אחרי הקמת המדינה נחלש (המשך בעמוד 22)

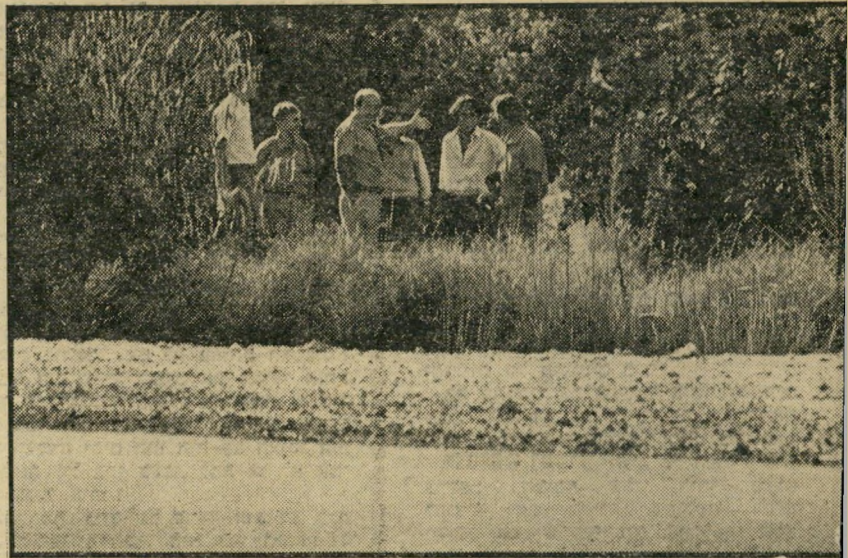
NIT -

וְיִכְנְנוּ פֶּעַם לַהֲרִיד מִזִּכְרוֹן-
יַעֲקֹב, שֶׁהָיָא עַל הָהָר, שְׁלוֹשָׁה צִי-
נִוְרוֹת לְכַפֵּר זִרְקָא, שֶׁעַל חוּף הַיָּם. הַצִּי-

„בני היחידים!“ אימו הישישה של החשוד ברצח, חמיסה איברהים עמאש, בת ה־75, מניפה ידיים באין אוניס לאללה שיושיע את בנה יחידה. כעת משנעצר אחד, נותרה הזקנה ללא מפרנס, כמו אשתו.

קום הרצח: השוטרים ביום גילוי הגופה

מסוגל לכל!

הבלתי סלולות. מאז הכרזת המדינה, זר־קא הוא כפר ערבי תחת שילטון ישראלי. ובכל זאת דומים בו התנאים בכל לתנאיהם של בדואי המידבר. "איך יכול להיות אחרת?" שואל לוי גרינברג, "אני נותן העבודה העיקרי של הכפר. הם עובדים אצלי בסבלות ובהוללות. עובדים אצלי גם ערבים מהגליל. כל אחד מהם בנה אחרי שנה שנתיים של עבודה וילה. ואלה — הכל הולך אצלם על משקה. תן להם משכורת שבועית ביום שישי. הם יצאו עם כיסים מלאים כסף, ובמוצאי־שבת יבואו אליך: לוי, תן בשביל פיתת, לא נשאר גרוש. כזה בדיק, ועוד יותר גרוע, היה אחמד."

שונאים

בגלל בחורות

ב אחת מאותן חושות, הממלאות את כפר זרקא, גר אחמד עד לפני ימים (המשך בעמוד 22)

הפך אותו בשיכרותו למסוכן מאוד. בתמונה נזנתה של בת בן־דודו, מוחמד עמאש, שנערכה ונה בא עס אותה המכונית, שטענו מאוחר יותר נמונה למעלה: חוליית החוקרים במקום הרצח.

הדוהרות על האוטוסטרדה לחיפה מבחינות בו בקושי. רוב הנהגים סבורים כי תושבי גרים עדיין במערות הרבות, שי חצובות בין סלעי הכפר. מדווח כתב, "העולם הזה" אבי שחק:

תושבי זרקא עברו כבר את עידן המעי רות. אך מגוריהם כיום אינם משופרים הרבה יותר. עשרות ילדים זבי־חוטם, קרור עיבגד ויחפים משוטטים בדרכי הכפר

אשת החשוד עאישה עמאש בת ה־40, כרסה בין שיניה, ניצבת ליד קיר הביקתה הדלה, בת מתגוררת המישפחה על 11 הנפשות שבה. רק במכות אפשר היה להוציא מבעלי הודאה. אני רוצה שרופא יבדקהו."

כמו מאהל נידח של שבט בדואי בלב המידבר. בתים על טהרת הטיט, ילדים מוכי־גרענת. ברבים מן הבתים אין חשמל ומים זור־מים. יש התולים זאת באדישותם מוכת־האלכוהול של בני־הכפר.

מולדת העוני כפר ערבי בלב ישראל מזה 25 שנה. במרכז האזור הפורח והמפוזר תח ביותר של הארץ — שפלת החוף. ג'אסר א זרקא נראה בדיוק

במדינה

(המשך מעמוד 19)

כוחה. בתקופות מסוימות, לא מנתה ל- מעלה ממניין החרים. אחרי מלחמת ששת הימים החלו להצטרף חברי, והמניין הגיע, לדברי היו"ר, ל-240 — עד לפני הפוסט של המישרת הצעירה.

שחק, שעלה ארצה ב-45' מפולין, לאחר ששהה בגיור ורשה עד הסוף המר, ועבר שנתיים במחנה הריכוז ברגן בלזן, נבחר ליו"ר התנועה במרץ 70'. הסענה הכללית נגד פעילות הליגה, בהנהגתו: היא נטלה על עצמה לחשוף קבל ישראל ועולם את העוללות הנעשות לערבים בארץ — מבלי לבדוק את אמיתות הדברים. התוצאה: דקומוניקטים סוערים על עינויים, נישול והגליות של מיעוטים בארץ.

מה שהטריד את המימסד הישראלי יותר מכל, היתה העובדה כי הליגה סיפקה את המידע לעיתונים רבייהתפוצה בעולם. **השופט יכריע.** הגיב על הפוסט עוזי ברעם: „הגממה שלנו היתה פשוט להוציא את הליגה משליטון רק"ח ומצד 19. אם יש גוף כזה בארץ — שלא יהיה בידיהם. לליגה להגנת זכויות האדם יש קשר לא"ם — ואנחנו לא רוצים ש- גוף עם קשרים כאלה, יתן ביטוי רק ל- דעות של מיעוט בארץ."

סיפר ברעם: „בא אלי ליואן זימרי, איש רק"ח ואחיו של שרה-חבריות ויקטור שם טוב, ואמר לי: עוזי — זה פוסט 1' תשרי כת ברעם: „אני מצטער, אבל זה אקט חוקי בהחלט."

לעומת זמרי, הכריז דן בראמון, ש- נוכח ביישיבה ההיסטורית: „שחק, מה אתה בוכה? הם סידרו אתכם בצורה אלגנטי סית וחוקית לחלוטין!" אלא שזאת בדיוק היתה השאלה, והיא תובר כנראה רק בבית-המשפט. היו"ר החדש מתכוון לבקש מהיו"ר הישן את סמכויות ואת כספי הליגה. וכאשר זה יסרב — יפנה לבית-המשפט.

דיעות

העין השלישית

איך נראות החפצות הישראליות האחרונות בסוריה — בעינינו ניימריות?

מהצד הישראלי, ניראו החפצות האחרונות בסוריה, שנועדו לפגוע במחבלים, כפועלה שיגרתית. מהצד הסורי, הן ניראו כהתקפה נישפעת על אורחים. כיצד הן ניראו בעין השלישית, הניימרית? זאת, אפשר היה ללמוד השבוע ממכתב למערכת ההרלד טריביון של אמריקאי בשם ג'ון גורטון — אחד מאורחי העולם הגדול המתבוננים מהצד במאבק המר ה- מתחולל באזור. כתב גורטון:

בעזובי את סוריה, ב-31 לאוקטובר, עברתי דרך תל-קלה, שעדיין בערה מ- ההפצצות הישראליות. מוקדם יותר באותו בוקר, ממלוגו בדמשק, יכול היה חבר שלי לראות את הפנטומים הישראליים צול- לים לעבר כפרים סמוכים, בעוד מטוסי מ"ג 19 רודפים אחריהם — ממרחק בטוח. מה ההגיון? אינני מצליח להבין איוו מטרה הגיונית — פוליטית או צבאית — משיגות התקפות אלה. האם הן נועדו ל- סלק את אנשיה-הגדולה מהכפרים המופצ- צים? תושבי הכפרים, הנזהרים בהפצצות, הינם בעלי השפעה מועטה על המחבלים. או האם נועדו ההתקפות להדגים את עוצמתה הצבאית של ישראל. כדי להרי- תיע התקפות בעתיד עליה? מאז ביצועם המבריק ב-1967, אין איש בעולם הערבי המפקפק בכושרם של הישראלים. לבד אולי מכמה קצינים מצריים, המאמינים ש- לולא הערבותם של האמריקאים והר- סים, היתה מצויים מנצחת או.

ברבריות. האמנם לא למדה המנהי- גות הישראלית מאומה משיגותיה של גות בויאטנאם — כי הפצצה למטרות פוליטי- בות הינה עקרה? על כל אורח שנהרג, מתווספים ארבעה-חמישה לוחמי-הגדולה חדשים. בני-אדם אינם מאשימים את ממשלתם או את אנשי המחתרת בהפצ- צות: הם מאשימים את מבצעי ההפצצות. על אף מעשי הברבריות האינסופיים של הטרוריסטים — על אף התעמולה ה- מניגדת של מספר ממשלות ערביות — על אף הביזיונות הישראליים הבלתי-פוס- קים — נותר עדיין מיטען של רצון טוב כלפי ישראל בקרב העולם הערבי. אני חתומה, שהישראלים יגלו סיקרנות מספקת לנצל אותה.

באגרופים קמוצים ובזעם מופגן, כמ- עט צעק: „זה לוי גולדברג שהביא לו את הסוף שלו." כששמע שם זה, מוכר כנראה וידוע היטב לסובבים, עלה קול בכי מן הקהל, ונשמעו כמה קריאות זעם של הגברים. אימו הזקנה של אחמד, לת היה החשוד ברצח בן יחיד, פכרה יריה ובכחה. „אמר- חי לו לא ללכת אצל גולדברג", לילה, „אמרתי ולא שמע..."

„אחמד הלך אל גולדברג כשנתקע לו בא אליו בשביל שיחלץ אותו. כשהיה במישרד, גולדברג ראה אותו מבקש מחבר חולצה להחלפה. במקום זאת שהתלככה לו. אחר — ידעו על החולצה במישרת. „מאפה בכלל הם גירדו במישרת את הסיפור על המכונית הגנובה?" התפרץ פתאום מוחמד, „אם לא מאותם האנשים? אחמד היה צריך לגנוב את האוטו הזה? מאה פעמים כבר הוא קיבל אותו. זה היה של חבר שלו בפתחתקוה. רק לפני חור- דש ועשרה ימים הוא היה עם האוטו הזה בחתונה של בתי בעכו. למה אז לא אמר- רו שגנב אותו?"

„רק מה, ביום של הרצח הוא לא לקח את האוטו מהחבר. הוא בא לאבא של החבר, וביקש ממנו את המפתחות. האבא, שידע שהבן שלו תמיד נותן לאחמד את המכונית, נתן לו בלי בעיות. אז זה גנב- בת רכב?"

שונא

בנפש

דברי יושבי זרקא החלה השיני- אה בין גולדברג המעביד לאחמד ה- שכיר הרבה לפני הרצח. הם מספרים כי היחסים ביניהם עלו על שירותן כאשר ביקש אחמד לקבל מגולדברג שותפות סטנה באחת המשאיות. כשסייר לוי גול- דברג, עוב אותו אחמד בחרי-אף, „המשך היה", סיפר יוסף, „שאחמד שיכנע פועל אחר של גולדברג, עיסא, גם הוא תושב הכפר שלנו, להוציא מ- גולדברג חוב בעזרת עורך-דין. מאו, שנא אותו גולדברג בנפש."

ללוי גולדברג בן ה-50, אחד מששת השותפים בחברה להובלות, סיפור שונה לחלוטין על המאורעות. „אני לא יודע מאחמד כבר למעלה משנתיים. מאו שהוא לא עובד אצלי, אין שום קשר בינינו. וכל הסיפורים על זה שאני דפקתי אותו בגלל נקמה, זה אגדות מטופשות."

„אחמד עבד אצלנו 15 שנה. הוא בא לפתחתקוה כשהיה ילד. הוא גדל אצ- לנו. הוא התחיל בסבלות, בהעמסת שחת וקש, והגיע לנהיגת משאיות. „נשים לא חסרו לו אף פעם. הוא עבר על הרבה הרבה נקבות בפתחתקוה. תמיד היו לו מריבות בגלל נשים. אבל המחלה הגרועה ביותר שלו היתה המשקה. הכמיות שהוא היה שופך לתוכו, מספיק שתעבור בבתי-הקפה לאורך הרחוב הראשי בפתחתקוה ותישאל, לא היה ערב שהבחור הזה לא היה טוען לתוכו איוה 15 בקבוקי בירה, ועליהם שני בק- בוקי עראק."

„ולבחר כזה אני הייתי צריך לתת שותפות במשאית? הרי הוא לא היה אחר- ראי אפילו לעצמו כשהיה שיכור. שותפות במשאית אני אעשה עם הבן שלי, ולא עם אחד כזה."

לחלץ

מהבין

ב עוד שאר השותפים מתפעלים משלל כיבושיו של הערבי החסון מ- זרקא בקרב החתיכות הפתחתקואיות. נזכר לוי בחוב אשר יוחס לו על-ידי הבן- דוד מורקא:

„אני הייתי חייב לעיסא כסף? זאת הרי בדיחה ממש. בזה הרגע חייב לי ע- סא 650 לירות. אני תמיד נותן להם משרעות, כי אין להם אף פעם גרוש על הנשמה. כל זרקא יודעת את זה. „ובכלל, רק אתמול הייתי בורקא ב- חתונה. דיברתי עם הגיס שלי ועם אימו. למה אלי הם לא באו עם כל הטענות האלה? למה לא שהיה להם להגיד לי — זה להשתדל לחלץ את הבן שלהם מהבין?" „אני לא רוצה לקלקל את יחסי עם הכפר הזה. כל הפועלים שלי באים משם. אבל למה שהם ידברו עלי ככה? לקחתי אותם לעבודה, כי מבחינה ביטחונית לא היו איתם אף פעם בעיות. זאת הדרך שהם מחזירים לי?"

זה שהיה הולך אצל בחורות הרבה מהצד, זה שום דבר אצלנו. זה רק מראה על גבריות. כשרק היה מראה את האף שלו בפתחתקוה, כל הבחורות היו רצות אחר- ריו. אבל לאשה שלו נתן תמיד כבוד. לא הרביץ לה אף פעם ותמיד נתן לה לחם בשבילה, ובשביל הילדים."

חולצה

מלוכלכת בדם

ע אישה התאוששה מעט, והמשי- ע כה בתיאור המאורעות מהיום שבו נלקח בעלה למישרת:

„באו אצלנו שוטרים, חיפשו בכל ה- בית, לא מצאו כלום. רק חולצה אחת. אחרי שמצאו, שאלו אותי אם בעלי לא בא אלי לפני כמה שבועות שאני אכבס לו איוה חולצה מלוכלכת."

„אמרתי לשוטר: „תגיד לי, גם אתה אומר לאשתך לכבס חולצות? היא לא מכבסת לך לבד? ככה גם אני."

„לקחו את החולצה וזוג נעליים. אחר- כך הראו לי שלוש חגורות ושאלו אם זה של בעלי. לא היתה שם אף חגורה שלו. „הם באו כמה פעמים. פעם באו כשלא הייתי בבית, ופתחו לי את כל הארונות בלי רשותי. אחר-כך באו ומצאו יום אחד את הילד שלי נאזים בן שש. שאלו אותו, אם לאבא היו שיניים מפלסטיק. „הבעל שלי בריא כשור. בחיים שלו לא היה חולה. כל השיניים בפה הם שלו. „אומרים שהם מצאו עליי הגופה שי- ניים תותבות", מתערב מוחמד, „אז לפי זה הם הלכו לחפש על אחמד."

„הלשינו עליו!"

מאשימים שני בני הכפר, מוחמד (מימין) ויוסף, שהוא בן-ידודו של החשוד, „היתה שינאה גדולה עליו בגלל הבחורות שהיו לו תמיד, בייחוד בגלל היהודיות. אנשים שזה כאב להם בעיניים, מצאו פה הזדמנות להתפטר ממנו, בזה שהוא יך לשבת כל חייו בקלבוש."

„וזה עם החולצה, וואלה, זה מצחיק ממש. אמרו שהוא היה עם חולצה מלוכ- לכת בדם. בגלל זה תפשו אותו. אבל זה שקר. אותו יום, המכונית התקלקלה לו. עוד כשיצא מהכפר ראינו שהיא היתה משהו לא בסדר. או כשהמכונית שלו נת- קעה על יד אבן-יהודה, הוא נכנס מלמטה לתקן אותה, והיה מלוכלך בגריו מזה. זה לא היה דם."

סיפור החולצה קומם את יוסף.

(המשך מעמוד 21) מיספר. כשנטלה אותו המישרת לחקי- רה ולמעצר, הותיר מאחוריו אשה בת 40 בחודש השמיני להריונה, אם זקנה בת 75 ושמונה ילדים. „התחתנתי עם אחמד כשהייתי בת 13. הוא היה אז בן עשר", סיפרה השבוע האשה. „עד היום, אין לי מילה אחת רעה להגיד עליו. כל החיים שלו עבד כמו חמור. היה בא הביתה רק ביום שישי, ובמוצאי-שבת כבר היה חוזר לפתח- תקוה להובלה ולסבלות. אף פעם הוא לא הסתיר ממני משהו. תמיד סיפר לי הכל. כל מה שמספרים עליו זה שקר. אם זה נכון מה שהוא עשה, אז שיקחו את שלושת הילדות שלנו וישחטו אותן אחת אחת."

עאישה עמאש התפרצה ביללה, כשפיה פתוח, החלה חובטת על חזה, בעוד הקטנה בכנותיה ממררת בככי על כרסה התפוחה. מן הצד עמדו עשרות בני הכפר, רר- בם, כמו עאישה, מאמינים אמונה שלמה בחפתו המוחלטת של אחמד.

„מי שנגדו בכפר הזה — זה רק אלה שהוא סידר אותם עם הבחורות", הת- ערב בשיחה יוסף חניס עמאש, בן-ידודו של החשוד ברצח. „אחמד היתה לו תמיד הצלחה גדולה אצל כל הבחורות. הוא שכב לפחות עם חצי מהבחורות בכפר הזה. בגלל זה יש לו פה שונאים, שהיו רר- צים לראות אותו בבית-סוהר. בכלל הלך לו תמיד עם בחורות. לא רק ערביות. הרבה יהודיות רצו אותו ונתנו לו. „גם בגלל זה אני לא מאמין שהוא עשה את הדבר הנורא הזה. אחד כמהוה."

היסכ'מו הסטודנטים לגור על אדמה גזולה?

עד לאחרונה, לא ידע חאג' עלי אחמד חלף איזה אזור מכובד הוא במדינת ישראל. הוא גילה זאת, באקראי, רק בשבוע שעבר, כאשר הגיע, לראשונה בחייו, אל בניין הכנסת: "הבית הזה עומד על הי אדמות שלי", מילמל משתאה. זכה חאג' חלף, ומוסדות גדולים וחר שובים של מדינת ישראל הוקמו על אדמתו. ערביים ישראלים אחרים, חסרי מזל — אדמותיהם הופקעו לצרכים פרו זאיים. חאג' עלי — זכה שאדמותיו יופקעו לצרכים היסטוריים.

בעקבות הכנסת, באה האוניברסיטה הי עברית בירושלים. גם היא ראתה כי אדמתו תיו של החאג' הישיש טובות הן — והחלה מפקיעה אותן. דונם אחרי דונם — עד שכיום היא מאיימת לנשל מהדונם האחרון, ומביתו. "כשכבשו היהודים את שייח ג'ראח ב' 67, לא פחדתי" סיפר השבוע החאג' הי ישיש, "ידעתי מיהם היהודים. כבר הרבה שנים לפני 1948 גרתי יחד עם יהודים.

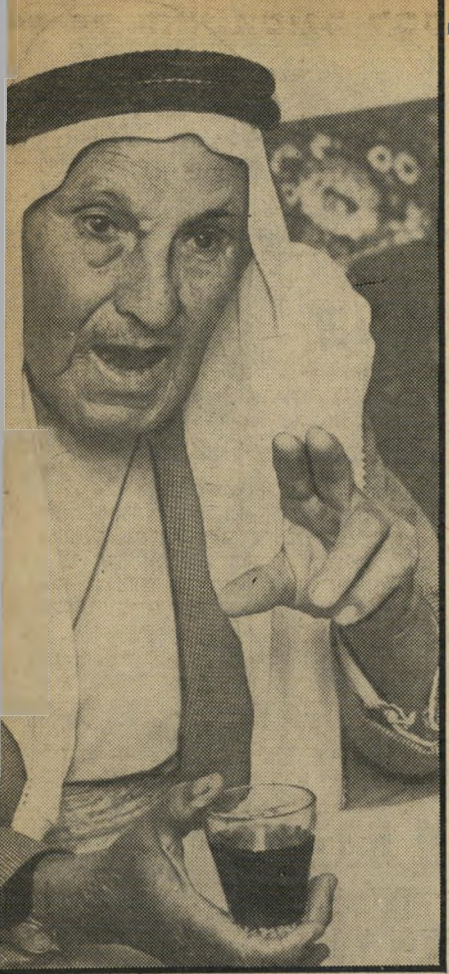

שבוע שלבים, בשיטת פרוטות הנקניק. מילחמת ששת הימים מצאה את קומץ המישפחות הערביות בפאתי שייח ג'ראח. היא הגבעה הצרפתית של היום.

בראשית נטלה מהם האוניברסיטה כי מתצית משיטחיהם, לצורך בניית מגורי הסטודנטים. איש לא הציע לערבים כל פיצוי, והם גם לא ביקשו.

ראה מי שראה כי הפלחים שותקים — והסיק את המסקנות הנכונות. יום אחד התעוררו תושבי סמר לקול רעם דחפור עברי מתרונן בחדורות יצירה. הדחפור הרס שיטתית את כביש הגישה היחיד למקום. פועלים עברים עמלו בהקמת גדר שהקי פה את כל השכונה. בחוך מישטח אבק, שממנו התרוממו שלדים ערומים של בניי נייענק, נסגרה הרמטית מובלעת. שמורת טבע של בני אדם.

ועדיין שתקו הערבים. התוצאה: לפני זמן קצר, קיבלו חמש מהמישפחות המתגוררות במקום צווי-פיי נוי. הסטודנטים, מסתבר, זקוקים לעוד חדרים מגורים. כל יום שתשהו את הפיי

בעל הכנסת חאג' עלי אחמד חלף, הוקמה הכנסת.

הגבעה הנצורה: בחזית התמונה, פיגומים וקירות ניכנים של מיכני מגורי הסטודנטים החדשים. ברקע: "מיכני רזניק", מגורי הסטודנטים הקיימים כבר, מת נשאים אדעל. במרכז התמונה: בית ערבי קלאסי, מוקף עצים, בין המראסות בשיפולי הגבעה הצרי מורדניים, אפורים.

בטון ודמעות בגיבעה הצרפתית

נוי, יעלה לכם אלף ל"י, נאמר בצוים. מכל שארית אדמותיו בשכונת סמר, נותרה כיום בידי חאג' עלי רק החלקה עליה הוא גר. עתה, ביקשה מדינת-ישר אל לנשל ממה. סיפר החאג': "בהתחלה אמרו לי שה אוניברסיטה תיתן דונם ואני שישא, ובי יחד יקימו עליהם מלון גדול. נתתי בלי לדבר מילה."

המלון עליו מדבר החאג' הוא כיום סלע המחלוקת של ירושלים — מלון הייאט. הוא לא הוקם עדיין. אך מחאג' עלי הופי קעו זה מכבר ששת הדונמים. אחר כך הפקיעו מידי החאג' עוד חמי שד דונם, לצרכי האוניברסיטה. "אמרתי, קחו ארבעה דונם, אל תיתנו לי בתמורה דבר, אבל תשאירו לי דונם אחד בשביל לבנות עליו בתים לבני", סיפר החאג'. (המשך בעמוד 26)

ערב הקמת המדינה, היה החאג', בן שמונים כיום, איש עשיר מאוד. יליד הי כפר הערבי ליפתה שבמבואותיה המער- בים של ירושלים, היו לחאג' עלי אדמות בכל האזור, מהן מאות דונמים אדמה חקלאית עשירה ומעובדת. עם הכרות המדינה, הוכרו החאג' כנפקד נוכח. כיום, נותרה בידו רק החלקה שעליה עומד ביתו.

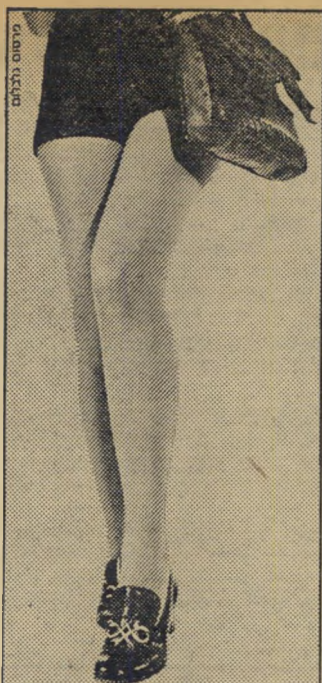
ובקרוב, הוא יסולק גם משם. חאג' עלי אחמד, 11 המשפחות האח- רות המתגוררות בשכונת סמר שבגבעה הצרפתית, חייבים לעזוב את ביתם. להפוך לפליטים — כדי לאפשר הרחבת מגורי הסטודנטים של האוניברסיטה. 63 נפשות יהפכו לפליטים, כדי שסטו- דנטים יהודיים יוכלו לגור בנוחיות ובי זול ליד מקום לימודיהם. גול גיבעת הרש היה תהליך ממושך,

אני הייתי בעל הבית, והיו אצלי שמונה מישפחות יהודיות. "הבית עומד עד היום בגיבעת-שאל. אחרי 67, ביקרתי שם. מצאתי שם דייר אחד שלי מאז. אהרון אלבק. הוא אמר לי, חאג' אחמד, אנחנו עצובים מאוד שאתה לא איתנו". בגלל דברים כאלה, לא פחדתי כשי היהודים באו אלינו. הרמנו דגל לבן וכי- בדנו את החיילים בתה וקפה."

ממיליונר — פליט חסרי-כל תה והקפה לא הועילו למכובד הי ערבי. * תואר למוסלמי שעלה לרגל למכה.

הנאזלת אעישא עקל, 45, מיו- עדת לפינוי מביתה, כדי לאפשר הרחבת מיבני מגורי הסטו- דנטים שעל הגבעה הצרפתית בירושלים.

Merci

את הרי יודעת

שאת

מתאים לך

מתאים לך מאד!

גרבוניים - גמישוניים
ארכונים - אקסטרוניים

TTT

SCHAUB-LORENZ

מחלקה מיוחדת
לשרות ולמכירה
לעולים חדשים
פטורים ממס.
הסוכן הבלערי
לישראל:
כנורי בע"מ
ת.א. רח. פרץ 4

650 שקופיות!!

לשמחתנו קיבלנו שוב את
"סדרני השקופיות"
לאחסנת 650 שקופיות,
שזכו לאהדה גדולה
בקרב לקוחותינו !!!
40 אנורות - גלויות 9/13
בשחור - לבן !!!

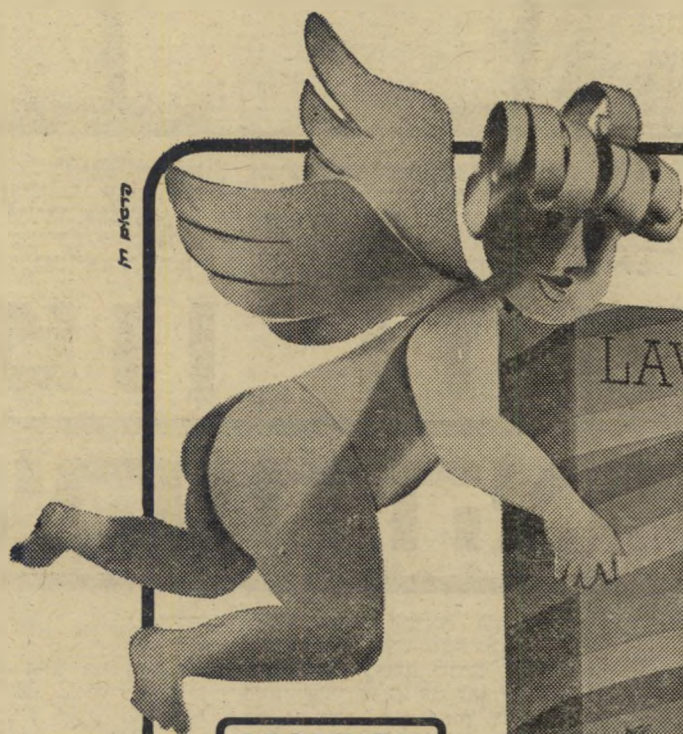
פוטו ברנר

חיפה, רחוב החלוק וז'

טפוז טוטו

שני משתתפים
זכו השבוע
ב"טוטו" כל אחד
276.000 ל"י
* * *
גם אתה יכול
לזכות באחד מפדסי
הענק ב"טוטו"
השבוע פדס ראשון
רבע מיליון ל"י
מינימום כלל פדסים
חצי מיליון ל"י

**עשה לך חנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!**

לכל הזדמנות...

MOUSON

הפתעה נעימה
עם אריזת שי
של תמרוקי מוסון

מבחר אריזות שי מיוחדות, קרמים, סבונים, מי קולון דיאודורנטים וכו', להשיג בפרפומריות

במדינה

תחבורה

שבועיים אחרי הרעש

מה דעתם של רוכבי אופנוע

על קסדות-המגן

אחרי נסיון ראשון?

מעטות התקנות, שעוררו מהומה כה רבה, בציבור שנפגע מהן, כמו התקנה שחייבה אופנועים לחבוש קסדות-מגן גם בנסיעות עירוניות.

בניגוד לציבורים אחרים, כמו בעלי משאיות או מוניות, המאורגנים כהלכה ויודעים להגן על האינטרסים שלהם — נותר זעמם של אותם אופנוענים שהתנגדו לו לתקנה החדשה, ללא אפיק ציבורי. אלא שעד שהופעלה התקנה, לפני לי מעלה משבועיים — היה הרעש תיאורטי בעיקר. השבוע, הוא היה כבר מעשי יותר. חוליות-כיסוי של העולם הזה, שיצאו לערוך מישאל בקרב אופנוענים, העלו את התשובות הבאות:

● בני פינקו (17), תלמיד:

גרוע. אי אפשר עם זה. לא מספיק שהי שיער מחמם לי את הראש, אז עכשיו באה הקסדה. אף אחד לא צריך את זה. בשביל הביטחון — יותר טוב שיחנכו את הנהגים.

● שלמה כהן (70), שדיח:

אני נגד. הקסדה הזאת סתם מפריעה. אני נוסע על אופנוע כבר המון שנים ולא היו לי בעיות. אני נוסע הרבה, אני שליח. עכשיו, זה מפריע בנסיעה.

● בתישבע שרעבי (17), תלמידי מידה:

מאה אחוז. זה טוב מאוד בשעת תאונה. אני אחרי תאונת-דרכים, לכן אני מדברת בנהירות. ראיתי היום קטנוען שניפגע בראשו. אם היה חובש קסדה, בוודאי שלא היה ניפגע.

● יגאל חכמוב (31), פקיד:

נסחבים עם הקסדה לכל מקום. אי אפשר ככה. אתה הולך לבנקים, לחנויות — כל הזמן עם הקסדה ביד. חרץ מזה, זה לא עוזר לביטחון.

חכמוב
נסחבים

שרעבי
מאה אחוז

כהן
מפריע

פינקו
מחמם

הרזיהב
מתנדנד

תבורי
חיובי

פרד
גבול סמוי

הרדן
צריך

פראנו
בעד — ונגד

איקן
הרגשתי

ברזנמקי
חייבים

כהן
שטויות

מזליח
מחפש קונה

● מאקס הרדן (70):

בטח צריך! אחרת — קנס, זה לא פשוט!

● מתי פרד (24), סטודנט בארץ ניברסיטת "בריאלין":

ישנו גבול סמוי בין בטיחות ונוחות. הפעם, הממשלה עברה את הגבול, ושמה לנו על הראש משהו לא נוח ביותר. כמו שלא יטריחו בנאדם ללכת עם כובע-מגן. כדי שלא יחליק על קליפת בננה — כך לא צריכים להכריח אותנו לחבוש קסדה.

מגן. אגב, יעקבי סוגר את חגורת-הבטיחות במכונית שלו?

● מילת תבורי (17), פקידה:

חיובי. אני בעד חבישת קסדות. ברוב התאונות ניפגעים בראש ולכן טוב שיהיה משהו שמגן עלינו. היה לנו חבר בחברה שנסע בלי קסדה, התנגש ונהרג. אם היה חובש קסדה, בוודאי היה ניצל.

● אריה הרזיהב (54), גנן:

מתנדנד. אני נוסע על הווספה כמעט כל היום, והקסדה נורא מפריעה. היא נופלת על הפרצוף וזה מאוד מסוכן לנהיגה. חוץ מזה, צריך להיטחב איתה לכל מקום ש-ה הולכים.

● נחמן כהן (58):

זה לא נותן שום הגנה. הכל שטויות, מה שאומרים. אני לא נוסע מחוץ לעיר וגם בתוך העיר אני מסתובב מעט מאוד.

● חיים ברזנמקי (17), מכונאי:

למה שאנשים ימותו עלי-אפאדי? הקסדה שומרת על הראש. יותר טוב שלא יולי-זלו בה. אני יודע שזה יאוש לנסוע עם קסדה ולקחת אותה ביד כשהולכים למור-עדון או משהו. אבל חייבים.

● יואב איקן (24), פקיד:

הקסדה הנו חשובה ביותר. היו צריכים לחייב אותה הרבה זמן קודם. לי היתה תאונה לפני שנידרשנו לחבוש קסדות — והרגשתי מה זה לקבל מכה בראש, אם בתאונה הייתי חובש קסדה, הייתי יוצא יותר טוב.

● חיים פראנו (47), פועל:

בעד ונגד. בעד בחורף, ונגד בקיץ. בחורף זה מחמם את האזניים ולא קר בראש. אבל בקיץ — אנשים יצאו מטומי-טמים מזה. אפשר להשתגע.

● צדוק מצליח (22), פועל:

אחרי רבע שעה של נסיעה, יש לי מזה

כאבראש לא-גורמאלי. חוץ מזה, להיטחב עם הקסדות ביד כשהולכים לסרט, זה בלתי-אפשרי. עכשיו אני מחפש קונה לאופנוע. נישבר לי מהקסדות האלה.

● צבי גור (17), תלמיד:

כבד. הכובע לא נוח. הוא כבד על הראש וכל מטר שנוסעים צריך לחבוש אותו. לי יש כובע גדול שמתלבש טוב על הראש, לא איזה סיר קטן. אבל בכל זאת זה לא נוח.

● יעקב כהן (19), עובד בבית מלאכה למתכת:

לא. הקסדה הזו לא מוסיפה שום דבר. רק גורמת לקשיים.

● שדום דוגשי (39), מחלק עיר-תונים:

להוריד — להלביש, להוריד — להלי-ביש. איך אפשר ככה? אני מחלק את ה-גורמאלי 1900 סמט בלילה. ולא יכול בכל רגע להוריד ולהלביש. אני נוהג עשרים שנה — ואני אומר שזה מפריע לנהיגה. מי שצריך ללבוש, זה הצעירים שמשתוללים עם הווספות. צריך לקבוע שילבשו עד גיל מסוים.

● שלמה ביבי (27):

זה משגע אותי. כל פעם הקסדה נופלת על הפרצוף, ומעשה לי את המשקפיים למטה. יום אחד אני אאבד את השליטה בגלל הדבר הזה. כשנופלת הקסדה על הפנים, אני צריך לעזוב יד מן הכידון ולתפוס את המשקפיים, שלא יפלו. אבל אז אני לא רואה שום דבר, או שאני רואה כפול.

● גדעון רז (20), חייל:

מי שאומר שהיא מפריעה, מדבר שטר-יות. חוץ מזה, זה נעים לנסוע איתה בלי-לה. לא קר בראש.

● ציון שרעבי (30), שדיח:
אני נגד הקסדות. מזיעים בפנים — פחד. וגם כן הצוואר כואב מזה. זה המלך גד יעקובי נוסע עם מכונית — ולנו הוא מוציא כאלה חוקים. זה באמת לא בסדר. מבחינת הבטיחות אין לזה שום יתרון.

● בן-ציון קצוני (32), שדיח:

שהצעירים יחבשו. אני נוסע על אופי-נוע כבר 15 שנה, ולא קרה לי שום דבר. צריך לדעת איך לנהוג בנהירות. הצעירים משתוללים עם הטוסטוסים ומתהפכים כל רגע. אז שהם ילבשו את הקסדות, להם זה יעזור.

אצלי הקסדה נופלת על הפנים בכל פעם שאני מזין קצת את הראש. עוד מעט יישבר לי האף מזה. אי אפשר לעבוד ככה.

● שרה הרזיהב (50), עקרת-בית:

אי-אפשר ללכת לקונצרט כמו שרוצים, בגלל הקסדה שמקלקלת את התיסרוקת. מאז ניכנסה התקנה, צריכים לקחת ספיישל לקונצרט וזה מאוד יקר. אולי בשביל הבטיחות זה בסדר, אבל בשביל השיער — גרוע מאוד.

● עוזי בהיר (24), פקיד:

בתוך העיר זה דבר מיותר. נוסעים לאט, והמהירות כלל לא מסוכנת. אם נוסעים מקבלים מקסימום כמה שריטות.

● יחזקאל חורי (16), מכונאי:

לי כבר טילקו ווג קסדות. אין לי כסף לקנות כל פעם חדשות. כשהולכים לסרט, צריך להחזיק את הקסדות ביד. כשנוסעים, בכלל לא צריך את זה. אני לא צריך שאף אחד יגן על החיים שלי.

● נתנאל אברמוב (38), פועל:

לא יודע. וואלה לא יודע אם זה טוב או לא. אני לובש.

(המשך מעמוד 23)
 אותו דונם אחד לא ניתן לו. והיום.
 עומד החג' להפסיד גם את שארית כיב
 שת הרש — את ביתו.

אשה — כמו

ארבעה גברים

ע אישה עקל היא בת 45. כמו רוב
 שוכני השכונה מוקפת הבטון, אף היא
 ילידת ליפתה. בעלה חולה לב מזה שלושה
 חודשים: "מהיום שהתחילו הצרות שלנו.
 הלב שלו הלך," אומרת עאישיה. "מכה
 כזאת עוד לא היתה לנו. ב'48' כשי
 ברחתי עם הילדים בידיים. כשכולם צועי
 קים והולכים לאיבוד במהומה הנוראה —
 ידעתי לפחות שזאת המלחמה. אבל חתנ?
 ככה בשקט. שיסלקו אנשים ממקומות
 מגוריהם?"

נאנחת עאישיה: "25 שנה אני חיה כאן.
 עבדתי כמו ארבעה גברים. אחי, אבי ואמי
 כולם חיים כאן. הם נמצאים למטה. במר
 רד החר, באיזור שלא הופקע עדיין. אין
 אפילו 50 מטר ביני לבינם — אבל אני
 צריכה לעזוב הכל."

בשביל מה המדינה צריכה כמה בתים
 עלובים. שבשבילה זה אפילו לא שטח?
 למה לזרוק אותנו בכלל מפה? מה יש.
 אנחנו לא נראים יפה על יד הסטודנטים
 והאוניברסיטה? בגלל זה להרוס אנשים?
 באחת מפגישות השיכנוע שנערכו עם
 המפגנים, פנתה עאישיה לקצין מישטרה
 אותו היא מכירה בשמו. דויד חן: "אנחנו
 עובנו כבר ב'48' את כל רכושנו. עכשיו
 אתם רוצים שנעזוב גם את ארבעת הקי
 רות שנשארו לנו? אנחנו לא נעזוב מקום
 זה אפילו תחתנו את ידינו ורגלינו. אפיר
 לו יבואו כל הדחפורים, אפילו תהרגו את
 כולנו וישרא רק בן-אדם אחד מכל הכפר
 — הוא יקח את התמונות שלנו ויפרסם
 את רישעת ישראל בכל העולם!"

בדיקה

קפדנית

ל דבריה, ענה לה חן באותה הדי
 דמנות: "אנחנו לא נביא דחפורים
 בשבילכם. אנחנו גם לא נהרוג אתכם.
 אנחנו פשוט נבוא באחד הלילות, ונעמיס
 אתכם על משאיות, וניקח אתכם מכאן
 למקום שלא תדעו אפילו איפה הוא."
 כיום, לאחר שנוכחו כי השתיקה היתה
 בעוכריהם, פתחו סוף-סוף הערבים את
 פיהם. החלו נוקטים בפעולות.
 במיסגרת מאמציהם למניעת הפיגוע, פנה
 בשבוע שעבר חאג' עלי אחמד לעזרתו
 של ח"כ אורי אבנרי. השניים נדברו
 להיפגש בכנסת בנוכחותו של עורך-הדין
 אמנון זיכרונ. היה זה או שהחאג' גילה
 שהוא נידב מאדמותיו להקמת כנסת יש
 ראל.

פנייה לשר-האוצר — האחראי על הפי
 קעת קרקעות בישראל — נענתה עלידי
 היועץ המישטטי אבנר קאסוטו: "נערכה
 בדיקה קפדנית, ונכללו בהפקעה רק מיב
 נים שלא ניתן היה לתכנן ולפתח את
 השטח בלעדיהם."

האם יסכימו הסטודנטים, שלמענם
 מלאים את הגבעה הצרפתית בבטון
 ודמעות, לגור על האדמה הגזולה?
 אחדים מהם, ששמעו על הפרשה, הגי
 בו במשיכת-כתף: "הערבים מקבלים פיר
 צויים. לא? אז מה כל הרעש?"
 היתה זו היתממות מעציבה. עד היום
 לא קיבלו תושבי שכונת סמר אף לירה
 של פיצויים. במידה ויקבלו בעתיד יהיו
 אלה לעג לרש, יגיעו כרגיל, לחלק זעיר
 בלבד של ערכו האמיתי של הרכוש. ה
 תושבים מספרים על אחד מהם, האמיד
 אביר-לילה, שנעצר ל-48 שעות כדי שיסכים
 לקבל פיצויים. אביר-לילה סירב, ושוחרר.
 הפקעת האדמות, בתנאים אלה, הינה גזל
 פשוט.

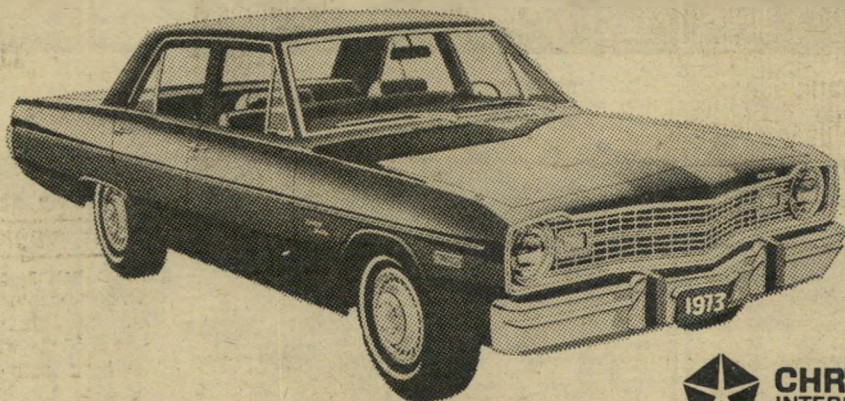
כאשר כנסת ישראל מקימה את ביתה
 על אדמה מופקעת, נראה הדבר סביר.
 אחרי הכל, היא זו שחוקקה את החוקים
 שאיפשרו הפקעות כאלה. אולם מהאונ
 ברסיטה העברית, מצפים שתעמוד על
 רמה מוסרית. מסטודנט צעיר, הנמצא ב
 ראשית דרכו בחיים — מצפים לקצת
 יותר מאשר מפוליטיקאי משופשף וציני.
 קרן-אור בודדה הבקיעה השבוע את
 האפיליה, כאשר קבוצת מרצים וסטודנ
 טים באוניברסיטה הצטרפה למאבקם של
 הערבים, נתנה יד למאמציהם למנוע תר
 ספת 63 פליטים חרשים, למאות האלפים
 הקיימים כבר.

האמריקניות של קרייזלר

DODGE DART • PLYMOUTH VALIANT

מנוע 6 צילינדר 3700 סמ"ק

הילוכים אוטומטיים
 הגה כוח
 מעצורי כוח
 מיוזג אויר

מכונית טובה

מבית טוב

בית קרייזלר מכשירי תנועה בע"מ, דרך פתח-תקוה 74, תל-אביב (טל. 36115)

CHRYSLER
INTERNATIONAL

האם כבר הכנת רכבך לחורף?

הכנס את רכבך עוד היום למוסך מורשה
 ובדוק: בלמים, הגה, מוגבים, צמיגים ואורות

אל תדחה בדיקת הרכב והכנתו לחורף
 לרגע האחרון!

מבצע בדיקת הרכב לחורף יסתיים ביום 30.11.72

עבור את החורף בשלום

משרד התחבורה • המועצה הלאומית למניעת תאונות • איגוד המוסכים בישראל

8 שנות אחריות
 מכני נילה
 לדוד אמאיל אלקור

המפיצים: אמכא וסוחרים מורשים.
 לבחירתך דוד חשמל או שמש

ליתמכור דוד
 אלקור

דרכי אדם

הציר

שהיה לרופא

בהיעדר בית-ספר טוב

ציור, הפך הציור לרופא

לפני עשרים שנה — כאשר היה בן עשר — כבר ייצגו ציוריו את ישראל בתערוכת ציורים בינלאומית בדניה. מ' אז, לא הירפה הנער מן המיכחול והבד. כאשר סיים את התיכון ברמת-גן, ביקש ללמוד ציור. אבל בארץ לא מצאתי בתי-ספר טובים לציור, הוא מספר, "ר' לא היה באפשרותי לצאת וללמוד בחו"ל."

בלית-ברירה, הוא בחר בתי-ספר אחר — בתי-הספר לרפואה באוניברסיטה ה' עברית בירושלים. אך בו בזמן, השתלם בתולדות האמנות אצל הפרופסור משה ברש, וכמובן — צייר.

מאו, המשיך ד"ר יוסף טרופקי לצייר בין חולה לחולה, לחולים יש זכות קדי' מה, ועבודה על ציור, דורשת לפעמים, חודשים.

את התוצאה אפשר לראות עתה בג' לריה צהלה בצהלה: ציורים סוריאליס'טיים, רישומים ומיניאטורות שמן — גם על נושאים יהודיים שמקור ההשפעה ש' להם הם דתי בני-ברק, המתגוררים ב' שכונות לרופא-הצייר. שכנים אלה, מת' בדחים על שכנם: "הוא הצייר הטוב ביותר בין הדוקטורים, והדוקטור הטוב ביותר בין הציירים."

דרכי חיים

לעג לרש

בחדש השמיני, נותרה שושנה

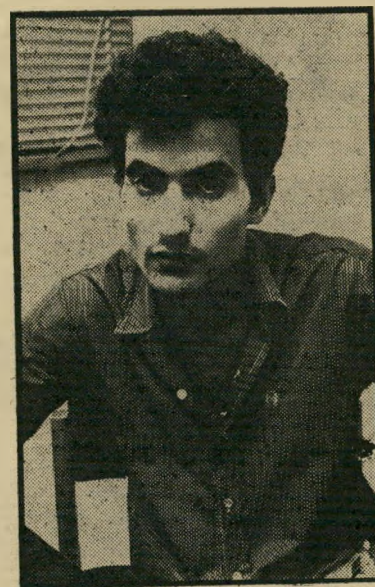
גרמי לגור ברחוב

לדא עזרה מאיש.

שושנה גרמי (23) היתה בתחילת ה' חודש השמיני, כאשר אהנו הלהבות ב' דירת החדר וחצי השכורה בה התגוררו. היא ובעלה יוסף, בשיכון פ' בראש-העין, בני הזוג נמלטו מהדירה הבערת, בלי שהספיקו אפילו להציל את מיטלטליהם המעטים.

מאו, מסתובבים בני הזוג גרמי ברחוב, ללא מקום לישון בו בלילה. אף רשות ומנגנון במדינת ישראל לא נועד, כנראה, לעזור לאזרחים במקרים כאלה.

שביתת-שבת. למחרת השריפה, פנה

שובת גרמי פיתרון חלמאי

יוסף (25) אל ראש המועצה, זכריה בני צורה, ראש המועצה לא הצליח למצוא פיתרון לבעיית בני-הזוג, המתגוררים ב' ראש-העין מאז ילדותם.

מאו חלפו שבועות. יוסף פתח, ביאושו,

בשביתת-שבת בבניין המועצה. תושבים זועפים הפעילו לחץ על ראש המועצה. זה, נאות לחזור ולהתפנות לנושא. הפיתרון שמצא בנצורה היה מקורי ב' יותר: הוא החליט על הענקת הלוואה של 15 אלף ל"י — לבעל הדירה שנש' רפה. בזאת, סיים את טיפולו.

בעל הדירה שילשל לכיסו את 15 ה' האלף, ויוסף ושושנה גרמי נותרו ברחוב.

עולים

תולעים בריבה.

שערות במרק"

תביעת דיבה ע' סך לירה אחת

הוגשה נגד העודה החדש.

"דבריו של ד"ר זליג פרישר, כאילו טיפל בחולים שלקו בהרעלת-קיבה כתוצ' אה ממזון מקולקל אצלנו, הם שקר וכזב. לא היו דברים מעולם. לא הנהלת המלון, ולא משרד הבריאות, לא קיבלו כל הודעה על כך."

זו היתה תמצית תוכנו של כתבה-תבי' עה, שהוגש לבית-המשפט נגד ד"ר פרי' שר על הוצאת דיבה, השמצה, ופירסום לשון-הרע על חברת מלון סומדר, ועל מיכאל שכטר, מנהל המלון ובעליו.

אך הפונדקאי, התחשב בעובדה שאורי' חו הנתבע הוא עולה חדש מרוסיה, העמיד את תביעתו על לירה בלבד.

הרע'ת-קיבה. הפרשה החלה לעיני כל עם ישראל — במבט לחדשות בטלווי' ויה. הכתבה המצולמת דנה בשביתת-רעב, של עולים חדשים מרוסיה, שהתגוררו ב' מלון סומדר באשקלון.

שביתת העולים פרצה כמחאה על תנאי המגורים הירודים במלון — שנשכר לצורך זה על-ידי הסוכנות — על היחס הרע מצד שכטר, ועל המזון המקולקל שהוגש להם.

ד"ר פרישר, אחד העולים שגרו במלון, סיפר, מעל המסך הקטן, כי טיפל בכמה ילדי עולים, שנפלו למשכב עקב הרעלת קיבה קשה. הוא ייחס את הדבר למזון ש' הוגש במלון.

הוא לא נסוג בו גם לאחר הגשת ה' תביעה: "התביעה המשפטית נגדי הוג' שה כקינטור, כדי להטריד עולה חדש מחוסר-אמצעים מלספר את האמת," תקף. "המטבח מזוהה ומלא מקקים. עולה ש' שמה ווסקוביבניק הציגה לפני ריבה שור' צת תולעים. הריבה היתה מיוערת לילדים בנן ובבית-הספר. לא אחת נמצאו שערות ובובים בתוך המרק."

תחזרו לרוסיה. כרופא האחראי ל' בריאות העולים במקום, וכחבר ועד-הפע'ר לה שלהם, העלה ד"ר פרישר בכתב' ההגנה שלו גם את יתר תלונות העולים נגד הנהלת המלון: "יחסו האישי של מיכאל שכטר אלינו הוא אלי-אנושי. ער' לים רבים סיפרו על הצרת צעדיהם. הדב' רים הגיעו לשיא, כאשר מיכאל שכטר הטיח כלפי עולים: אתם יכולים לחזור לרוסיה!"

עתה, שוקלים ד"ר פרישר ופרקליטו עורך-הדין יונה גורן, הגשת תביעה-נז' קין נגדית נגד הפונדקאי, על הצער, ה' סבל, הנזקים, ועוגמת הנפש שנגרמו ל' רופא במלון סומדר. אם אכן יחליטו להגיש את התביעה — היא לא תסתכם בלירה אחת בלבד.

תל-אביב

הוא חושב

שאני כבר סילית"

שעה של הווי ונוסטלגיה

עם אמה הישישה של

חנה איכילוב ז"ל.

האבל הרשמי נסתיים. בחנות הקטנה שברחוב פרישמן, ליד קליפורניה ז"ל, שוב מוכרים גורי כלבי-רואב, עם מגילות יוח' סין, דיגייזות ובגדניות עליונות.

"בוקר טוב", צורח מיקי התוכי.

מרים אונגר

ירושתה החייה

חנה איכילוב (דפני ז שנים)

של הבת המפורסמת

האבות. מרים וצבי אונגר השתרו במ' הירות בארץ החדשה. אבל שני, צבי אונגר נפטר.

החיים נמשכו. רחובות העיר לבשו ו' פשטו צורה. העיר השתנתה. הארץ הש' נתנה. העולם השתנה. חתנה של מרים, משה איכילוב נהיה סגן ראש עיריית תל-אביב ומנהל הדסה, הקדיש את רוב זמנו לשיקום יפו. אשתו, חנה, הקימה את י.ע.ל. (יד עזר לחולה — אירגון של נשים מת' נדבות בבתי-חולים) היתה לנשיאת האגו' דה.

אבל שלישי: משה איכילוב נפטר. חנה האלמנה הפכה את החנות. שקנה בעלה כדי להקים בה משרד-נסיעות, לחנות ל' מכירת בעלי-חיים. הייקים של תל-אביב אהבו חיות. הם יקנו. האם הקשישה התנגדה. היא לא רצתה שחנה תקשור את חייה מעתה עם חיות. זה דורש טיפול ותשומת-לב. אבל חנה התעקשה. היא ויתרה על הפעילות ב'ע.ל., התמסרה לענייני החנות הקטנה והאפלור' לית.

מתווכח. רחובות תל-אביב התמלאו צעירים ארוכי-שיער, העולם המשיך להש' תנזות. חנה מכרה ציפורים, דגים, כלבים. אמה עזרה לה. רק כמה שעות ביום. לפני שבועיים, אבל נוסף: חנה, שמוה שנה היתה חולת-סרטן, מתה, בגיל 53. אמה בת ה-80 קמה מעם האבל, חזרה לחיים. היום, היא מנהלת את החנות יחד עם הנכד, שוקי.

"יש לנו ויכוחים לפעמים", היא מחיי' כת את חיוך הגערה שלה. "יש הריבה דב' רים שהוא לא יודע בעסק. אבל מה? מתוכח."

ובסוד, היא מוסיפה: "הוא חושב שאני כבר סגילית."

המחתרת הקולנועית האמריקאית מתחילה לנטוש את המחילות. לצאת לאור היום ואל השוק המסחרי הפתוח. את הצעד הגדול ביותר בכיוון זה עשה לאחרונה סרט בשם להט שביים פול מוריסי, מסגנון של אנדי וארהול, תחת השגחתו של וארהול עצמו. הסרט עבר כבר את כל הפסטיבלים החשובים באירופה.

הסרט כונה "שדרות סנסט של המחתי" משום שהוא מתאר כוכבת מודקנת וג'יגולו צעיר, שחקן ארוך-שיער ומחור סרעבווד (שדרות סנסט המקורי, של בילי ויילדר, סיפר על כוכבת מודקנת ותסריטאי צעיר), זכה לביקורות נלהבות. לאחר הצגתו בפסטיבל ניו יורק, נערך

ג'יגולו בפעולה ב"להט" יוצאים מהמחתרת

ויכוח פומבי בהשתתפות אוטו פרמינגר ובמאי הסרט. בשעה שפרמינגר ניסה להבטא את הודעתו מגילוי-הלב של הסרט בענייני מין וסמים, היה מוריסי עצמו צנוע הרבה יותר: "ניסיתי רק למצוא את הדרך ההולמת ביותר לתאר מצב מסויים", הסביר לאלה שחיפשו פילוסופיה בסרטו. כאשר שאל אותו ידען אחד אם המיקוד המטושטש במקומות מסוימים יש לו משמעות פסיכולוגית, ענה: "בסך הכל, חיפש הצלם את המוקד".

הקהל קיבל את הסרט בסברפנים יפות. פרט לגברת זקנה אחת, שיצאה מזועזעת באמצע ההקרנה. גברת, כך עושים היום סרטים, הסבירו לה הסדרניות במקום. "שיעשו, שיעשו", היא השיבה, "אבל שלא יציגו אותם לקהל".

תדריך

תל-אביב

*** תפוז מיכאני (פאר, אנג' ליה) — חווייה קולנועית לא רגילה, היתארת עולם הקרוב אלינו מאד, בו לילימות אין סיבה, ובו מתעוררת השאלה למי מותר ליטול את זכות הבחירה החופשית של האדם בין טוב לרע. מומלץ.

*** מאקבת (סטודיו, אנגליה) — רחוק מאד משקספיר, אבל אוהבי הקולנוע חייבים לראות את ההברקות החזותיות הבלתי-רגילות של רומן פולנסקי ושל צלמו המעולה, גיל טילור.

ירושלים

*** הקונפורמיסט (סמדר, איט' ליה) — הפאשיון האיטלקי כתולדת היתפרעות הנפשיות של האיטלקי הממוצע. מעמדים עוצרי-נשימה ובימוי בלתי-רגיל של הבמאי ברנרדו ברטולוצ'י.

חיפה

*** מיסטי (פאר, ארצות-הברית) — מגיש תוכניות-פזמונים ברדיו גופל קרבן למעריצה מותרת, בסרט-מתח ואימים עשוי לגמרי לא רע עליידי קלינט איסטווד, המופיע בו גם בתפקיד הראשי.

סינופוני

הייאוש

פלוך (תכלת, תל-אביב, ישראל) — זקן, שבנו, כלתו ונכדו ניספים בתאונה נוטש את אשתו המזדקנת ויוצא לחפש לו אחת צעירה יותר, שתוכל להביא לו צאצא לעולם. לכאורה, סיפור רגיש ההולם בהחלט את רוח הבמאי דני וולמן, שהקדיש כבר סרט שלם לאנשים זקנים בתמהוניה.

אלא שכאן נכנס לתמונה חנוך ליון, שכתב את התסריט. הוא עשה כמיטב יכולתו כדי להציג את דמויות הסרט באור המנוח, האווילי והאכזרי ביותר שאפשר להעלות על הדעת.

מה יצא מכל זה? שפלוך הזקן, הרוצה בכלה צעירה, הוא דמות פטטית ונוגעת-ללב — כל עוד ניתנת לבמאי ולמצלמה זכות הדיבור. ברגע שמתערבת המילה המדוברת, הופך פלוך לגרוטסקה עלובה, יצור אומלל שאומללותו מגיעה לו בהחלט.

כמוהו, גם כל האחרים הנקלעים בדרכו בסרט.

אלא שבאיזשהו מקום, דאג חנוך ליון להכניס את העוקץ, האומר שבעצם לבריות מסוג זה לא מגיע גורל יותר טוב. למשל, הדמות שהוא עצמו מגלם, של מוכר בחנות תכשיטים המסרב למכור טבעת לפלוך. הטיפוס הזה מופיע רע ואנטיפטי עד כדי כך, שכאשר מסתבר מאוחר יותר, שהיתה סיבה (עקיפה) למעשהו, היא עדיין אינה מקרבת אותו יותר אל הצופה. אבל מה אפשר לעשות. עולמו של

גולדרייך וחלפי: אומלל ונתאמלל

ליון הוא עולם של אומללים, העושים את כל מה שבידם כדי לאמלל גם את הזולת.

ואף על פי כן, ולמרות הכל, פלוך הוא אחד מאותם סרטים שצריך לעודד, ויש לשים אליהם לב. הושקעו בו הרבה מחשבה, והרבה כישרון. סצינות בודדות בולטות בזכות עצמן, גם כשאין יצירות יחד תמונה מושלמת. מישחקו של אברהם חלפי — לעילא ולעילא.

הסלוניקאים

באים

סלמוניקו (מורבי, תל-אביב, ישראל) — מי שמוכן לקבל הצ'לחה בקופה כהוכחה ניצחת לעריכו של סרט, מוטב שלא ימשיך לקרוא את השורות הבאות. כי סלמוניקו, לפי דיווחים ראשונים, מזמר זמירות מרנינות בכל הקופות הרבות של בתי-הקולנוע בהם הוא מוצג. ומי יעיז להתווכח עם עובדות?

אבל אם יש כאלה הממשיכים לקרוא הלאה גם לאחר אזהרה זו, אזי להווי ידוע להם, שסרט זה לא יירשם באותיות של זהב בתולדות הסרט הישראלי למוד-הסבל ולא משום שלסוג הסרטים שהוא מתיימר לייצג אין הצדקה. דווקא סיפור-ההווי של שכונה תל-אביבית ישנה, ושל עדה (במקרה זה סלוניקאית) המתגוררת שם, יכול לשמש רקע לסיפור קולנועי מעניין ומרתק. השאלה היא כיצד עושים זאת.

כאן, זה נעשה בצורה הפרימיטיבית ביותר שאפשר להעלות על הדעת: הבדיחות שדופות, הטיפוסים שטויחים וחסרי-עניין, ותפניות התסריט כל-כך צמויות ובלתי-מפתיעות, שזה פשוט מעצבן.

מה שלא עושה העלילה, עושה הבימוי. המצלמה נתקעת בקביעות בפני המדבר, בחוסר-רגישות בולט, ותמיד מאותה הזווית. ה"פיוט" מתבטא עדיין ביונים על הגג שלפניהם פרצופו של טריקי ינקסון.

גרנט ובר-יותם: תרבות של פפיטס

ועצצים בחלון. ההומור העדתי מתרכז במשחקים במב' טאים שונים, מבלי שהדברים הנאמרים במבטאים אלה יהיו בעלי חשיבות כלשהי.

מילא, לא חשוב. העיקר תביאו חופן מלא פפיטס שיהיה במה לקשט את הריצפה, ושיהיה לבריאיות.

המושולש

השודד

השיטה האנגלית (חן, תל-אביב, אנגליה) — שוד בנק מחורבם ושלושה שותפים, שני גברים ואשה, המנסים לרמות זה את זה, הם המרכיבים העיקריים בקומדיית-פשע זו.

כנראה גם הבמאי פיטר הול הרגיש שהעניין אינו מקורי כל-כך, וניסה לקשט את סרטו בזוטות שונות ומשונות, שאולי ילכדו עיניו של צופה המדקדק בקטנות, אבל הקהל הרחב אינו מגיב עליהם כלל.

למשל, עירבוב זמנים בתחילת הסרט, כשהעלילה קופצת בין עבר והווה ושורות של דיאלוג מזמן אחד גולשים, ואף מתאימים, למה שמתרחש בזמן אחר. או הליצות חזותיות, כמו זו שבה גבר אומר לאשה: "אנו תמיד גלויים זה עם זה" — ומיד מופיע על מסך הטלוויזיה שלפניהם פרצופו של טריקי ינקסון.

דויד וארנר, אחד השותפים בפשע, מחליף במהירות כמה תחפושות בזו אחר זו, משנה את אופיו כזיקית, בהתאם לתחפושות. אורסולה אנדרס, השותפת השניה, במקום להתחפש, מתפשטת בתדירות גבוהה מאוד, ומתנהגת במעורבות בטבעיות של גברת בשמלת-ערב. ואילו סטנלי בייקר, המוח שמאחורי השוד, עוטה שפם, מטריה וכובע באולר, ורחוק מכל הנבלים הרגילים שלו.

בייקר, וארנר ואנדרס: טריקי דיקי

במשך מחצית הסרט ויותר, זה נראה יותר כסיפור על המשולש הנצחי, עם תחילת השוד זה מתחיל להיות מותח, אבל גם זה חולף מהר מאוד. והול, שהילת זוהר התיאטרון על ראשו, מתגלה שוב כמי שקרוב יותר לשקי-ספיר מאשר לפרפראות קולנועיות.

מנגנון הזיתים זתים זקובים

מה רצה שניאור, מחזקת הזיתים של נסראללה?

אחרי ארבע שנים בהם היתה כמעט בצורת ביבול הזיתים בגליל, כרעו ה־שנה עצי הזית מעומס הפרי שעליהם. נסראללה גמיל נחלה, בעל כרם זיתים בכפר רמה שבגליל, התכונן למסיק המבורך, כאשר הבחין לפתע בשיירה של טרקטורים ודחפורים צהובים שהסייעו על כביש עכו-צפת ליד כפרו. לא היה צריך להיות מהגדס כדי לה־בין שהציוד המיכני הכבד שייד למע"ץ, וכי הוא מיועד לעבודות הרחבת הכביש הראשי עכו-צפת החוצה את כפר רמה. לנסראללה נחלה, בן משפחתו של ח"כ אליאס נחלה, לא היה איכפת שירחיבו את הכביש במקום, למרות שדווקא ב־מקום זה הכביש הוא מהרחבים ביותר בארץ, אבל הוא, ובעלי מטעי זיתים אחרים בכפר, לא התלהבו כל כך מה־רעיון שהרחבת הכביש תבוצע על ח־שן עצי הזיתים שלהם. הבטחה והגשמה. כאשר ראה נס־ראללה את עובדי מע"ץ מסמנים בחל־קתו יחידות ליד עצי הזית המבשילים, הבין כי עומדים לעקור לו את העצים.

נסראללה ליד עץ עקור
מעשה זדון

פנה לעורך־הדין אברהים ארשיד מצכו והו יצא מיד לכרמיאל כדי לפגוש שם את זלמן סלומון, מנהלה־עבודה בתוואי הכביש המיועד להרחבה. "אנחנו נעקור 8 או 9 עצים בלבד", אמר סלומון לארשיד, "השטה נחוץ לנו להרחבת הצומת". ארשיד ביקש שלפחות יתנו למרשו לקטוף קודם את הזיתים לפני שעוקרים את העצים. מנהלה־עבוד־רה הבטיח לתת אורכה של שבועיים למסיק, לתת הוראה לפועלי לא לעקור עצים עד מחצית חודש נובמבר. אבל ארשיד לא הסתפק בכך. עוד באותו יום פנה אל חנן שניאור ממח־לקת העבודות־הציבוריות בחיפה וזה הכחיש בכלל שמע"ץ עומדת לעקור עצים בחלקתו של נסראללה. "מדובר בשני עצים בלבד", הבטיח. אף עץ מחלקתו של נסראללה לא ייעקר עד מחצית חר־דש נובמבר". כעבור יומיים הגיע חנן שניאור בעצמו לחלקתו של נסראללה, הצביע בפניו על שני העצים שאותם יעקרו פועלי, והבטיח לו שיותן לו להסיר מהם את הפרי. הלך נסראללה שמח וטוב לב לביתו. ואילו חנן שניאור חזר לכרם הזיתים והורה, לפי טענתו של נסראללה, לאח־ראי על הציוד במקום לעקור מיד ובו במקום 15 עצים מחלקתו של נסראללה. האחראי לציוד סירב, כיוון שמנהל־העבודה המקומי נתן הוראה לכל מפ־עילי הציוד המיכני לא לעקור עצי זיתים עד שיגמר המסיק במחצית נוב־מבר. חנן שניאור לא התחשב בכך. הוא (המשך בעמוד 32)

אם אין אני לי — מי לי? שאל בזמנו חכם עתיק, ודבריו עדיין יפים מתמיד במיוחד בכל חנוגע לך. אתה באמת מאמין שמישהו יעשה את עבודתך למענך? רק יוזמה מצידך, בצירוף מאמץ לא־קטן, אך כדאי, יביאו את הפרשה ה־מתמשכת, בגללך, לידי גמר. עבורך — בת טלה — זהו השבוע באדום.

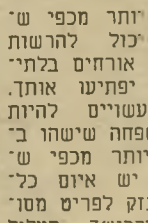
עירנות רוחנית תאפשר לך להתגבר על כל מיני התנגדויות צפויות ובל־תיצפויות רעיון מב־ריק, אם יבוסס עליידי תכנון לעומק, עשוי לעצב את עמדתך הציבורית בצורה ובמידה בהן טרם נתנסית. זהו שבוע טוב לביקור אצל התופרת או בתצוגות חסמוך על ידידים. עשה את הכל בעצמך ובמיידיך.

אופנה. אל חסמוך על ידידים. עשה את הכל בעצמך ובמיידיך.

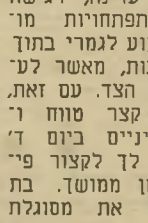
בימי ו' ושבת אתה תפגוש שורה של אנשים מעניינים, אם כי לא חשובים לגבי הדברים המהותיים בהם אתה עו־סק. בת תאומים: לבשי ירוק כהה וחום.

תבזבז יותר מכפי ש־אתה יכול להרשות לעצמך. אורחים בלתי־צפויים יפתיעו אותך. אלה עשויים להיות בני משפחה שישוהו ב־ביתך יותר מכפי ש־תרצה. יש איום כל־שהו בנזק לפרטיות מטר־יים ברכושך — העלול לגרום לך צער. משהו הקשור בביגוד יגזול ממך ומחשבותיך. בסוף השבוע תיתכן לך הפתעה הכרוכה בהימור. תצטרך להיות מעורב בתיכנון נסיעה של משהו מבני־משפחתך או הקרובים אליך. לבשי אדום או סגול.

השבוע חנך נוטה ל־הזמנות, גם בנגדרונות, ובמקרים מילולית. יש לך מזל שכוכבים מסוי־ימים גורמים שתהיה בנוסף לך גם חביב ומקובל על ידידיך, כולל בנות המין ה־שני. אתה מקיף את עצמך בפעולות רומנטיטות שונות כאמצעי בריחה וכנקמה על הסחבת שגורמת אותה אחת המעסיקה את מחשבותיך.

תקופה עדינה, רגישה ורב־התפתחויות מו־טב לשקוע לגמרי בתוך המאורעות, מאשר לע־מוד מן הצד. עם זאת, תיכנון קצר טווח ו־היר־עיניים ביום ד' יאפשר לך לקצור פ־רות זמן ממושך. בת־בולה: את מסוגלת להשפיע עליהם, ה־שבוע, כמה שרק תרצי. בתנאי שתהיי אדיבה, מכונסת בתוך עצמך, מלאת הו־מור — אך שלא יהיה גלוי מדי. הרבי בטיולים בחיק הטבע על אף העייפות שאת חשה בזמן האחרון, אל דאגה, זוהי רק תוצאה של מאמץ. לבשי בהיר.

דווקא משום שאת חופשייה בהשקפתך, ובלתי־קשורה במעשייך, קל מאוד לתפוס אותך במלכודת או ל־חייב אותך לעשות מה שאינך רוצה. זה מביא, אומנם לאוזלת־יד ול־אפס־מעשה מצידך — אבל מי רוצה בכל ה־צרות הללו? לכן מוטב שתחשבי יחד איתו מה אתם רוצים באמת, מ־תוך ויתור הדדי או לפחות אי־הסכמה הד־דית. דברים בוררים יחסכו לכם צרות. בת מאזניים, הישמרי מצננת, לבשי סגול.

לא, את לא טיפשונית. את סתם מזניחה את עצמך ואת הסיכויים שלך להיות מאושרת. את יכולה גם לשנות את הדבר — אבל זה תלוי ביכולתך לשלוט בעצ־בייך, ומה שחשוב הר־בה יותר — במצב־הרוח ובדיכאונות הכרו־ניים שלך. אם אתה בעל־עסקים עכשיו, ה־רגע להחליט — אבל לא בהכרח לחתום.

מה ששנא עליך — אל תעשה לחברך. אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתזכור זאת עכ־שיו, ותשנן זאת היטב. מלבד השינון, עליך ליישם אמת־חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התו־לה בך תיקוות, והמע־ריצך הערצה־עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות־דרגה וחדל להציק לו.

אומנם, אתה דלי — אבל זו לא סיבה להגזים! קח את עצמך לידיים: אינך צריך לדאוג כל־כך, לעבוד כל־כך, או אפילו לק־בוע שורה כה ארו־כה של מיפגשים רוי־מנטיים, על הסר־הנע. בת־דלי: אם את חר־שבת שאת יכולה לה־גיד לו את הכל, בתק־פות כזאת — את טו־עה. אם תמשיכי בכך, הקרע יבוא ללא־ספק.

שבוע לא־נורמלי! סוף־סוף הצלחת להשיג חדר אליו שאפת זמן כה רב. אך היוהר מברק־שנא שישנוור את עיניך ויניח לך להאמין כי מעתה ית־נהל הכל מעצמו, חר־וחלק. התחל, איפוא, כבר השבוע, בהתוויית דמות חדשה לעצמך, ואל תתפתה לזנוח מה שרואה בעיניך קשה.

מה עליך לצפות מתמכון?

חופשיות, נוחות ודווחה, שפונת עדינה במש־לחידה נוחה, הוצאתו קלה. הגנה מושלמת. בטיחות ובטחון. חוס משיכה התפור לאורך השמפון, המאפשר את טילוקו בנקל. מבחר בין שתי דרגות ספיגה. אם אינך משיגה כל זאת, בודאי שאינך משתמשת כטפופני טמפס. אולי כדאי לך לנסותם?

פנתחו על ידי רופא בשימוש כעת על ידי מיליוני נשים טמפוני טמפס מיוצרים רק על־ידי חברת טמפס בע"מ, הוונט, אנגליה. להשיג בבתי מרקחת, בתמרוקיות ובסופרמרקטים. המטונונית בקבלת דוגמאות וחומר הסברה ישלחו 54 אג' בבולי דאר אל היבואנים: אינווסט אימפס בע"מ רח' ירמיהו 38, ת"א.

15 - 13 בנובמבר 1972 גולדה אינה אוהבת

אותנו. למה?

במשך שנה שלמה צברה גולדה מאיר את השאילתות שלנו. עד שהגיע הזמן ולא היה עוד מנוס מלהשיב עליהן.
תוצאה: דוֹקרב לעיני ממשלת ישראל של מנהיגי יהדות בריטניה, כמה מדינאים אמריקאיים וסתם קהל טוב ביציע הכנסת.
הנושא: 12 שאילתות שלנו, שרובן הוכנו עלי ידי אמן וזכרונם.

זה התחיל בנימה טובה. אפילו נימוסית.
ב־9 בינואר 1972 שאלנו את גולדה אם הבטיחה להקים 250 יחידות דיור בקריית המתנחלים בחברון, נוסף על 250 היחידות הראשונות. באיחור של 11 חודש (לעומת 42 הימים המותרים על פי תקנון הכנסת) השיבה גולדה שבחור דש מאי אכן הוחלט להקים 200 יחידות דיור נוספות שם.
היו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר הכנסת אבנרי.
אורי אבנרי: עם כל הכבוד לעומס התפקידים המוטל על ראש הממשלה, האם היתה סיבה כלשהי לכך ש'התשובה לשאילתה זו השתנתה במשך 11 חודשים? גולדה מאיר: אני יכולה רק לבקש סליחה.

קדתי לה קידה נימוסית, והגענו לשאילתה הבאה. הפעם מחודש מארס.
שאלנו בדבר מדיניות ההתנחלות בשטחים. גולדה איש רה שהוקמו 44 יישובים בשטחים המוחזקים, אך סירבה

בשעת הדוֹקרב: אבנרי —

למסור פרטים על היישובים המתוכננים. היא התחמקה ממתי תשובה על השאלה מה הן ההנחיות להקמת היישובים.
היו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר הכנסת אבנרי.
אורי אבנרי: כבוד ראש הממשלה, האם במסגרת מדיניות הממשלה, האומרת שהיא מוכנה לנהל משא ומתן בלי תנאים מוקדמים עם מדינות ערב, מוכנה הממשלה לנהל משא ומתן גם עם השטחים שעליהם כבר הוקמו יישובים?
גולדה מאיר: אין זו שאלה נוספת. זהו לכל הדין שאלה נוספת, שאיננו קשור טכנית להתיישובות או להיאחזות. כאשר חבר הכנסת הנכבד גייס שאילתה, בודאי יקבל תשובה.

זאת היתה התחמקות גלויה. אין צורך בשאילתה

נוספת כדי להשיב על שאלה עקרונית כה פשוטה. הנור בעת במישרין משאלתי על ההנחיות. אבל הטון עוד היה נימוסי.

הוא החריף בשאילתה הבאה, מחודש מאי. היא נגעה לשאלת נכבדי עזה, שביקשו לדעת, בפגישה עם האלוף רחבעם זאבי, אם יש תוכנית להקים יישובים באזור רפיח. גולדה מאיר: הממשלה מודיעה על תוכניותיה בעת שהיא רואה בכך צורך ותועלת.

היו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: גברתי ראש הממשלה, בשעתו נאמר שגידור השטח בפיתחת רפיח בא מסעמי ביטחון גרידא. בינתיים הוקמו שם יישובים, והממשלה הודיעה על כך. האם לאור עובדות אלה אין צורך לתקן את ההודעה המקורית בדבר מטרת הגידור?

גולדה מאיר: יש לי ספק אם חבר הכנסת אבנרי מצטט בדיוק את ההודעות שניתנו בזמנו. בכל אופן, זה איננו נוגע לשאילתה הזאת.

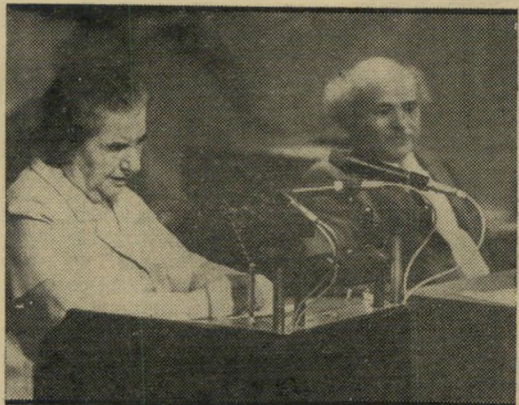
בתשובה לשאילתה הבאה שלי, הודיעה גולדה מאיר שאין היא מוכירה את האפשרות שהועלתה עלי ידי יגאל אלון, לכוון קונפדרציה בין ישראל ובין מדינה פלסטינית שתקום בשטחים המוחזקים.
עשיתי הפסקת נוסף, ולא שאלתי שאלה נוספת. לעזרת מת זאת התפרץ לפתע מאיר יערי וקרא בזעם לתוך המיקרופון: "האם יש גם לחבר הכנסת אחרים, חוץ מאורי אבנרי, שאילתות?"

השאילתה הבאה נגעה אף היא לרפיח. שאלנו לגבי נאום שנאמה גולדה על אותו נושא. גולדה ציטטה את דבריה, מהם נבע שפינוי הכדורים בפיתחת רפיח נעשה בלי אישור הממשלה.

היו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: גברתי ראש הממשלה, האם נכון לומר — לאור מה שאמרת כרגע — שעמדת הממשלה היא: שבוצעה פעולה בלי פקודה, בלי אישור הממשלה, אבל הממשלה נתנה לאחר מכן אישור לפעולה שלא בוצעה באישורה?
גולדה מאיר: מה שאמרת זה בדיוק מה שאמרתי. תפרש זאת כרצונך. אבל זה יהיה הפירוש שלך.

הדברים התחממו במהירות. שאלנו את גולדה מדוע סירבה בשטח. מייד אחרי הסערה שקמה בגלל ה"חריג" בפיתחת רפיח, בלוויית "קצין בכיר בצה"ל, שגונה על

— מול ישעיהו וגולדה —

חלקו בפרשת פיתחת רפיח. האם יש לראות בשיתוף הקצין הנ"ל מתן גיבוי מטעם ראש הממשלה לקצין? גולדה מאיר: איני בודקת אם בין האנשים שאני פוגשת בסיוור יש קצינים שקיבלו או ראויים לצ"ש, או קיבלו או ראויים לנזיפה. איני בודקת זאת לפני הסיור ולא אחרי הסיור.

היו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: גברתי ראש הממשלה, עם כל הכבוד, האם את חושבת שראש הממשלה צריכה להופיע בשטח זה בליווי קצין בכיר, שזה עתה גונה רשמית על מעשיו באותו שטח עצמו? האם אין זאת תמיכה פתגמית באותו קצין ובמעשיו?

גולדה מאיר: חבר הכנסת אורי אבנרי יודע שלא הופיע בשום עיתון ובשום מקום שמו של איזה שהוא קצין בכיר שגונה, והוא לא יכול להוסיף ולשאלו כאלו כל אחד יודע מהו הקצין שגונה.

אורי אבנרי: אבל את יודעת מי הוא?

גולדה מאיר: אינני יודעת אם אני יודעת מה שאתה יודע. יש דברים שאתה יודע, ולא אשיר אני לא יודעת. אתה אולי חושב את ההיפך.

השאלה הבאה נגעה לעקורי בירעם ואיקרית. שאלנו ביולי, לפני תחילת הממשלה, מה מתכונת הממשלה לעשות כדי לחקן את העוול.
גולדה השיבה שאין לתשובים רשות לחזור, והמיש"ט תמנע את הדבר.

היו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: גברתי ראש הממשלה, האם זוהי החלטה סופית? אם יחול שינוי במצב הביטחון בגבול

הצפוני, האם תהיה הממשלה מוכנה לשקול את החלטתה מחדש?

נדמה שהפעם היססה גולדה במשך אלפית של שנייה. היא נשמה עמוק ואמרה:
גולדה מאיר: ההחלטה היא סופית!

משם עברנו לנושא אחר לגמרי — איכות הסביבה. שאלתי אם היא מוכנה להקים מיניסטרוני מיוחד לאקר לוגיה, כפי שהצעתי מעל דוכן הכנסת.

גולדה השיבה תשובה ארוכה על ועדה חדשה שהוקמה לשם טיפול בנושא זה. לשאלה עצמה לא ענתה כלל. היו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: כבוד ראש הממשלה, עם כל הכבוד לצעד הזה, האם את מוכנה להתייחס אליו כאל צעד זמני בלבד, ולשקול בעוד מועד את ההצעה להקים מיניסטרוני לענייני אקולוגיה, הדרוש למדינה לדעת כל המומחים?

גולדה מאיר: אני תמיד מוכנה לחשוב על דברים חדשים.

מכאן עברנו לפרשת מינכן. על שלוש שאילתות שלי לגבי המחללים הביטחוניים. סירבה גולדה להשיב בכלל, בטענה שאין לה מה להוסיף להודעה שמסרה בשעתו.

היו"ר ישראל ישעיהו: שאלה נוספת לחבר הכנסת אבנרי.

אורי אבנרי: גברתי ראש הממשלה, האם חילוקי הדעות בין ממשלת ישראל לבין ממשלת הרפובליקה הפדרלית הגרמנית, שאליהם התייחסות באותה הודעה, ייושבו בינתיים?

גולדה מאיר: זה לא שייך לשאילתה זו.

אחרי "סעיף דיין" —

"סעיף גולדה"

עוד באותו יום הגשנו ליו"ר ועדת הכנסת הצעת תיקון לתקנון הכנסת, וביקשנו להוסיף לו את ה"סעיף הבא:

"טען השר (העונה לשאילתה) כי השאלה הנוספת אינה נובעת מתוכן השאילתה או התשובה, יכריע בעניין וישכיראש הישיבה. קבע וישכיראש הישיבה כי השאלה הנוספת נובעת מתוכן השאילתה או התשובה, יחייב את השר להשיב עליה מייד."

בדבריהם הסבר, שצורפו להצעה, כתבנו: לאחרונה מסרבים שרים, ובכלל זה ראש הממשלה, להשיב על שאלות נוספות, בטענה שהן אינן נובעות מתוכן השאילתה ומתשובת השר, וכי השאלה מחייבת הגשת שאילתה חדשה.

כך קרה (היום), כאשר ראש הממשלה השיבה, על כמה משאלות הנוספות, שהן אינן "שייכות לשאילתות", למרות שהשאלות התייחסו בבירור לנושא השאילתה ו/או לתוכן תשובתה.

הדבר מאפשר לשר להתחמק, למעשה, ממתן תשובה עניינית לשאילתה, וגם מן השאלה הנוספת. מכיוון ששרים מסוימים התרגלו להשיב על שאילתות שאינן נוחות להם תשובות מתחמקות, חיוני הוא לתת שינויים לשאלה הנוספת, כדי לאפשר לח"כ השואל להכריח את השר להשיב תשובה עניינית.

בהיעדר אפשרות זו, מאבדת השאילתה את כוחה כאמצעי לפיקוח הכנסת על מעשי הרשות המבצעת. העיתונות הדביקה להצעה זו מייד את השם "סעיף גולדה" — אחרי שקראה להצעה שהגשתי שבוע קודם לכן, על נושא זה, "סעיף דיין".

עבירה פלילית:

"ביזיון הכנסת"

צבי ("צ'רה") צור היה המג"ד שלי במילחמת-חזע-מאות. הוא היה חייל מצויין, בעל אומץ-לב אישי רב. אבל כשהוא מסרב להופיע בפני ועדה של הכנסת, זה מעשה חמור.

לאחרונה הלכו רבים בדרך זו. בחקירת פרשת "אוטקארס" סירבו כונסי-הנכסים של המפעל ורואה-חשבון להיענות לחזמת ועדת-הכלכלה (שאני חבר בה). כל המעשים האלה עוררו את השאלה החמורה: מהו כוחה של הכנסת לתזמין עדים כדי לנהל חקירה, בתוקף תפקידה כמפקחת על הממשלה?

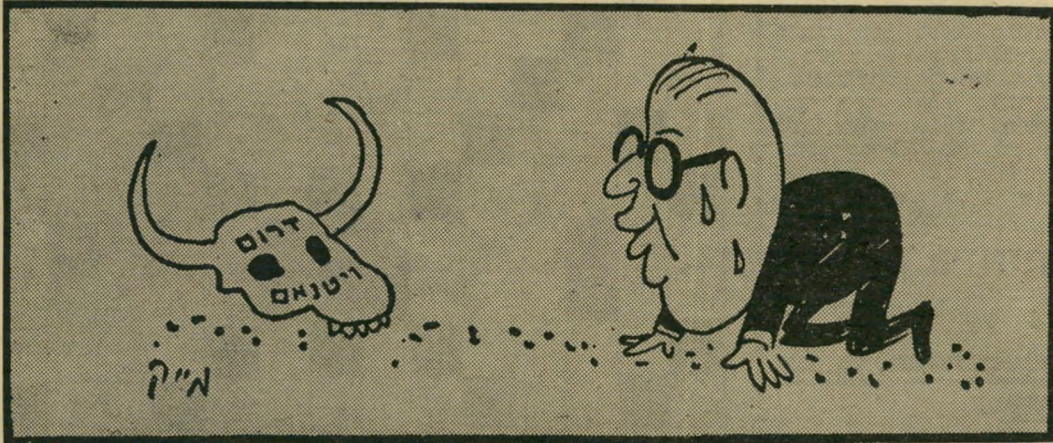
כיום אין לוועדה של הכנסת הסמכות לחייב עדים להופיע בפניה ולהשיב לשאלותיה. בשיבה האחרונה של ועדת-הכלכלה הצעתי שהוועדה תחליט מייד לעורר את הכנסת לבעייה זו — עלי ידי כך שתניח על שולחן הכנסת "מסקנות-ביניים", הצעות את הנוסח הבא:

(1) ועדת הכלכלה קובעת כי סירובם של אזרחים להופיע בפני ועדה של הכנסת שמה לאז את מילוי תפקידה של הכנסת כזרוע הי-מפקחת על פעולות הרשות המבצעת.

(2) הוועדה סבורה כי על הכנסת לחוקק תיקון ל"חוקיסוד הכנסת", שבו יוגדר הסירוב להופיע בפני ועדה של הכנסת כ"ביזיון הכנסת"

האם יישכך

דם של ישראלים בוויאט-נאם?

„שלום! שלום!“ (מייק ב. ידיעות אחרונות)

נשים ובעיקר ילדים — כבר ניספו במערכה נוראה זו. חיל-האוויר המשוכלל ביותר בעולם המטיר על ויאטנאם הצפונית, מדינה קטנה ובלתי-מפותחת, כמות של פצצות העולה על זו שהטיל חיל-האוויר האמריקאי על גרמניה הנאצית בכל מלחמת-העולם השנייה. תושבי ויאטנאם הדרומית, קמבודיה ולאוס חיים בגיהנום דומה.

מילחמה זו לבשה מזמון ממדים של השי- מדרת-עם. מאות אלפי בתים נהרסו. אמצעי-המחייה של עם שלם מושמדים בשיטתיות לפי מידע השיטות השטניות של הטכנולוגיה המור- דנית המתוחכמת ביותר.

מי ימנה את מעשי-ההזוועה שבוצעו במילחמה זו? מי (המשך בעמוד 35)

יצחק הנם קלינגהופר (גח"ל): עד עתה לא דיברת על הנושא, אלא על עצמך. **אורי אבנרי**: חבר-הכנסת קלינגהופר, בבואנו להעלות נושא כזה, מוטב שכל אחד יציג את תעודת-הזהות האישית שלו. אני מקווה שאתה לא הצגת את תעודת-הזהות האישית שלך בהערה זו.

מדינת כלים' אושוויץ

קול דמי אחינו זועק אלינו מן הארמה. זה קרוב לעשר שנים נטושה בוויאטנאם הדרומית מילחמה אכזרית. למעלה ממיליון בני-אדם — גברים,

מייד עם היוודע הידיעה שהממשלה מתכננת להכיר במישטרו של הגנרל תיו בדרום ויאטנאם, הגשנו הצעה דחופה לסדר-היום. כך עשתה גם ר"ח. הנשיאות הכי- רח בדחיפות שתי ההצעות.

בשעת נאומי של מאיר וילנר, שדיבר לפני, השתתרה באולם אווירה של הפקרות גמורה, כשקריאות-ביניים היתוליות הומטרו עליו מכל עבר. הצטיין, כרגיל, ח"כ מרכזי סורקיס, ששיעשע את הבית בקריינות-רקע מבדחת.

אווירה זו נמשכה כשקמתי ועליתי לדוכן. סורקיס היה עדיין במלוא התנופה. הגבתי על כך לפני שפתחתי בנאום עצמו:

אורי אבנרי: אולי כדאי למנות את חבר- הכנסת סורקיס לשר-החוץ, ואז נשמע מפיו מהי העמדה האמיתית של הממשלה.

אדוני הושבראש, כנסת נכבדה. **בניגוד לנואם הקודם, איני קומניסמ, ואיני מזדהה עם שום גוש פוליטי עולמי.**

אני מדבר כישראל וכיהודי, המשיך את עצמו למחנה העולמי של המצפון. החוצה גבולות מדיניים ואידיאולוגיים. **יעקב נחשושן** (גח"ל): „מצפון“ ולא מצפון.

נפים אריע (ל"ע): מצפון או „מצפון“? **קריאות מוגח"ל**: „מצפון“ ללא מצפון. **היו"ר מרדכי כיבי**: חבר-הכנסת, קצת רגיעה.

אורי אבנרי: מדהים לראות את האוויר- רה המבדחת השוררת כרגע בין חברי הכנסת אשר מדברים על הסרגיה של המילחמה בוויאט- נאם, בה נהרגים אנשים, נשים וילדים.

איך אפשר להתבדח? אפילו חבר-הכנסת סור- קיס יכול להידוס כאשר מדברים על נושא זה! **חיים קורפו** (גח"ל): אם לא נקשור יחד סיס, ייהרגו פחות? מה הקשר לעניין זה?

אורי אבנרי: אינני יודע מה הייתם אומ- רים אילו היה משהו, בפרלמנט אחר, מתבדח בשעה שמדברים על השואה היהודית.

— שיהווה עכירה פוליטית ויביא עימו עונשי- מאסר.

אם נתקבל ההצעה (ויש לה מצדדים רבים בוועדה) יהיה זה צעד חשוב לקראת שינוי מעמדה של הכנסת. יו"ר הוועדה, אברהם שכתרמן, וכמה חברים אחרים של הוועדה (ואני ביניהם) כבר הסכימו להציע במשור- תף הצעת-חוק כזאת.

ה"וורד" מסריח

מן הראש

אם צ"ה אינו רוצה להופיע בפני ועדה של הכנסת, נשאר נשק השאליתה כדי לברר את האמת.

השבוע הגשנו שתי שאלות בקשר לפרשת „ורד“:

אל: שר המישפטים.
מאת: ח"כ אורי אבנרי.

בתקופת כהונתו של מר צבי צור כיו"ר מועצת המנהלים של חברת ורד, חתמה החברה על חוזה לביי- צוע עבודות בפרו. הונדורס, אירן, וניגריה, שבהן הפסיי- דה החברה, לפי דו"ח מבקר-המדינה, עשרות מיליוני לירות.

מסתבר גם שמר צור אישר את תשלומי השוחד, שהגיי- עו, לפי הודעות מבקר-המדינה לוועדת הכספים, למילי- יוני לירות. כן ידוע לי כי מר צור סירב להתייצב בפני ועדת הכספים של הכנסת, שעה שדנה בפרשת ורד.

הנני מבקש לדעת:

- (1) האם בעיקבות הידיעות הנ"ל נפתחה חקירה כל- שהי נגד מר צור?
- (2) אם נפתחה חקירה — מה העלתה?
- (3) בטרם סירב מר צור להופיע בפני ועדת הכספים, האם נועץ עם היועץ המשפטי לממשלה?
- (4) האם בעיקבות סירובו של מר צור להופיע בפני ועדת הכספים, נקט היועץ המשפטי לממשלה ביוזמה כלשהי?
- (5) האם קיימות הנחיות מטעם היועץ המשפטי, המחייבות עובדי-מדינה להתייצב לפני ועדות הכנסת — שעה שהם נדרשים לכך?

אל: שר הביטחון.
מאת: ח"כ אורי אבנרי.

בתקופת כהונתו של מר צבי צור כיו"ר מועצת

המנהלים של חברת ורד, חתמה החברה על חוזה לבי- צוע עבודות בפרו, הונדורס, אירן, וניגריה, שבהם הפי- סידה החברה, עשרות מיליוני לירות.

כיו"ר מועצת המנהלים רובצת על מר צור אחריות כבדה בעניין ההפסדים. מר צור מכהן כיום כעוזר שר-הביטחון, ומרכז למע- שה בידיו את הפיקוח על תקציב מערכת-הביטחון.

הנני מבקש לדעת:

- (1) האם לנוכח ההפסדים שנתגלו עתה, חזר שר- הביטחון ושקל את כישוריו האישיים של מר צור לשמש כאחראי וממפקח על תקציבי המיליארדים של מערכת הביטחון?
- (2) אם שקל — מה החליט?
- (3) האם נועץ מר צור בשר-הביטחון בטרם החי- ליט שלא להופיע בפני ועדת הכספים של הכנסת, שעה שדנה בפרשת ורד?

גח"ל נגד

האופוזיציה

ועוד בחזית המילחמה בשחיתות: השבוע הסתיים הוויכוח השנתי הגדול על דו"ח מבקר-המדינה. בתום הוויכוח הגיע תור ההצבעות. על מה מצביעים? על שולחן הכנסת מונחות המס- קנות של ועדת-הכספים של הכנסת — מסקנות הרוב ומסקנות המיעוט שבה. מכיוון שסיעתנו, כמו סיעות „קטנות“ אחרות, אינה מיוצגת בוועדה (שהיא נחלתם הפרטית של המערך, גח"ל והממד"ל, לשימתו הרבה של פינחס ספיר), אין מסקנות אלה מייצגות אותנו. לפני שבע שנים לחמה סיעתנו על זכותה להגיש הצעת-סיכום משלה. דרישה זו נתקבלה אז, אף שזה לא נרשם מעולם בשום תקנון כתוב.

גם השנה הגשנו הצעת-סיכום. כאשר נקראתי לדו- כן כדי לקרוא אותה באוזני הכנסת, נסתבר לפתע שמי- שהו מתנגד לכך. לא המערך, אלא דווקא „האופוזיציה העיקרית“ — גח"ל.

זה מוזר מאוד — שאופוזיציה תרצה למנוע פער- לה של האופוזיציה, המכוונת למילחמה בשחיתות. אבל דברים מוזרים יותר מתרחשים לאחרונה בגח"ל.

מה שקרה נראה בפרוטוקול של הכנסת כך: **היו"ר בן-ציון קשת**: הצעה לסיכום הדיון מטעם

סיעת העולם הזה — כוח חדש, לחבר-הכנסת אבנרי. **יוחנן בדר**: אני מבקש רשות הצעה לסדר. אני מתנגד להצבעה.

היו"ר בן-ציון קשת: אחרי הצעת-הסיכום של חבר-הכנסת אבנרי.

יצחק גולן: לא היה דיון וסיכום. היו הצעות ועדה.

היו"ר בן-ציון קשת: הודעתי כפי שפסקתי. יש זכות להגיש עירעור לוועדת-הפירושים. אין זכות לא לתת לחבר-הכנסת אבנרי להציע, לאחר שהרשתי לו.

אורי אבנרי: אם חבר-הכנסת בדר יצליח להע- לות את אחוזה-הסימה, יוכל לשתק את סיעתנו, ואני מבין שזוהי אחת ממטרותיו. מוזר שאופוזיציה מונעת מאופוזיציה להשמיע הצעות-סיכום במילחמה נגד השחי- תות.

משה נסים: זה עניין של סדר הדיונים בכנסת.

אורי אבנרי: הנוהג הזה הונהג עליידי יושב- ראש הכנסת, קדיש לוז, לפני שבע שנים. נקבע אז שסיעות שאינן חברות בוועדת הכספים יוכלו להציע הצעות בדרך זו.

אני מציע את הצעת-הסיכום הבאה:

(1) הכנסת קובעת שפרשות ביובו ושחיתות, דוגי- מת פרשת ורד, מוכיחות שיש להגביר ולהעמיק את תהי- ליכי הפיקוח.

(2) הכנסת קובעת שעל מבקר-המדינה לפרש בשמם של האחראים למעשים המוריים, הפוגעים במינהל ה- תקין, ולפרסם את פרטי הפרשות האלה.

(3) הכנסת קובעת שיש לתבוע לדין משמעתי את האחראים לפרשות האלה.

(4) הכנסת מחליטה להקים ועדה מיוחדת לביקורת המדינה, בהשתתפות כל הסיעות בבית.

היו"ר בן-ציון קשת: אנחנו ניגשים להצבעה.

הצבעה: הצעת הסיכום שהוגשה על-ידי חבר- הכנסת אורי אבנרי לא נתקבלה.

יוחנן בדר: ...אני מודיע לכבודו שאני מגיש בעניין זה עירעור לוועדת-הפירושים. (גוף הסמונה על פירוש תקנון הכנסת).

היו"ר בן-ציון קשת: חברי-הכנסת, אני שמח, כפי שכולכם שמחים, שוועדת-הפירושים תדון בסוגייה זו. נהגתי לפי התקדימים הקודמים, וכך פסקתי. אבקש לקבל את הדברים ברוח טובה.

(המשך מעמוד 29)

הורה לנהג בולדווין לעקור את 15 עצי הזית עמוסי הפרי עליהם הצביע. בו במקום הורה שניאור לטרקטוריסט אחר ליישר מיד את הקרקע ולהחליקה. כך שלא ירגישו כמה עצים נעקרו. את עצי הזית העקורים השליכו הפועלים לכרמו של נסראללה.

הפרת החובות. "מה שעשה חנן שניאור", אמר נסראללה, "אלה הם מעשי זדון שנעשו בכונה רעה, בפזיזות ברשלנות ובהפרת חובה. אילו הייתי יודע שישמירו את העצים שלי בבולדווין, הייתי שוכב בעצמי מתחת לבולדווין". הוא הגיש תביעה לבית-המשפט המ' חווי בנצרת, תבע לחייב את חנן שניאור אור ואת מחלקת העבודות הציבוריות של משרד העבודה בחיפה, לשלם לו פיצוי של 15 אלף ל"י, מחיר הזיתים שהושחתו על העצים, מחיר העצים ש- נעקרו והוצאות ניקוי חלקתו מהעצים העקורים שהושלכו לתוכה.

דרכיחיים

זה קורה

גם במשפחות טובות

200 אלף ל"י

דמי כתובה — פירקן

את ירחיחדבש.

היתה זו אהבה ממבט ראשון. שעות מיספר אחרי שדניאל שפיצברג, 24, צעיר יהודי יפה-תואר מצרפת, הגיע ל" כפר-הנופש הצרפתי באשקלון, הוא הת- אהב בסימה כהן, 22, בתו של בעל חנות ספרים תל-אביבי, שנפשה אף היא במועדון.

דניאל, שהגיע לבלות בישראל חופי- שה אחרי סיים את שירותו בצבא הי- צרפתי, לא נטש את סימה אפילו לרגע אחד בשבוע שהותו בישראל. כאשר עמד לחזור לפאריס, עיר מגוריו, שם הוא עובד כשרטט תעשייתי, היה ברור

דניאל וסימה שפיצברג

לא הספיק ליהנות

שזו נסיעה זמנית. שכן האהבה שהבי- שילה בלב השניים הביאה אותם ל- החלטה להינשא.

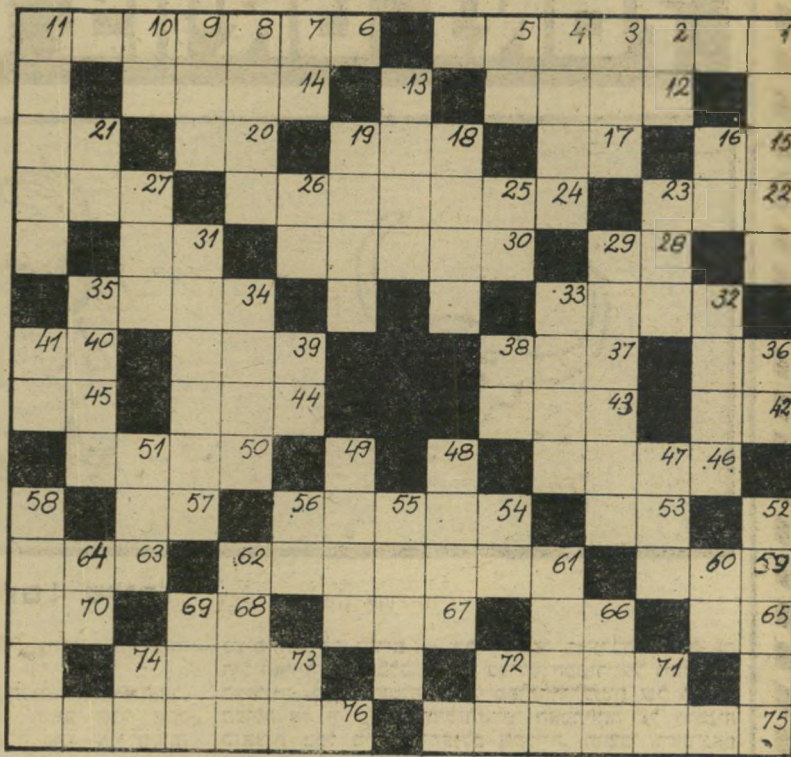
עבודה במחסן. חודשיים אחרי-כך הגיעה סימה עם הוריה לפאריס, שם נערכה ברוב פאר חגיגת אירוסיה עם דניאל. עכשיו כבר השתכנע דניאל כי מקומו בישראל, ימים ספורים אחרי-כך גת אירוסיו, עלה דניאל לארץ, נכנס אלולן שם החל לרכוש את העברית במרץ, החל לעבוד במחסן הספרים של חותנו לעתיד במשכורת של 350 ל"י לחודש.

לא עברו חודשים הרבה והזוג המ- אושר נכנס בבריית-הנשואין, אלא ש- אושרם לא האריך ימים. השניים נסעו לירח-דבש במלון קרלטון בנהריה, ש- נקטע באיבו שלושה ימים לפני המועד המתוכנן, הסיבה: ריב שפרץ בין בני הזוג בעקבות סירובו של דניאל ביום הכלולות לרשום בכתובה של כלתו את הסכום העגול של 200 אלף ל"י. היו אלה הוריה של סימה שדרשו כי

(המשך מעמוד 34)

1838

השבוע העולם היה

אחרי מלחמת 67. 76 שחקנית תיאטרון

ישראלית.

מאונך:

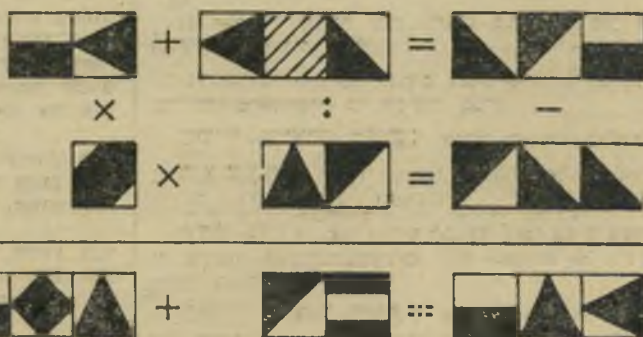
(1) מילת סלנג שפירושה בחינם. (2) שקר. (3) שמחירו רב. (4) מחלה מדבקת. (5) מונח בתורת החשמל. (7) נאיבי. (8) בחוסר כל. (9) מורא. (10) רעל. (11) כעס. (12) התמרמרות. (13) בן יוסף ומרים. (16) לבוש אבל. (18) נושן. (19) ריק. (21) דמיון. (23) הרגשת קבס. (25) זמן. (26) מקום במצרים בו נבנה בית מקדש. (27) "שע ישראל ה' אלהינו ה'". (29) עגלה בת שני גלגלים. (31) צאר לבית רומנוב. (32) איש שדרכו אינה ישרה. (33) אלוף שחמט רוסי. (34) צדדי. לא חשוב. (35) קריאת עידוד ושמחה. (36) קמין. (38) שוהה לילה. (39) כנף הבגד. (41) בא בימים. (47) מזבח אלילי. (48) שותק. (49) "שמע בני אביך". (51) תירוש. (52) פרי. (54) כלי עבודה. (55) מקצוע חקלאי. (56) קריאת זירוז. (58) עיר קדו- שה. (60) חודש עברי. (61) תבלין. (62) קאנאל. (64) מחוספס. (66) יופי. (69) ירק סיקנטי וריחני. (71) בלבד. (72) נרד יאיר (רת). (73) אחד השבטים. (74) מסייר.

מאונך:

(1) מעשי, ההיסף מבלתי אפשרי. (6) הכנעה בפני גדולים. (12) מחימיקאי ופילוסוף צרפתי (1596 — 1650). (14) קומקום. (15) בד יקר. (17) אל מצרי קדום. (18) אומרים שאין כזה בלי אש. (20) משחוחה. (21) אציל. (22) "המן הגורן או מן ה...?". (24) לעג, היתול. (27) דמות מספר בראשית. (28) משונן. (30) גועל. (31) איש צדיק. (32) כלי נגי- נה. (34) קומודה. (36) מילת ברירה. (37) נתין במשטר פיאודלי. (39) קרום דק. (40) נמצא. (42) שן פיל. (43) מין אגוז. (44) שקט, רגוע. (45) בעל חי טורף. (46) שר צבא שאול. (50) כינוי בפי שלטון אירופי קולוניאלי לבן המדינה שב- שלטונם. (53) תו נגינה. (54) "צחק מי שצחק". (57) מכינה ה'. (59) קצה, סוף. (61) מלכה מצרית בשושלת ה-18, אשתו של תחותמס השלישי. (63) דרום. (65) איש דת. (66) משמש למאור. (67) רשות. (68) תולעת מוכרמת בגדים. (70) תואר כבוד בריטי. (71) דיקטטור. (73) עוני. (75) יישוב ערבי שהיה בחשות

חשבוע 1838

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, וחיסור, יש למצוא איון סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

מודעה שהופיעה בשבועון "הלאשה היתה צנועה, אך הכילה מס" סיק כדי למשוך תשומת-לב. היא קלעה בדיוק לשאיפותיה של הצעירה הישר-אלית הממוצעת שלא הצליחה להיות דיילת והחולמת על היום בו יגלה אר-תה איזה מיליונר אמריקאי וישא אותה לאשה.

"בנו של בעל-עסקים ביוהנסבורג", נאמר באותה מודעה, כשבסוגריים מוסבר כי הכוונה ליוהנסבורג שבדרום-אפריקה, "השהה עתה בארץ, מעוניין להעסיק יש-ראלית צעירה (20—30) בעלת הופעה (עדיפות לשומרת-מסורת) כמזכירת העסק בחו"ל בתנאי שכר וכלכלה מצויינים". מה יכולה בחורה ישראלית לרצות יותר מזה? הנה ההודמנות לראות את

איזה מין עסקי מין?

העולם, להשתלב בעולם העסקים, לר-אות אנשים מעניינים ואפילו לעשות כסף. ברור שאין מקום לחשש כי מ-אחורי הצעה כזאת יכול להסתתר משהו מגונה. הרי נכתב במודעה בפירוש כי בנו של אותו בעל-עסקים ייתן עדיפות דווקא לשומרת-מסורת. אות כי הוא יהודי חרד וירא שמיים וכל העסק כשר מיסודו.

מה אפשר כבר להפסיד? כתבתי מכי-תב לפי תיבת-הדואר שצויינה במודעת-לאשה, והצעתי את עצמי לתפקיד מז-כירת העסק בחו"ל. ציפיתי בכליון עי-ניים לתשובה.

עבר שבוע. חלפו שבועיים, ואין סימן-חיים מבנו של בעל העסקים הדרום-האפריקאי. רציתי לבעוט בעצמי: איון מסוממת אני? מדוע לא שלחתי מכי-תב אקספרס? איך הרשיתי שמישהי אחרת תקדים אותי ותקפוץ על הזדמנות הפז הזו? עוד שבועיים היו צריכים לחלוף עד שהתאוששתי מהמלומה. ו-דווקא אז הביא אלי הדוור את המעט-פה הנכספת.

מכתב התשובה היה כתוב אנגלית בכתב-יד. הוא היה חתום אישית בידי בריאן הסק, בנו של אותו בעל-עסקים דרום-אפריקאי. הוא התנצל על האיחור בחשבה והועיד לי ראיון בקפה ווד בתל-אביב. זה היה כמו להרוויח את הפרס הגדול במפעל-הפיס.

פגישה

ב"ורד"

ב יום ובשעה שנקבעו לי במכתב האישי, אחרי שגייסתי את כל הי-תכססים הנשיים מידידותי בעלות הי-נסיון, כשכולי רועדת מההזדמנות הגי-דולה המצפה לי, הגעתי לפגישה בקפה

אתה יכול לקבל מדריכה צעירה

...by one of our guides. We have guides of all ages, both male and female, who speak all languages. Everyone has been to the Israeli army. Our guides are available for one day.

או תיירת בלתי־מחייבת ומודרנית

המכון מעמיד לרשות כל המעוניינים תיירות ישראלים/ות כאחד יזכרות מכל הגילים, מחייבים ובלתי מחייבים בחיי החברה מודרנית.

שני פירוטמים

שניים מהפירוטמים הרבים של משרד רפיד, בבעלותו של דמתי ברחוב פרישמן בתל־אביב. בפירוטום האנגלי חציע דמתי לתיירים לקבל מדריך או מדריכה, בהתאם לרצונם, בגיל ובמין המבוקשים. הפירוטום בעברית הוא של מכון לפגישות בניהול מכון רפיד, בו ניתן להשיג כל מיני פגישות כמרוז בקטע המצוטט לעיל.

ורד, בקרן החובות קר־קיימת ודינו־גוף בתל־אביב. אבל הוא לא היה שם. פשוט לא היה זכר ממנו. המתחני שעה ארוכה עד שהגעתי למסגנה שהעניין הזה איננו כלול כנראה בהורוסקופ הר שבועי שלי.

אחרי כמה ימים — הפתעה. בריאן הסק בכבודו ובעצמו בטלפון. נזכרתי שבמכתבי הראשון, בתשובה למודעה, ציינתי גם את מספר הטלפון שלי. השופרת רעדה בידי כשהועיד לי פגישת נוספת. אותו מקום. אותה שעה. הפעם הוא היה, לא לבדו. גבר שחום ומקריח, שפניו מצולקות ומחוטטות, הושיט לעברי כ־יד מיובלת והציג את עצמו בחיוך מלאכותי: „זכריה דמתי, אני מנהל העסקים של המיליונר בריאן הסק מדרום־אפריקה.“ בריאן הסק עצמו

זכריה דמתי

בואי ננסה אותך במיטה! - מציג צמד נוכלים לנעדרות המתפתות להשיב למודעה זו

טוב, ככה, בחורה לבד. התוכנית שלי זה להתחתן ואחר־כך ניסע שנינו ביחד לדרום־אפריקה.

איך אמר חיים כר־לב: „מהר, קצר ובאופן אלגנטי.“ ישר לענין. הייתי אור מרת שלוליא נראה כפי שנראה, היה הבחור הזה מוצא־חן בעיני. הוא לא מבזבז זמן על שטויות. ציץ ציץ — ישר לחופה.

אבל ברגע בו ראיתי את עצמי עור מדת לצידו בשמלת כלה מתחת לחור־פה, גילה פתאום זכריה דמתי נימה של הסתייגות זהירה, משום מה. „תראי,“ הוא אמר, „את בטח מבינה, שאני לא יכול להתחתן סתם ככה עם איוו בחור רה. אולי אנחנו לא מתאימים.“

רציתי לצרות מרוב כאב. לכסוס לעצ־מי את כל הציפורניים. איך לא חשבתי על זה לפניו באמת, מה יהיה אם אנחנו לא כל כך מתאימים בתור זוג נשוי?

מסתבר שזכריה דמתי הוא בחור פיקח. לא כמו שהוא נראה. הוא ידע את התשובה. „תראי,“ הפעיל עלי את כל קסמיו, „אם את באמת מתאימה להיות אשתי, נתחתן ואת תסעי לדרום־אפריקה כאשתו של מנהל־העסקים של בריאן הסק. את כבר לא תהיי מזכירה, נמצא מישהי אחרת שתעבוד בתור מזכירה. מה שאנחנו צריכים לנסות זה אם אנחנו מתאימים...“

ומה יהיה אם יסתבר באמת, אחרי תקופת הנסיון, שאנחנו לא כל כך מתאימים, מבחינה אינסימית, אני מת־כוונת?

איך נישחשם? אפילו לזה היתה לי־

בנו של בעל עסקים ביוהנסבורג (דרום־אפריקה), השובה עתה בארץ מעונין להעסיק ישראלית צעירה (20-30), בעלת הופעה (עדיפות לשומרת מסורת)

כמזכירה בעסק בחו"ל

בתנאי שכר וכלכלה מצוינים

לפנות בכתב במרטים מלאים ומס' טלפון (אם יש), להד. 3051 ת"א.

את המודעה הנ"ל בשבועון לאשה, בעקבותיה ערך פגישות עם כשלושים נערות שהתפתו להצעה הקוטמת, אך נרתעו אחרי שהציע להן „לנסות“ אותן במיטתו לפני שיקבלו את המישרה.

להכין דרכון ולפתוח חשבון בבנק, רצוי עם כספת, בשביל הכסף שאגרוף. יש רק עוד בעיה קטנה אחת, שאותה צריך להסדיר.

ואת הבעיה הקטנה הזאת התנדב להס־ביר לי מנהל־העסקים זכריה דמתי.

בעייה של התאמה

תראי, הוא התקרב אלי כ־ממתק סוד, „אני רווק. גם אני נוסע לדרום־אפריקה. הכוונה שלי היא, בין השאר, למצוא לעצמי גם בת זוג. אני מבין שגם את לא תרצי לנסוע לחוץ־לארץ לבדך. זה לא עושה רושם

לספר לי כי עסקי אביו הנרחבים מיו־עדים לדאוג לא רק לחומר אלא גם לרוח: יש לו „רשת של מועדוני־לילה מפוארים.“

פניו של בריאן נרחו, זריחה דומה דומני שקלסתי גם על פניו של מנהל עסקי התימני. סוף־סוף, אחרי חיפ־שים ממושכים, אחרי אין סוף של ראינות ובידורים, נדמה לי כי מצאו את הנערה שביקשו: את שומרת־המ־סורת בעלת ההופעה שתוכל להיות מזכירה העסק של אביו בחו"ל בתנאי הכלכלה והשכר המצויינים. איך הוא ידע זאת, מבלי לבחון אותי כלל בעבר דת מזכירות? שמחו על בריאן. יש לו טביעת־עין. אני יכולה לראות את המישרה כמנוחת כבר בכיס. צריכה להתחיל

הנוכל והפתיח

לפני שש שנים בכל מיני עסקים מפוקפקים. עתה, פירטס דמתי

אפילו לא הטריח את עצמו לקום מ־כסאו לקראתי. הוא סתם היה תקוע שם והביט בי בעיני התכלת המימיות שלו במין טמטום גולמני, כשהוא מר־שיט אלי את כְּי־ידו לשלום — מיובלת ומחוספסת בדיוק כמו זו של מנהל־עסקי. זכריה דמתי. די היה להעיר בו מבט כדי להבין מדוע איש עסקים כזה מדרום־אפריקה צריך מנהל־עסקים כמו דמתי.

האנגלית שבפיו היתה עילגת והמר־גית. תנועותיו היו מגושמות וארשת־פניו הבעה מין קהות גולמית. אילו לא ידעתי מראש שהמדובר בנוכלים והייתי באמת איוו פתיה שהמודעה ב־לאשה סיחררה את דעתה, לא הייתי אוכלת את הפתיון הזה. אילו היו מצ־

במדינה

הורה לשחרר את מורחי בערבות של 5,000 ל"י.
משפטי לשופט. מורחי לא שוחרר. למחרת, הביאה אותו המיטרה בפני בית המשפט המחוזי בתל-אביב, עירערה על החלטת שופט-השלום. השופט הדיר יצחק רווח הורה לעצור לשבע נוסף. סך הכל: 24 יום במעצר. עדיין בלי כתב אישום.

בתום התקופה, הובא מורחי בפני שופט-השלום ברחובות. אלא שזה טען

עזר מורחי
מידע סודי

כי אין לו סמכות לעצור את האיש. אך גם הפעם חיכה מורחי לשווא ל- חופש המוחל. שוב ניכר שוב הובל אל בית-המעצר של מישטר ראשון. הפעם, הוצא נגדו צו-הבישה, כאילו לא נעצר כלל לפני כן.

פרקליט, חיים מישגב, שראה כי ה- מישטרה מתכוונת לעצור את האיש מעבר לזמן המותר בחוק, פנה בדחיפות ל- נציב תלונות הציבור, לשר המישטרה ולפרקליטות.

רק אז שוחרר מורחי.

דרכי אדם

המת על החיה

מי הרג

בשגנה את אשתו
שז העודה מהורו?

סלומון נגאוקר לא ידע זאת, אבל הוא שיקל את אשתו לשעבר בדרך ממשרד-הקליטה למשרד-הפנים. לפני עלותו לישראל באפריל 1969, סירבה אשתו של סלומון בן ה-49, ואם שני ילדיו, לעלות לארץ. אנשי הסוכ-נות בהודו לא היו מוכנים להעלות את הבעל לישראל לפני שהגיש לה תצהיר חתום כחוק בידי האשה כי היא הת-גרשה מבעלה, אין לה כל ענין בציון והיא מרשה לו לקחת את שני ילדיו. כתוצאה מכך היה מצבו של סלומון ברור לכל. בעת שהגיע לגמל-העופה של לוד, קיבלו אותו אנשי משרד-הקליטה, רשמו בתעודת-העולה שלו כי הוא גרוש. הוא נשלח לדימונה, שם שהים הרבה מבני גלותו, הצליח להס-תדר. אפילו קשרים רומנטיים קשר, שכן היה צריך למצוא בארץ דהוק קר, לשני ילדיו הקטנים, אליזבט בת ה-11 ורפאל בן ה-8. אלא שא התחילו הצרות. תעורה פטריה לחיה. מסתבר כי חודשים אחרי שעלה לארץ הפך סלומון לאלמן. מי שרצה את גרושתו לשעבר לא היה אלא פקיד משרד-הפנים הישראלי, שהשפה האנגלית לא הייתה כל כך שגורה בפיו. בעת שבא סלומון נגאוקר להוציא תעודת-זוהות, שאל אותו הפקיד: "אשה יש?"

סלומון השיב: "אין".

הפקיד רשם בפרטי הרישום שלו: הוא לא הבחין בטעות אלא לפני חודשים מספר, כאשר עמד לשאת אשה, (המשך בעמוד 36)

(המשך מעמוד 32)
סכום זה יירשם בכתיבה, שכן הם רצו להבטיח את עצמם שאין להם עסק עם איזה הרפתקן הרוצה לנצל את בתם ולגנושה אחר-כך לאנחות. מדוע דווקא 200 אלף ל"י? זה מפני שהדירה שהם התכוונו לרכוש עבור הוגג הצעיר הייתה צריכה לעלות להם בסכום דומה. עניין אינטימי. סירובו של דניאל לכתוב 200 אלף ל"י, העלה את חמתה של כלתו הצעירה, גם בתום ירח-החשך שלושה שבועות אחרי הנשואין נטשה סימנה את הדירה ששכרו עד שבתם יהיה מוכן.

כעבור ימים אחדים קיבל דניאל מ- בית-המשפט המחוזי בתל-אביב הודעה, כי הוגשה נגדו תביעה לתשלום מזונות בסך 400 ל"י לחודש לאשתו הסרתה. דניאל, שלא היה מוכן לחתום על סכום של 200 אלף, מחשש שרוצים לקשור אותו לכל חייו לאשה אחת, לא היה מוכן גם לשלם 400 ל"י לחודש, שלושה שבועות אחרי החתונה. בעד אשה שלא הספיק להינות ממנה בכלל. "עובתי בפאריס עבודה מסודרת", אמר, "היו לי הוצאות לעלות לארץ. סידרו אותי ועכשיו עוד רוצים ממני מזונות, בכלל לא מגיע להם. היא יכיר לה לאכול אצל אישם שלם. אני לא משלם." הכלל החסודה עצמה סירבה להגיב על הפרשה. "זה סיפור מאוד אישי ומאוד אינטימי", אמרה. זאלי, אביה, יעקב כהן, הסביר: "זה יכול לקרות במשפחות הטובות ביותר" אף אחד לא התווכח עימו על כך.

מישטרה

מעצר בשרשרת

"המישטרה נוחצת עלי,
כי היא רוצה שאחיה
מדין שדה."

24 יום ישב יוסף מורחי (27) במעצר — מבלי שיוגש נגדו כתב-אישום. גם נזי-פת השופט שלמה יפרח במישטרה לא שינתה את המצב: מורחי לא שוחרר. גם כאשר נסתיימו 24 ימי המעצר — עדיין לא הוגש אישום נגד העצור. חתת זאלי, ביקשה המישטרה מבית-המשפט כי יאריך את מעצרו בתשעה ימים נוספים. זאת בניגוד לחוק הקובע כי אין לעצור אדם יותר משלושים יום, אלא לפי הוראת היועץ המישפטי לממשלה.

עבריו נזעזע. בבקשתה לעצור את מורחי, כתבה המישטרה: "לאחרונה אירעו באורונו התפרצויות רבות, בהן ניגב נשק ורכוש בשווי אלפי לירות. בקשר לכך נעצרו מספר חשודים, אשר הודו כי ביצעו פריצות והחשוד קיבל מהם את הרכוש הנ"ל. כמכרן חשוד האיש כי לפני כחודש וחצי ירה ברמת-אלהיו ב- אקדח שהיה ברשותו, לעבר צעירה, ל- אחר שהיא הלשינה על חבריו. הנ"ל חשוד גם בהחזקת נשק אוטומאטי אחר. החקיר רה מסתעפת, כדי לעצור חשודים נוספים. יש לנו מידע כי הוא מנהיג כנופיה, ש- מבצעת פשעים באזורנו."

בין היתר, התבססה המישטרה על עב-רו של מורחי, כמה התפרצויות ושתי תקופות מאסר של שנה וחצי ושנתיים.

אף רגע מנוחה. "מאז המיקרים ה-אלה", עונה מורחי, "המישטרה לא נר-תנת לי רגע אחד מנוחה. כבר שנתיים שהיא מחפשת לרמס אותי. רוצה לעשות ממני מלשין, ובשביל זה עוצרת אותי. את הגשק בכלל לא מצאו אצלי, אלא אצל אחד אחי, שאמר שהעוץ שמצאו אצלו, הוא שלי."

"האקדח שהם אומרים שיריתי בו — אני או הייתי שיכור — היה אקדח צע-צוע של פורים. לא גרם שום נזק."

בלבד ראשון, ביקשה המישטרה משר-פטי-השלום שלמה יפרח להורות על מע-צרו של מורחי למשך עשרה ימים, בהם תגיש נגדו כתב-אישום. אבל עשרת ה-ימים לא הספיקו למישטרה ראשון. מר-רחי הובא בפני השופט בפעם השנייה, לשם הארכת מעצרו.

השופט לא נענה. "מדוע לעצור ז' שאל. לא הספקנו לסיים את החקירה. קיבלנו מידע סודי על הנאשם ואיננו יכולים ל- שחררו", ענה קצין המישטרה. הדברים לא שיכנעו את השופט. הוא

ניסה להשתדך עם חברה לשיווק מל-חיים מרחוב מקוה-ישראל בת"א — אך נכשל גם שם.

אבל, לא איש כזכריה דמתי יתיאש. שבועות אחדים לאחר שהדל מעסקי ה-מלח, פתח לו משרד בתל-אביב ברחוב פרישמן 6, שם רקד על שתי חתונות. הוא הקים שם חברה-ביטוח לתקינה ח-מל ביתי הביטוח למבטוחיו כי יתכן כל-קילקול חשמלי בביתם, תמורת 10 ל"י לחודש. חוץ מזה, שינה את שמו מדמתי לדימיטרס, הציג עצמו כאמרגן יווני ל-תצוגות-אופנה, אמנות וסרטים, ופירסם מודעות בעתונים, לפיהן הגיע ארצה כדי לחפש נערות צעירות.

הנערות הצעירות זרמו אל משרדו ועמן זרם גם הכסף, לכל העסקים שלו היו חותמות-גומי עם שמות מפוצצים, בעזרתן חתם על שטרי חוב שהלכו וגדלו. הוא מדד ורשם את מידות גופן של מעמדותיו, אך שכח למדוד ודיר-שום את גודל תובותיו, עד אשר יום אחד, התמוטט על פועל-הבניין כל מגדל הקלפים שבנה. אשתקד, כאשר הובא למשפט, שילם עבור כל עסקיו 28 חודשי מאסר, "במוסר", לא שטרות...

שיפוצים

והיכריות

ראה שתקופת המאסר לא לימ-דה את דמתי לקח. שכן, לא מכבר שכר לעצמו חדר ברחוב פרישמן 6 בתל-אביב, שאת שכר הדירה עבורו שילם מעבודותיו בסבלות ודבנין. שם היה דמתי יושב ימים ולילות, מעלה תוכניות על הנניר, משרטט פלאקאטים, מחשב חישובים וכל זאת במטרה למצוא את הנוסחה איך להתעשר במהירות.

הוא הוציא אלפי לירות להדפסת פוסט-פקטים, אשר חולקו ברחובות לעוברים ושבים על-ידי נערים שנשכרו לצורך זה. בפרוספקטים אלה הוצג משרדו של דמתי, משרד רפ"ד, כמישרד לשיפוצים — אס-פלט, בטון ובלטות; כמישרד להשכרת רכב; כמישרד להדרכת תיירים ומכונן להיכריות, שם אפשר לפגוש "תיירים ותיירות, ישראלים וישראליות מחייבות ובלתי מחייבות ומודרניות, כלשון הפרוס-פקט של דמתי. המודעות והפרוספקטים שהציעו עבודות שונות לנערות משכו ל-מישרדו הצנוע עשרות נערות סקרניות. עבודה לא תמיד יצאה להן מזה. אבל דמתי יכול היה לנצל זאת להיכריות מגוונות.

לפני כמה חודשים הכיר דמתי תייר דרום-אפריקאי, שבשהותו בארץ עבד כ-פועל-בניין אצל קבלן חולוני בשם ליס-טר, אצלו גם הועסק דמתי בשעות שהיה חופשי מחולמותיו המגולמנים. האיש הציג את עצמו בפני דמתי כבנו של קבלן עשיר, שכל כספו, כמיליון דולר, נגנב ממנו, והוא נותר מחוסר כל. דמתי הח-ליט לאמץ אותו, הירשה לו ללון על ריצ-פת משרדו.

במרוצת הזמן למדו כנראה השניים להכיר איש את רעהו, הפכו לשותפים. במישרדם המשותף המשיכו לקבל כל יום, בין השעות חמש לשבע בערב, אנשים שבאו להתעניין ב-סוכנות לפירסום ודוג-מיות" או ב-מכון להיכריות, מסיבות וריקודים. כך הם יזמו את תלעול "המזכירה".

שני "המיליונרים" לא הסתפקו כמובן במודעה שפרסמו בלאטש, שהוריימה אלי-הן כשלושים פתיות, תלו גם מודעת-ענק באוניברסיטת תל-אביב בבנין מקסיקו. כאשר שאלתי סטודנטיות, אם המודעה נר-אית להן אמינה, השיבו רובן, להפתעת, בחיוב. זאת אולי הסיבה שמיספר כה גדול של צעירות ישראליות, לא מסומ-טמות, נענה לבוא לפגישות עם השניים, שם הוצעה להן משכורת של חמשת אל-פים ל"י לחודש ו-חיים משוגעים, אם רק תסכמנה להיות טובות למנהל העס-קים הישראלי של המיליונר האפריקאי. אם מישו מהנענות למודעה התאכ-זבה, כמוני בראשונה, כאשר באה לפני-שה ולא מצאה את הצמד-חמד, היה אי-נה צריכה לכעוס על עצמה. לא היה ה-אשם, לפעמים פשוט אין השניים משי-גים את שלוש הלירות הדרושות לשם ישיבה בקפה ורד ואו הם נאלצים להס-תגר בחדר החדש ששכרו לעצמם ברמת-אביב, שם הם יכולים להמשיך ולרקום תלומות איך לשכנע צעירות ישראליות חמודות שהם מיליונרים חוקקים בדחי-פות למזכירות, ואיך לעשות זאת מבלי להפריע את מנוחת המישטרה.

(המשך מעמוד 33)
זכריה דמתי תשובה מתאימה: "אה, אי-אם אנחנו לא מתאימים את נוסעת ל-דרום-אפריקה בתור מזכירה ולא בתור אשתי. אני כבר אמצא בחורה אחרת שתתאים לי."

כפי שהבתי היה זכריה דמתי מוכן להתחיל את הניסוי עוד באותו ערב. בנקודה זו הרגשתי שאני מותחת מדי את החבל. ביקשת שהות להרהר ב-הצעה הקוסמת ולהחליט בעצמי מה אני מעדיפת, לגסוע לדרום-אפריקה ב-תור מזכירה, שצריכה קצת לעבוד גם במועדון לילה, או כאשרו הבלעדית ו-החוקית של זכריה דמתי סוף-סוף זאת אינה שאלה שאפשר להשיב עליה עז-רגל אחת.

ביקשת סליחה וניתקתי מגע. אני יודעת שלא הייתי היחידה. אני עצמי יודעת על עוד 29 צעירות ישר-אליות שעברו תוויה דומה פחות או יותר, כשנענו לאתה מודעה קוסמת שהציעה להן עתיד מזהיר כל כך ב-דרום-אפריקה. אלא שהן לא היו עתו-נאיות. הן פשוט האמינו שהמודעה היא אמיתית.

בין אלה אפשר למצוא את ציפורה מרקוביץ, 25, משיכון דורה בנתניה; את מרים לוינגר, 21, מירושלים, פקידה במשרד ממשלתי, את אסתר נגר, 27, מכפר חסידים, מורה לאנגלית שלמדה מלגאות בבית-ספר תדמור; את המורה למוסיקה תנה מיכאל, 24, מתל-אביב, ואת הסטודנטית מאוניברסיטת חיפה, חיה גלזרמן, 24, את גילה וענקין, 20, מקרית-ים שילד חיפה, שמטעמים דתיים שוחררה משיורת בצה"ל ואת מאלי קר-רש, 20, מיתדו; את מיקי מרכוני, 27, ששירתה בצה"ל בנח"ל דתי במסגרת גרעין של תנועת בני-עקיבא ושהיא בר-גרת הפקולטה למדעי הטבע באוניבר-סיטה העברית ואת יפית קוקוס, 21, שטרחה לענות למודעה בשבועון הישר-רלי מארצות-הברית שם היא לומדת מזכירות.

אינני יודעת כמה מאלה נפגשו עם הצמד-חמד הזה, דמתי-הסק. אינני יודעת כמה מהן עברו את השלב של ביקוש אינפורמציה. מה שבטוח הוא, שסכפר רב של בנות רואיינו בקפה ורד על-ידי השניים, כפי שזוכרים ה-אורחים הקבועים בבית-הקפה, ושההצעה האינטימית שקיבלתי אני לא הייתה אקס-קלוסיבית שלי. אפשר היה לחוש שהצמד דמתי-הסק כבר משופשף כהלכה בשיטה הזאת.

ייתכן — וזו רק הנחה — שהיו בנות שהסכימו לעבור את נסיון ההתאמה עם דמתי, ייתכן גם שכל הבנות היו מספיק נבונות כדי להבחין במלכודת הנפרשת לרגליהן. להן, ולאחל שיוזמן להן להיפגש בצורה זו או אחרת עם שני "אנשי העסקים" האלה, אני מקדישה את הת-שובה לשאלה: איזה מין עסק-ימין אלה?

28 חודשי

מאסר

דמות המרכזית בפרשה איננה, כפי שאפשר לנחש, אותו דרום-אפריקאי בריאן הסק, אלא דווקא זכריה דמתי, גאון אמיתי בעסקי נוכלות ו-רמייה.

הקאריירה המסתחררת של זכריה דמ-תי, 40, החלה בערך לפני כשבע שנים. ביום בהיר אחד החליט פועל-הבניין ה-תימני מעשריים כי הוא נועד להרבה יותר מזה. אבל למה להאריך מילים? הנה תיאור מעלליו של דמתי כפי ש-פורסמו עוד לפני שש שנים מעל דפי העיתונות העברית, על-ידי אורי פורת ב"דיעות אחרונות":

הוא פתח בית-ספר להנחלת הלשון ה-עברית, הדפיס ניירות מכתבים הנושאים את שם בית-הספר — "רפיד", היה לו כבר הכל חוץ ממורים ותלמידים. לבסוף הצליח להתקשר עם כמה מורים על בסיס של "פיננסי-פינסי" משכר הלימוד של כל תלמיד שיבוא. הוא יצא לחפש תל-מידים. בעיקר בין התיירים, אך נסיונות התיווך שלו בין התלמידים הפוטנציא-ליים והמורים — נכשלו. כך הבין כי "קבלן תלמידים" זה לא עסק ופתח לו עסק חדש.

הוא נשאר נאמן לשם הפרימה "רפיד" והקים לו חברה לשיווק מלחים של ים-המלח. שמה המלא של החברה היה "רפיד-מינרל סדום". הוא ניסה לבדו ונכשל.

ישכח את תצלומי חיילי חיל-ההנדסה, השורפים בתים בעזרת מצית-רכים? מי יכול להתעלם מגילויי-הוועה שנתגלו במישפטים האמריקאיים נגד פושעי-מלחמה? מי יודע כמה ילדים נהרגו בפצצות נאפלאם ורסק, כמה תינוקות הפכו בעלי-מום בשחר חייהם?

המצפון האמריקאי נחרד למראה הוועות. התנועה נגד המלחמה, שהיתה בעבר נחלת קומץ של אנשי-מצפון בעלי-הכרה, הציפה את מרבית העם. בשבוע שעבר התמודדו על כס-הנשיאות שני מועמדים שהתחרו ביניהם בהבטחות לסיום את המלחמה לאלתר.

האם אנחנו מדינת פליטי אושוויץ ומאיר דאניק, נהיה אדישים נוכח השמדת עם אחר? האם כה טרודים אנחנו בבעיותינו ובמלחמנו תינו, עד כי גם ליבנו, ולא נשמע את קול הזעקה?

רק דיין נסע

אין זה מתפקידנו, כבית-הנבחרים של מדינת-ישראל, לקבוע הלכה לגבי צורת הפיתרון הרצוי לוויאט-נאם. על-כך יחליט העם הוויאטנאמי עצמו.

אולם יש דברים שעליהם שוב אין עוד ויכוח. העם האמריקאי עצמו פסל את המלחמה הרצחנית, ותובע את סיומה המיידי. העם האמריקאי עצמו מתעב את מיטתו של הנשיא תיו בסינגון — מיטת התלוי על בלימה, מיטת שאין לו צל של תמיכה בקרב העם הדרום ויאטנאמי; מיטת הנאלץ לקיים דיקטטורה גלויה. אחרי שחיסל לאחרונה את שרידי הדמוקרטיה הפורמלית; מיטת שנתן גושפנקה להפעלת מכונת-ההשדה הרצחנית הורה נגד בני עמו שלו; מיטת המזוהה עתה בעולם כולו עם השחור שבשחור.

במשך כל השנים האלה הצליחה ממשלת ישראל להימנע מזיהוי עצמה עם מיטת נלוז זה. היה זה אחר ממעשיה המעטים שעזרו יכוננו לברכה בפה מלא.

הופעלו עליה לחצים כבירים. שני נשיאים אמריקאיים ניסו בכל כוחם להביא לידי זיהוי ישראל עם המישטר בסינגון, כדי להרתיע את יהדות אמריקה, אשר מיטת בניה העמידו עצמם בראש ההתקוממות המצפונית נגד השמדת-העם.

רק אדם אחד בצמרת ישראל — מי שהיה אז חבר הכנסת משה דיין — נתן את ידו למכונת-המלחמה האמריקאית, כאשר ערך מסע-ראווה הפגנית לוויאט-נאם, על חשבון הפנטגון.

תמיכה בעריץ מגואל בדם

עתה הגענו — אולי! אולי! — לראשית סוף המיל"חמה. אינו בשורה נהדרת למיליוני הקורבנות הפוטנציאליים

„הוא אמר את המילה הראשונה שלו: נאפאלם!“

שיג? מכל מעשיה עד כה, זהו המעשה התמוה ביותר.

יחסים עם כולם - מלבד

אנו תומכים עקרונית בדיעה שיש לקיים יחסים עם כל מדינה ועם כל מיטת השולט בפועל — וכי בעצם קיום יחסים אין הבעת תמיכה.

אולם כלל זה אינו חל במיקרה זה — כאשר הושטת הכרה בשעה זו, בנסיבות אלה, למישטר מעורער ומוכתם, תוכן בצדק לא כ"אקט שיגורתי, אלא כמעשה פוליטי ואיריאורי לגוי ממדרגה ראשונה.

בדים מכירים בממשלת סייגון.
אורי אבנרי: האם הם עכשיו הולכים להכיר בתיו, אדוני שריהחוק? עכשיו?
שריהחוק אבא אבן: הם מכירים בתיו.
אורי אבנרי: הם נמצאים במצב של הכרה עוד מאז הסכמי ג'נבה ב-1954. מי הולך עכשיו, חוק ממך, להושיט את היד לאיש הזה?
שריהחוק אבא אבן: יש שיצאו לפני שבועיים-שלושה.

אורי אבנרי: במיקרה השני — נמצא את עצמנו כבעלי-ברית של מישטר צבאי, שנעזב בסלידה על-ידי כל יידינו, והממשיך במלחמה עקובה מדם נגד בני-עמו שלו — וניגרר אחרי שקיעתו הבלתי-נמנעת.

כל זה לשם מה? מה רוצה הממשלה לה-

„מי הולך עכשיו, חוץ ממך, להושיט את היד לאיש האחראי להשמדת-עם?“

ברגע זה קיימות שתי ממשלות בדרום ויאט-נאם — זו של תיו וזו של חזית-השיחרור (הוויאט-קונג). מדוע להכיר באחת, ולא בשנייה?

יתר על כן, יש שתי מדינות בוויאט-נאם. האם מוכנה ישראל לקיים יחסים עם ויאט-נאם הצפונית? היחס העויין של האנוי לישראל, המשחק מדי פעם בידיעות, אינו מחוייב המציאות, וגם אינו שורשי. בשעתו נפגשתי עם הנציג הבכיר של ממשלת ויאט-נאם הצפונית בפאריס, והופתעתי מן היחס החיובי שלו לישראל, מדינה שאליה התייחס כאל כל מדינה אחרת, ושאת אהדת אורחיה ביקש בפה מלא.

יועצים לסייגון

גרוע מכל, בעיתוני ישראל פורסמו רמזים שיש בדעת ממשלת-ישראל לשגר מומחים או יועצים לדרום ויאט-נאם. אילו מומחים? אורחים — או גם צבאיים?

האם יפול מתר צעיר ישראלי על אדמת אותה מדינה, שבה נטושה מלחמה מזוהמת? האם נסכן את חייו של שליח ישראלי אחד תחת דגלו של מישטר רקוב ומושחת זה?

בטרם יקרה אסון כזה, בטרם יונף דגל ישראל בסייגון, בטרם נושיט אף רמז של הכרה או תמיכה במישטר של תיו, אני מציע לכנסת לקיים על כך דיון נוקב וממצה — תוך קביעה שלא ייעשה דבר מצד הממשלה בכיוון זה עד אשר תאמר הכנסת את דברה המוסמך.

אבא אבן לא השיב אף על אחת הטענות המהותיות, אלא חזר על הטענה שעצם ההכרה אין בה הבעת תמיכה במישטר זה או אחר. אך בדבר אחד הצלחתי: בתשובה לקריאות שלי, חכזי אבן, כי ישראל מוכנה בכל עת לקיים יחסים גם עם ממשלת האנוי. לפי דרישתו, הסירה הכנסת את שתי החצעות מסדר היום, ברוב האוטומטי ממפ"ם עד חרות.

(הגנרל הוויאטנאמי לחייל האמריקאי:)

„בשבילך זו סתם מלחמה, אבל בשבילי זו פרנסה!“

ליים של השמדת-העם, אילו נמשכה, הנרי קסינג'ר הגיע ליד הסכם עם ממשלת האנוי ועם ממשלת הוויאט-קונג. כאבן-גנף אחרונה בדרך עומד מישטר של תיו, המסרב להתחסל כדי לאפשר כינון מישטר חדש, שוחר שלום, והמאיים להמשיך במלחמה לבדו — גם אם האמריקאים יסתלקו בשאט-נפש.

והנה באה ממשלת-ישראל, ועם מישטר זה, וברגע זה, היא רוצה לכוון יחסים דיסי-לומטיים!

הדבר כמעט לא ייאמן. האם ניתן יד לדיקטטורה, אשר מקימה ותומכתה האמריקאיים עצמם מואסים בה? האם נחזור על התרגיל הרת-האסון שלנו באלג'יריה, כאשר גורמים ישראליים מרכזיים העניקו את תמיכתם המעשית למחתרת הפאשיסטית של האו-היאס, ועזרו לה בנסיגה לסכל את השלום הממשמש ובא — אחרי שהנשיא דה'גול כבר הושיט את ידו לכריתת השלום הצרפתי-אלג'ירי?

אין יבין העולם קשירת יחסים בין ירושלים וסייגון בשעה זו? העולם לא ידקדק בדיקדוקי-עניינות דיפלומטיים. הוא יפיק את המסקנה כי קשירת קשר כיום — פירושה תמיכה בנשיא תיו, תמיכה בדיקטטורה שלו, תמיכה בהמשך השמדת-העם.

כי אחת מן השתתים: או שממשלת הנשיא ניכסון תש-בור את מישטרו של תיו, או שהצבא האמריקאי ייסוג סופית, והמלחמה תימשך בין כוחות האנוי והוויאט-קונג לבין מישטרו של תיו.

במיקרה הראשון — יזכרו יורשיו של תיו, המישטר שיקום מחר בסייגון, כי תמכנו בעריץ המגואל-בדם עד הרגע האחרון. לא נרכש אף ידד אחד בוויאט-נאם או בארצות-הברית, ונוכחם בכתם שלא יימחה בנקל.

זלמן שובל: חבר-הכנסת אבנרי, קראתי את ההצהרה של האנוי על רצח מינון?

אורי אבנרי: עוד אניע לזה.

שריהחוק אבא אבן: גם הצרפתים והש-

במדינה

(המשך מעמוד 34)

שתהיה אם חדשה לילדיו. אנשי הרבי-
נות שלקחו בידיהם את תעודותיו הב-
חינו בסתירה: בתעודת-העולה שלו הוא
נרשם כגרוש ואילו בתעודת-הזהות הוא
נרשם כאלמן.

מאחר שמשרד-הפנים כפוף לשר דתי
ואילו משרד הקליטה לשר מפ"מ, ברור
שאנשי הרבנות סומכים יותר על מה
שרשום בתעודת-הזהות. אבל הם רצו
להיות בטוחים שאשתו לשעבר של סל-
מון אומנם מתה, לפני שהם מרשים
לו לשאת אשה חדשה.

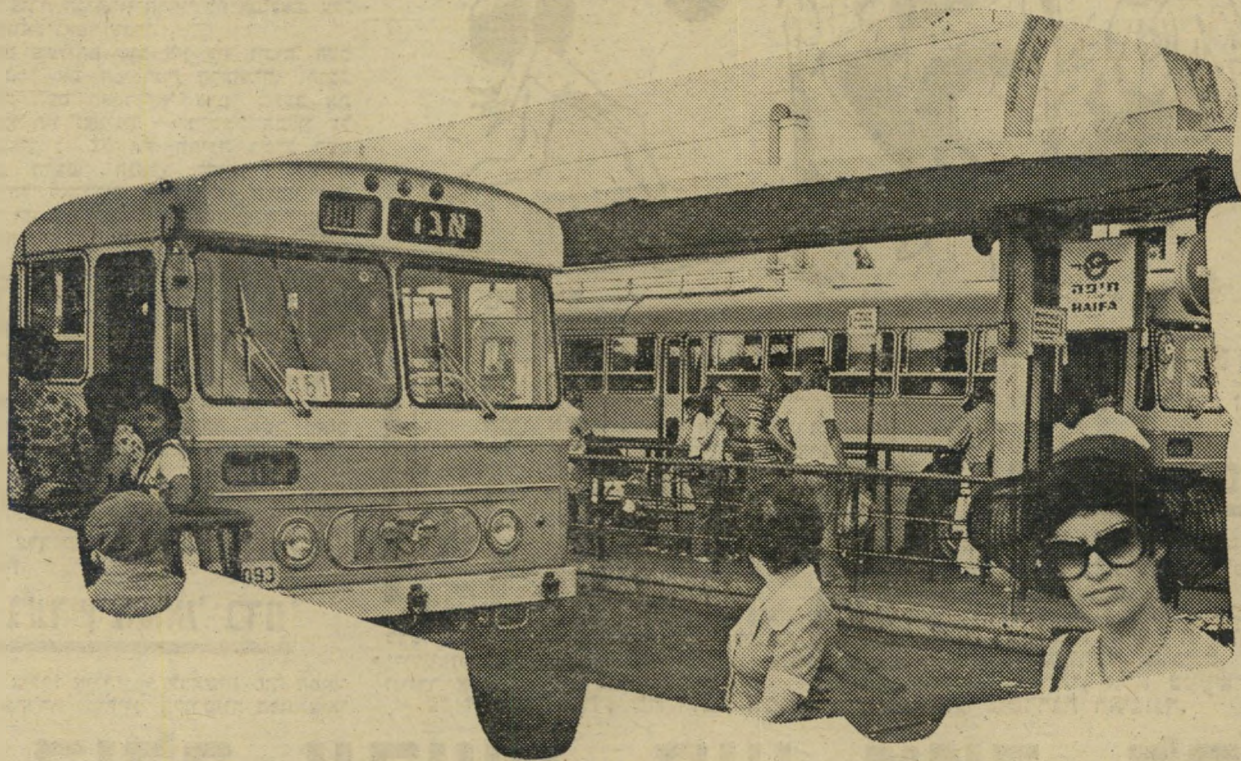
"תביא לנו תעודת-פטירה של אשתך
הקודמת ותקבל רשיון להתחתן." אמרו
לסלומון.
"ממי אני אקח תעודת-פטירה שלה?"
שאל סלומון. "אם היא עוד חיה? —
את מי אני צריך לרצוח כדי שאקבל
רשיון להתחתן?"
הכזה עזבה. בינתיים נעשה העניין
לא כל כך אקטואלי, כיוון שהאשה
שעמדה להינשא לסלומון ראתה את
הקשיים שמערימים בדרכו ועזבה אותו.
אבל סלומון לא נואש. "ילדי וקוקים
לאם. אני כולא אותם בבית כשאני הולך

עודה ננאוקר
את מי לרצוח?

לעבודה. איש אינו מטפל בהם מלבדי,
כתב במכתבי תחנונים ששיגר בחודש
אוגוסט השנה לשרי הפנים והקליטה.
זה עזר כמו כנסות-רוח למת. הוא קי-
בל תשובות מתחמקות. שהיפנו אותו
ממשרד אחד לשני כדי לברר אם אשתו
מתה או רק התגרשה ממנו.
השבוע עשה סלומון את הצעד הר-
אחרון: הוא שיגר מכתב תלונה לנציב
התלונות. התלונן על שבגלל טעות של
פקיד-רישום מבולבל או מטומטם, צדי-
כים שני ילדיו להישאר בלי אם והוא
בלי אשה בבית.

עד שתתקבל תשובה יכולה, חלילה,
גרושתו למות בהודו, ואז יוכל לקבל
אישור שיאפשר לו להינשא.

ב-1971 הסיע אגד

473.000.000

(ארבע מאות שבעים ושלושה מיליון)

נוסעים

מר פרס מסר, כי שני הקואופר-
טיבים מונים קרוב ל-8000 חברים.
הגידול בתנועה הוא כדלקמן: ב-
1960 עשה אגד 97.9 מיליון קילומט-
רים לשנה. השנה — 293 מיליון, גי-
דול של 300 אחוזים.

2 מיליון נוסעים ליום

השנה הסיעה אגד 473 מיליון נוסעים.

הארץ 20.10.72

זהו אגד

דחל מרחלת על כל העולם

נפרדה, שברה, איבדה...

לא מבחינה מקצועית. בצד הזה הולך לה פט. פניה המקסימים מכסים עמו' דים שלמים של תצלומי פירסומת (ראה תמונה) בגדולי עיתוני העולם, והיא ממ' שיכה להיות מבוקשת עוד ועוד. צלם איטלקי מפורסם הזמין אותה, למשל, לארבעה ימים לאילת, לצילומי פירסומת מתחת למים.

הבעיות הן בתחום האישי יותר. קור' דם כל, היא לומדת לחיות לבד, אחרי שנפרדה מבעלה מזה שנה יגאל רוזנ' ברגל (חני פרי מתגרשת, "העולם הזה" 1825). כנראה בגלל זה, בהיעדר יד תומכת לצידה, היא שברה רגל, כושתה בגבס, ונאלצה להסתפק בצילומי-פנים בלבד תקופה ארוכה.

תחשבו שזה מספיק, לא? אז לא. בדרסה לארץ, היא גילתה בנמלה-תעור' פה בלונדון שהיא איבדה את הדרכון. היא עמדה להפסיד את המטוס, והציל אותה הקונסול הישראלי שם, שצילצל לשלטונות הנמל, סידר לה אישור מיו' חד לטוס ללא דרכון. נקווה שמשנה מקום משנה מזל.

פרי

ביום ראשון אחרי-הצהריים, הגיעה חני פרי לביקור נופש ועבודה בארץ. אבל אם יילך לה כאן כמו שהלך לה בחו"ל, אני לא מקנאה בה.

זה השנייה. הרבה יותר קצרה כבר. מסי' בות תקציביות, היא של הבעל להוריו. סרריים אופייני, לזוג צעיר בירח' הדבש: ארוחה — נעלמים בחדר. כעבור חצי יום או יום. הם חוזרים ומופיעים בחדר האוכל, צונחים כל עוד נפשם בם לכיסאות, אוכלים דומם, ללא מילה — ובתורה לחדר. וכן הלאה, וכן הלאה. אצל אחוז גדול של הווגות הצעירים — אחוז מפתיע בגודלו, לדברי אביה —

סדין אדום

נותנת הכלה את הטון מרגע ראשון, ולא תמיד בשכל: "תביא לי את הארנק, יוסי". "לך תחתום במודיעין, משה". "מה עם הסגריות שביקשתי, ולמן". וכל זה — בטון שתלשטי מדאיג. מקרים פיקנטיים שזוכרת אביה: שתי כלות שהגיעו לירח-הדבש — כשהן בהריון מתקדם. כלה אחת, שעזקת ה"הצילו" שלה, מהחדר, החרידו את המלון במשך שבוע. והעיקר — וזו ללא ספק נחמה גדולה לצור ישראל — ישנם עדיין סדינים אדום' מי היה מאמין.

נחשון

לאכיה נחשון יש אחד הג'ובים הר' פיקנטיים בארץ: היא מנהלת את מיפעל ירחי-הדבש במלון הסלע האדום באילת. ומאחר שיש לה גם עין בוחנת, היא הפכה למומחית מס. 1 בנושא.

"בדרך כלל, הצעירים הישראליים לא יודעים לעשות שמח", מספרת אביה. "כשהם מגיעים למלון, הם מבקשים ב' התחלה שני בקבוקי קולה. אחרי זמן קצר, הם כבר מבקשים בקבוק קולה אחד ושתי כוסות".

כל הווגות, מסתבר, ממחרים מיד לטל' פון. עם הגיעם למלון. השיחה הראשונה היא של הכלה הצעירה — להוריה. השי'

אלה ידידים אלה?

לם הזה" 1835.

אולם בתיגל בבתי-גלים המה מאיוה 400 אורחים עליונים מתרוננים — אבל מה שהפריע לכלה היו דווקא אלה שלא באו, לא אלה שכן באו, דווקא בערב נישואיה, היה ע' ליה לגלות עד כמה אי-אפשר לבטוח בידידים בחיים.

הראשון שאיכזב היה הידיד האחד' רון שלה, נתן הירש, שחקן מכ' בי חיפה לשעבר, ולאחר-מכן מאמן קבוצת הכדורגל ה' מקומית מקסים. מידיד אחרון, שחתם את תקופת ריווקות, ניתן היה לצפות שיופיע ל' חתונה, לחגוג את החתימה, ואת ה' פתיחה — של ה' תקופה החדשה, אני מתכוונת.

אבל איפה. נעלם

וררי וכהן

הבחור, ואפילו מילה טובה לא אמר. השני שאיכזב, היה — לא, זה לא יילך. אם אצטרך לפרט את כל האבירים שלא באו להיפרד, לא אגמור. בקיצור, כמה וכמה מאלה שנחשבו תמיד לחב' ר'ה טובים — לא הצליחו להירוע מ' המחשבה שלאה הפכה לאשה נשואה, והחליטו שאינם יכולים לראות את זה במו עיניהם.

אבל זה באמת היה האסון הקטן יו' תר. משהו הרבה יותר חמור אירע ב' יום השלישי של ירחי-הדבש: הכלה ה' טרייה קיבלה חום גבוה, והזוג נאלץ לנטוש את קיסמי קיסריה.

אל תגידו לי שגם לכלה עצמה היו נישואיה חוויה טראומטית מדי!

הארץ מדברת על זה בלי הפסק. בינתיים, האהבה בוערת גם בלי חתונה. ששי מצלצל אליה מעבר לים כל שבת, מספר לה במשך רבע שעה — בתעריפים הטרנס-אטלנטיים, אל תשכחו — שהוא אוהב אותה. אחר כך, הוא שומע מפיה, רבע שעה, שהיא אוהבת אותו.

הבדיחה היא שבהתחלה התנגדה בכלל לכל הרעיון לשחק לצידו של ששי. אחרי הכל, הוא היה סתם זמר — והיא שחקנית רצינית, שכבר הופיעה בתפקידים ראשיים בהן לא תיקחו עימך יום אחד מתעוררים, ועכשיו מחליפה את דליה פרידלנד בלהיט השנה, בוטיק השקרים.

בסוף, השתכנעה.

ותיראו מה יצא מזה: תפסה את אהבת' חיה.

אריאן

סים להכניס אותם בכוח לחופה. רק שניים אלה לא ידעו מכלום:

"מי מתחתן? מה פתאום?" מושכת ב' כתפיה יונה, בת להורים יוצאי פולין ה' נראית כמו תימניה גזעית. "ששי בכלל נמצא עכשיו באמריקה, והוא מעולם לא הציע לי חתונה. לא דיברנו על זה אפילו. מה רוצים מאיתנו? הסוף יהיה שנתחתן רק בגלל שיהיה לנו לא נעים, אחרי שכל

גם יותר מדי אהבה יכולה לעלות לפע' מים לבן-אדם על העצבים, והאחרונה ש' למדה את זה, היא יונה אריאן — היא היא גורית המפורסמת.

מאז הסרט, נהייתה השחקנית הצעירה (22) לנושא אהבתם וחמלתם של כל חז' בבי הסרט הישראלי המשובח. ביחוד אלה מתוכם שלא הגיעו עדיין ל-13, ואלה שכבר כן הגיעו ל-73: גורלה של הגי'

תפסיקו להציק - אין חתונה

בורה העיוורת נגע לליבם של רבבות שאוהבים דברים כאלה. התוצאה, ליונה, הייתה דרסטית: היא הפכה לנושא מבוקש מאוד בכל העיתונים, כושתה עלידם מ' כל זווית אפשרית.

מובן שהזווית האפשרית ביותר, היו יח' סיה עם גיבור הסרט, ששי קשת. מה עוד, שיונה וששי באמת התאהבו במהלך ההסרטה.

אחרי הסרט, עברו יונה וששי לגור יחד — עובדה שמיד הפכה אותם, בעיני אמצעי התקשורת, לנשואים בכוח. מאז, לא יורד נושא החתונה מהפרק, וכולם מנ'

אדם

וצילו

היו ימים, שעידו בן-גוריון היה תופע-טבע קבוע במדור שלי. לא היה שבוע שחיי-האהבה הסוערים שלו לא פרצו החוצה בצורה זו או אחרת. אני מתכוונת לאותו חלק מהם שכן היה ראוי לדפוס.

אותם ימים הלפ, והנמר הסוער ירד מאופק חיי המקצועיים. נעלם בכלל, גם מהנוף התל-אביבי, והיה כלא היה. השבוע, פגשתי באקראי מישהו ש' דמה לצילו של עידו המפורסם. הצל הרים את רואה כהרים, שאלתי את עצמי.

לא, ענה לי הצל. זה באמת אני. שלא נדע. בימיו הטובים, היה בחור' החמד, גבר מפואר שהתנשא לגובה, ל' רוחב ולעומק. מה שעמד עכשיו לפני, שקל 68 קילו, ונהר מרוח-פריצים. "כשהוכנסתי לאיכילוב", סיפר הצל, "רצו להשכיב אותי במחלקת היולדות. שקלתי 86 קילו".

מה קרה? "התחלתי לאהוב אוכל, במקום לאכול אהבה", מסביר עידו ב' חיוך נוסטלגי.

כיום, כל זה נחלת העבר. "חזרתי לילדות ולטבע", הוא מחייך חיוך משוח' רר, מלא ילדות וטבע. "חשל סדר כדור רים. אני מכיר היום כמה בתי-מרקחת בעיר שעומדים לפני פשיטת-רגל, בגלל שהפסקתי לבקר אצלם".

לא אהבה. לא אוכל. לא כדורים. אז מה נשאר? "הרבה חמצן, ולבניה", קורן עידו מאושר. ברור...

שוד הטלפון בראשון שוחזר בסרט שכבר גרם מהומה בראשון

נה המרכזיות. גולן בחן את שדה הקרב, פתח את דלת הג'יפ, הסיר בתנועה מהירה מעל ג'ווי את החולצה שכיסתה את גווה הערום, ושלה אותה אל גוב האריות. ג'ווי צעדה בגוב, המצלמות הנסתרות והגלויות פעלו, והסצינה הוסרטה. כאשר הופיעה הניידת, זינקה ג'ווי בחזרה למעי מקי הג'יפ הממתין, ונעלמה.

בסרט, נועד טיולה של ג'ווי הערומה להסית את דעת המישרה, לאפשר לשודדי הבנק לפעול ללא הפרעה. ג'ווי משחקת בסרט כזמרת במועדון-לילה מפוקפק, השייך לבומבה צור. משולם וסרמן הוא פקיד בנק צעיר ותמהוני, הגר בעיירה קטנה ופרובינציאלית יחד עם אמו. ההובי שלו הוא קריאת ספרי בלשים. הוא מטפח חלום ל-עבור יום אחד לשרות המישרה. בוקר אחד מתרחש שוד בבנק, על-ידי קבוצה המאורגנת תחת שרביטו של קליין הגדול (בומבה צור), טיפוס ידוע בעולם התחתון, ואחד מעמודי-התווך של השוד המאורגן בישראל. השוד מבוצע ע"י תעלול מיוחד: מרילין - ג'ווי כן - חולפת ברחוב חשופה, ומושכת את תשומת-הלב של עובדי הבנק - ובעי-קר של המישרה. משולם, שבמיקרה לא נמצא בתוך ה-בנק בזמן השוד, מצליח להתגבר על אחד

אדי מוכתר, גדי יגיל ודב רייזר, לבושים גרבי ניילון להסוואה, בדרך לביצוע ה-שוד הגדול. במציאות, היה זה שוד רציני ביותר. בסרט, הוא הופך להומוריסטי. למי-טה מימין: בני אמדורסקי, בומבה צור, דודו גל וישראל גוריון מסתערים לתוך הבנק.

גרביים על הראש

פצצה בתחנה

השודדים, המחכה במכונית מחוץ לבנק. הוא תופס את מקומו כשהוא מסתתר תחת מסיכת גרב. השודדים החוזרים עם שללם למכונית, אינם מזהים אותו ובור-חיס מן המקום. מתפתח מירדף עליו בין

קפדנות לא פחותה מזו שבה תוכנן השוד. מצלמות הוצבו מראש בנקודות אס-טרטגיות. ביניהן, מצלמות-ענק טלסקופיות על גגות סמוכים. מנחם, שומרי-ראש וג'ווי, הגיעו בג'יפ אלמוני, סגור, לתח-

מה עושה הישראלי הממוצע, כאשר הוא פוסע לו מעדנות, בבוקר צה, בתחנה המרכזית של עירו, בלב המון סואן - ולפתע הוא מגלה שלצידו פוסעת, מעדנות אף היא, צעירה גלויית שדיים? בסיבוב הראשון, הוא לוקה בהלם קל. זה, לפחות, מה שאירע לתושבי ראשון-לציון שחלפו בתחנה-המרכזית שם - כאשר גילו את הרקדנית-שחקנית-זמרת ג'ווי כץ פוסעת לצידם, ערומה ממותניה ועד מיצחה, מושכת אחריה פודל קטנטן. לאחר ההלם, באה ההסתערות, ג'ווי עש-תה את הסיבוב פעם שנייה, כדי לאפשר ליהודים להתאושש, והשמועה חלפה כאש ברחובות: „בחזרה ערומה מסתובבת בתח-נה מרכזית“.

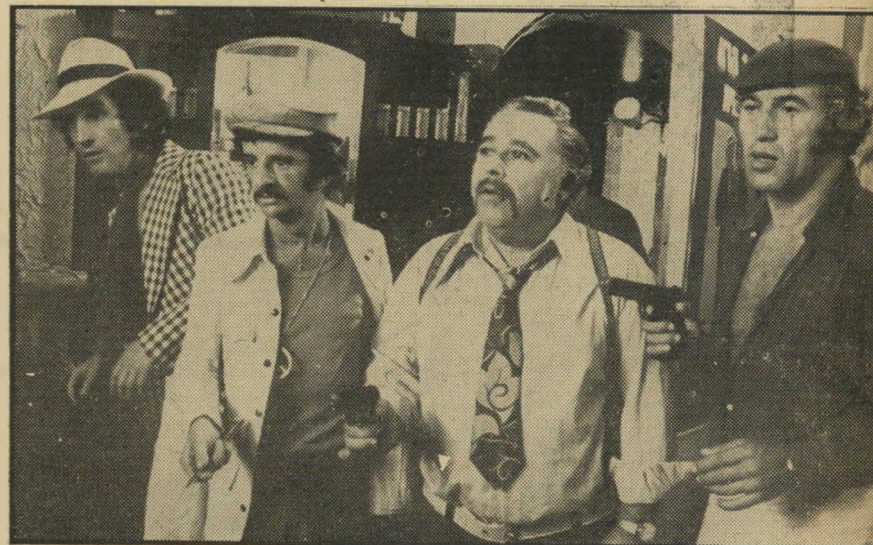
התנועה ברחוב הראשי המוביל לדרום נעצרה. המונים זינקו לכיוון התחנה. נשים ניסו לסחוב משם את בעליהן, שנתקעו בעיניים יוצאות מחוריהן. אמהות הסתי-רו את ילדיהן. צעירים עליזים ומתרוגגים ניסו לנגוע, כדי לוודא שזה לא חלום. וכעבור עשר דקות, הגיעה אפילו הניידת הראשונה. הגיעה מאוחר. הערומה נעלי-מה כלא היתה.

ג'ווי כץ

ביצעה את סצינת-הערום שלה בסרט על-שוד הטלפונים, בסביעות מוזלסת.

מנחם גולן תכנן את הסצינה הזו, לסירטו שוד הטלפונים הגדול, ב-

הסצנה שהסעירה את ראשון-לציון: חצי ערומה הסתובבה ג'וזי בתחנה המרכזית

בר'חה עם הכסף ישראל גוריון, מחפוש לאשה, נמלט עם הכסף מידי השוטרים הרודפים אחריו. בתמונה למעלה: בתוך ההמון הנלהב, מסתובבים שומרי-ראש שנועדו להגן על ג'וזי.

אונס למען הפשע

ג'וזי מפתה את ידידה, גדי גיל, לתת יד לפשע, אינה נרתעת מלאונסו לשטן כך. בתמונה מימין: ג'וזי מסתתרת בתוך קרוסלה בגן העיר בראשון, לפני צאתה לסיבוב העירוס.

אך, למרות העירוס בסרט, הוא מויר עד לכל המשפחה. לפניו, סווג רק דליה והמלחין כסטר לכל המשפחה, למרות שכלל סצינות עירוס. לאחר שני הסיבובים ליד התחנה המרכזית, ערכה ג'וזי סיבוב שלישי בגן העיר. "פוייה, בושה, איך אתם מתנהגים" הזדעקו אמהות שטיילו בגן עם התינוקות שלהן. שומר הגן המבוגר, ש' התרכזו כולו במראה עיניו, נפל קורבן לכייס, פוצה עליידי סרטי נוח. ראש עיריית ראשון אישר את האירוע רשמי — גם אם בדיעבד. אחד שלא נוכח בשימחה, היה בעלה של ג'וזי כץ — שמוליק קראוס. אבל הוא נתן את ברכתו מראש לסצינה. ואפילו כתב לאשתו שיר, אותו היא שרה בסרט.

הג'יפ של פקד זלץ, מפקד המיטרה ה' מקומי, לבין מכונית השודדים — שאר תה נהוג פקיד הבנק משולם. המירדף מסתיים בחצר המיטרה.

שודם חושב שיומו הגדול הגיע, כי הרי הוא שגרם לכישלון השוד והבאת הפושעים אל תוך כתלי המיטרה. אך כאן מסתברת לו טעותו הגדולה: זלץ אינו מאמין לו שאין לו יד בשוד עצמו. השודדים, מצידם, מחליטים לנקום בו, ומודיעים למיטרה כי משולם ולא אחר הוא יוזם השוד והמוח של המיבצע. איש לא מאמין למשולם. לא המיטרה, לא מנהל הבנק שלו, ואפילו לא אמו. כך, הור' פך משולם לפושע בעל כורחו.

תמרון הסחה

ג'וזי משתמשת בפודל למטרה שלה נועד מראש — להסתיר את שדיה ברגעים קריטיים. מימין: שומר הגן, שמרוב התעניינות בנעשה לפניו לא חש בנעשה מאחוריו, נפל קורבן לכייס.

העולם הזה

מעבידיו: „שיכור כרוני חסר אחריות!“

אשתו ההוה: „הוא בעל מסור!“

חבריו: „הוא חי עם מאות יהודיות!“

החשוד

ברצח

הילדה

